

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΪΡΗΣ

Θεοσεβῶν Προσευχαὶ

Ἀπὸ τὸ ἔργο του:
«Θεοσεβῶν Προσευχαὶ
καὶ Τερά Ἄσματα»

Πρωτότυπο κείμενο
μὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοσι

ΕΚΔΟΣΙΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ
ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΝΙΣΤΙΚΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΩ ΧΩΡΩΝ

ΑΘΗΝΑ 2017

Θεοσεβῶν Προσευχαί

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΪΡΗΣ

Θεοσεβῶν Προσευχαὶ

Ἀπὸ τὸ ἔργο του:
«Θεοσεβῶν Προσευχαὶ
καὶ Τερά Ἄσματᾶ»

Πρωτότυπο κείμενο
μὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοσι

ΕΚΔΟΣΙΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ
ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΝΙΣΤΙΚΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΩ ΧΩΡΩΝ

ΑΘΗΝΑ 2017

Θεόφιλος Καΐρης
Θεοσεβῶν Προσευχαὶ

ISBN: 978-618-83509-1-5

Εἰσαγωγή, νεοελληνικὴ ἀπόδοσις τοῦ πρωτοτύπου κειμένου
καὶ ἐπιμέλεια ἐκδόσεως:

Δημήτριος Πολυχρόνης
demgrol@yahoo.gr

© 2008, 2009 Δημήτριος Πολυχρόνης
Μὲ τὴν ἐπιφύλαξι παντὸς δικαιώματος κατὰ τὴν ἑλληνικὴ καὶ
διεθνὴ νομοθεσίαν.

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	9
Πρωϊνή Δημόσιος προσευχή	16
Μέρος Πρώτον	16
Μέρος Δεύτερον	28
Μέρος Τρίτον	44
Ἑσπερινή Δημόσιος Δέησις	54
Εὐχαὶ Διάφοροι	68
Ἐωθινὴ τῶν προβεβηκότων προσευχή	68
Ἑσπερινὴ τῶν προβεβηκότων προσευχή	78
Ἐωθινὴ προσευχὴ τῶν παιδῶν	90
Ἑσπερινὴ προσευχὴ τῶν παιδῶν	94
Ἐωθινὴ	98
Ἑσπερινὴ	104
Ἐωθινὴ τῶν προβεβηκότων ἐπικοίτιος εὐχή	110
Ἑσπερινὴ τῶν προβεβηκότων ἐπικοίτιος εὐχή	110
Ἐωθινὴ τῶν παιδῶν ἐπικοίτιος εὐχή	112
Ἑσπερινὴ τῶν παιδῶν ἐπικοίτιος εὐχή	112
Εὐχὴ πρὸ τοῦ ἔργου	114
Εὐχὴ μετὰ τὸ ἔργον	114
Εὐχὴ πρὸ τῆς τραπέζης	116
Εὐχὴ μετὰ τὴν τράπεζαν	116
Εὐχὴ ἐν ἀνάσει	116

Εἰσαγωγή

Ἦς πρὸς τὸ βιβλίον

Τὸ βιβλίον τοῦ Θεοφίλου Καΐρη «Θεοσεβῶν Προσευχῶν καὶ Ἱερὰ Ἄσματα», ἐκδοθὲν στὸ Λονδίνο τὸ 1852, περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς κείμενα:

- *Πρωϊνὴ Δημόσιος Προσευχὴ*
 - *Μέρος Πρῶτον*
 - *Μέρος Δεύτερον*
 - *Μέρος Τρίτον*
- *Ἑσπερινὴ Δημόσιος Δέησις*
- *Εὐχαὶ Διάφοροι*
- *Ἱερὰ Ἄσματα*
- *Θεοσεβικαὶ Γυῶμαι καὶ Ἱποθῆκαι ἢ Θεοσεβικὰ Ἀναγνώσματα.*

Ἀπὸ τὰ κείμενα αὐτά, στὴν παροῦσα ἔκδοσι συμπεριλάβαμε ὅλες τὶς Προσευχές, δηλαδὴ τὴν τριμερῆ «Πρωϊνὴ Προσευχὴ» καὶ τὴν «Ἑσπερινὴ Δέησις» ἀφ' ἑνὸς καὶ τὶς «Διάφορες Εὐχές» ἀφ' ἑτέρου, καθ' ὅσον στόχος τοῦ παρόντος βιβλίου εἶναι τὸ νὰ ἐστιασθῆ στὴν τελετουργικὴ καὶ λατρευτικὴ διάστασι τῆς πνευματικῆς προσεγγίσεως τοῦ Θεοφίλου Καΐρη (κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν θεολογικὴν, ἠθικὴν καὶ φιλοσοφικὴν διάστασι αὐτῆς), καθιστῶντας τὴν μάλιστα προσιτὴ στὸ εὐρὺ κοινὸ χάρις στὴν παράλληλη γλωσσικὴ ἀπόδοσι τοῦ πρωτοτύπου κειμένου στὴν καθομιλουμένη.

Χαρακτήρας τοῦ κειμένου

Τὸ πρωτότυπο κείμενο εἶναι γραμμένο σὲ μία ἰδιάζουσα γλῶσσα μὲ πολλὰ στοιχεῖα τῆς δωρικῆς διαλέκτου. Συναντοῦμε τύπους ὅπως «*Πρωτὰν καὶ Προνοατὰν*» ἀντὶ τοῦ «*Ποιητῆν καὶ Προνοητῆν*»: «*ἐπώασας*» ἀντὶ τοῦ «*ἐποίησας*»: «*εἰράνα*» ἀντὶ τοῦ «*εἰρήνη*»: «*δᾶς ἀγάπας καὶ δᾶς ἀγαθόταδος*» ἀντὶ τοῦ «*τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀγαθότητος*» κ.ἄ.

Ἐπίσης, ἀπὸ πλευρᾶς συντάξεως, συναντοῦμε πολλὰ ὑπερβατὰ σχήματα, συνήθη στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα. Πέραν αὐτῶν, ὅμως, τὸ κείμενο εἶναι ἐπαρκῶς στρωτό.

Πιστεύουμε ὅτι ὁ Καῖρης ἐπέλεξε αὐτὴ τὴν ἰδιάζουσα γλῶσσα ἐπειδὴ ἤθελε τὸ τυπικὸ τῆς ἱεροτελεστίας του νὰ ἐκφέρεται σὲ μία γλῶσσα ἱεροπρεπῆ μὲν, ἀλλὰ διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἀπὸ τὴν γλῶσσα τῶν λογίων τῆς ἐποχῆς του.

Ἀπὸ πλευρᾶς πνευματικῆς ἢ θεολογικῆς, θὰ ἐπισημάνουμε ἀπλῶς ὀρισμένα ἐμφανῆ σ' ἐμᾶς χαρακτηριστικὰ τοῦ τελετουργικοῦ τυπικοῦ τοῦ Καῖρη:

Ἀπουσιάζει ἢ ὀποιαδήποτε ἀναφορὰ στὴν Ἁγία Τριάδα ἢ στὸ Ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (ἂν καὶ ὁ Θεὸς προσγορεῦεται ὡς «*Σωτῆρ*»). Ἀπουσιάζει ἐπίσης ἢ ὀποιαδήποτε μνεῖα στὴν Παναγία ἢ σὲ ἄλλους ἀγίους, καθὼς καὶ στοὺς ἀγγέλους. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ ἐπιδιώκει νὰ ἔλθει σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸν Θεό-Πατέρα, χωρὶς κανενὸς εἶδους μεσολάβησι.

Ἐν τούτοις, εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι συναντοῦμε ἀρκετὲς ἀναφορὲς στὸ Ἅγιο Πνεῦμα: «*δᾶ πανσθενεῖ τοῦ θείου Σου πνεύματος δυνάμει, καὶ φωτιζόμενος καὶ ἐμπνεόμενος*», «*ἅ κοινωνία τοῦ Αὐτοῦ πνεύματος, ὧν μετὰ πάντων ἀμῶν*», «*σῶσον ἡμᾶς δᾶ πανσθενεῖ τοῦ πνεύματός Σου δυνάμει*», «*δᾶ ἐμπνεύσει καὶ δυνάμει τοῦ θείου Σου ἐνίσχυσον πνεύματος*».

Δὲν συναντᾶται πουθενὰ στὸ κείμενο ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ὡς «*δούλου τοῦ Θεοῦ*». Ἀντιθέτως, ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται ὡς «*τέκνον Θεοῦ, καὶ δᾶς ἐν Αὐτῷ αἰδίου καὶ θείας μακαριόταδος μέτοχος*» καὶ «*τέκνον τοῦ Πατρὸς δᾶς ἀγάπας καὶ δᾶς ἀγαθόταδος*».

Ἡ «ἅγια Ἀναφορὰ» τοῦ Καΐρη δὲν περιλαμβάνει τὸ Μυστήριον τοῦ Ἄρτου καὶ τοῦ Οἴνου, ἀλλὰ εἶναι ἀπλῶς ἡ προσφορὰ ὀλοκλήρου τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ θεοσεβοῦς πιστοῦ – πνεύματι, καρδίᾳ, λόγῳ καὶ ἔργῳ – στὸν Θεό: «*Σοὶ καὶ νοῦν καὶ προαίρεσιν, καὶ ψυχὰν καὶ σῶμα παρατίθῃμι*» καὶ «*Σοὶ ἐκ τῶν Σῶν προσφέρω τὰ κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σέ, τὰς ἐνδυμάσεις καὶ ἐφέσεις, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις...*»

Σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἱερουργίας – ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς διαβιώσεως τῶν «*Θεοσεβῶν*» – εἶναι τὸ νὰ καταστῇ ὁ ἄνθρωπος «*ἐνθεος καὶ θεῖος ἀληθῶς*». Ὁ τρόπος; Ἡ θεοσεβῆς διαβίωσις καὶ ἡ ἠθικὴ καλλιέργεια, οὐσιαστικὸ στοιχεῖο τῆς ὁποίας εἶναι ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη, ἐκφραζόμενη διὰ τῆς θεοσεβικῆς λατρείας. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη γίνεται γιὰ τὸν ἄνθρωπο αἴτιον θείας ἀποκαλύψεως, ἀφοῦ ὁ Θεὸς τοὺς *Ἐκεῖνον μόνον ὑπεραγαπῶντας ἐκδιδάσκει*.

Σὲ μία κλιμάκῳσι τῆς μυστικιστικῆς του ὁρμῆς, ὁ ἱερουργὸς ἀναφωνεῖ πρὸς τὸν Θεό: «*ἀγαπῶν Σε ὁ Θεός, ὁ Θεός μου*». Μακρὰν ὅμως τοῦ νὰ περιορίζεται ὁ καΐρειος μυστικισμὸς σὲ μία συναισθηματικὴ ἔξαρσι, λίγο παρακάτω ἐκφράζεται ἡ ἐξῆς εὐχή: «*ἐπιγνών Σε ὁ Θεός, ὁ Θεός μου*».

Ἄλλ' ἡ πραγματικὴ ἀποκορύφωσις ὀλοκλήρου τῆς ἱερουργίας εἶναι ἡ στιγμὴ ὅπου ἐκφωνεῖται ἡ φρᾶσις: «*Ὡ τὰ πάντα ἐμοί, γενοῦ ἀντὶ πάντων ἐμοί*». Ἡ πολὺ χαρακτηριστικὴ αὐτὴ φρᾶσις τονίζει τὴν ἐπιδιωκόμενη πνευματικὴ κένωσι καὶ πλήρωσι ἢ τὴν ὀλοκληρωτικὴ μέθεξι τοῦ Θεοῦ.

Στὸ δεῦτερον μέρος τῆς πρωϊνῆς προσευχῆς θὰ συναντήσουμε καὶ τὸν ὀρισμὸ τῆς Θεοσεβείας: «*τὰν ἐν χάριτι, γνώσει, ἐγκαρδίῳ τε καὶ ἀπεριορίστῳ σέβας καὶ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πίστει τε καὶ ἐλπίδι δᾶ ἐς Αὐτόν, κατὰ τε τὸ Πανάγιον Αὐτοῦ Θέλημα, καὶ πρὸς αἰώνιον Αὐτοῦ δόξαν, διαβιώσιν τε καὶ πολιτείαν*».

Αὐτὴ, κατὰ τὸν Καΐρη, εἶναι «*ἡ μόνη ἀληθῆς καὶ βεβαία, ἡ μόνη παγκόσμιος καὶ αἰδιος θεοσεβεία*», τὴν ὁποίαν «*ὁμολογεῖ πάντα τὰ ἐν τῷ παντὶ θεοσεβοῦντα λογικὰ ὄντα*» καὶ «*κηρῦττει τὸ Σύμπαν τόδε, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα*».

Ἡ θέσις καὶ ὁ ρόλος τοῦ Θεοφίλου Καΐρη στὸν Νεοελληνικὸ Διαφωτισμὸ ἀποτελεῖ ἤδη ἀντικείμενο μελέτης. Ἐκεῖνο ποῦ ἔχει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ νὰ διερευνηθῇ ἡ θέσις του στὸ εὐρύτερο, εὐρωπαϊκὸ πνευματοκρατικὸ πάνθεον καὶ νὰ ἀξιολογηθῇ ἡ μικρὴ ἢ μεγάλη σχέση του μὲ τὸν εὐρωπαϊκὸ ἰλλουμινισμό, τὸν μυστικισμό καὶ τὸ ἐν γένει θεοσοφικὸ ρεῦμα¹. Στὸ πλαίσιο τῆς παρούσης εἰσαγωγῆς μερικὲς μόνον μικρὲς νύξεις μποροῦμε νὰ κάνουμε, ὁμολογῶντας τὴν ἀνάγκη κάποιας ἐμπεριστατωμένης μελέτης ἢ ὁποῖα θὰ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὁλόκληρο τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Καΐρη.

Φρονοῦμε ὅτι ὁ Καΐρης θὰ πρέπει νὰ συμπεριληφθῇ μεταξὺ τῶν θεοσόφων γιὰ τέσσερις λόγους:

α. Διότι συνέγραψε δίτομο ἔργο μὲ τίτλο «*Θεοσοφία*», τοῦ ὁποῖου ὁ πρῶτος τόμος εἶναι οἱ «*Θεοσεβῶν Προσευχαὶ καὶ Ἱερὰ Ἄσματα*», ὁ δὲ δεῦτερος φέρει τὸν τίτλο «*Ἐπιτομὴ Θεοσεβικῆς Διδασκαλίας καὶ Ἠθικῆς*».

β. Διότι τὸ 1833, εὐρισκόμενος στὸ Λονδίνο καὶ σὲ συνεργασία μὲ ἐκεῖ ὁμογενεῖς, ἴδρυσε τὸν «*Ἑλληνικὸν Σύλλογον τῆς Θεοσοφίας*»², καὶ μάλιστα σαράντα δύο χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἴδρυσι τῆς «*Θεοσοφικῆς Ἐταιρείας*» ἀπὸ τὴν Mme Blavatsky.

¹ Ἰλλουμινισμός: φιλοσοφικὸ - θρησκευτικὸ ρεῦμα ποῦ ἐστιάζεται στὴν ἰδέα τῆς ἀμέσου φωτίσεως (illuminatio) τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὸν Θεό. (Ἀντιδιαστέλλεται ἀπὸ τὸν διαφωτισμὸ, ὁ ὁποῖος εὐαγγελίζεται τὸν θρίαμβο τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς μεθόδου καὶ ὑπῆρξε ὑπέρμαχος τοῦ ὕλισμου στὴν ἐποχὴ του). Ὁ ἰλλουμινισμὸς τοῦ 18^{ου} αἰ. θεωρεῖται πρόδρομος τοῦ ρομαντισμοῦ στὴν λογοτεχνία. Μυστικισμός: Ἡ ἀπὸ «*θεῖον ἔρωτα*» ὄρμη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς πρὸς τὸν Θεό, μὲ σκοπὸ τὴν ἔνωσι μαζύ Του (unio mystica) ἢ τὴν Θέωσι.

Θεοσοφία: Ἡ διὰ προοδευτικῆς ἀποκαλύψεως προσωπικὴ διδασκαλία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ὅροι ἐν πολλοῖς συνδέονται καὶ ἐνίοτε συγχέονται. Φωτεινοὶ ἀστέρες στὸ στερέωμα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ ρεύματος ὑπῆρξαν, μεταξὺ ἄλλων, ὁ Meister Eckhart, ὁ Valentin Weigel, ὁ Jacob Böhme, ὁ Tauler, ὁ Angelus Silesius, ὁ Khunrath, ὁ Eckartshausen, ὁ Saint-Martin, ὁ Gichtel, ὁ Swedenborg, ὁ Franz von Baader κ.ἄ.

² Δ. Πασχάλη, Θεόφιλος Καΐρης, ἐκδ. Τυπωθήτω, Ἀθήνα 2000, σελ. 61.

γ. διότι θεωρεῖ τὸν ἄνθρωπο Ναὸ τοῦ Θεοῦ – «*Γένοιτο αἱ ψυχαὶ ἁμῶν ἁγιασθήριον, ὅπου ἔση οἰκῶν, ἀγαπώμενος καὶ λατρευόμενος*» – μία ἰδέα ἢ ὁποῖα ἐνυπάρχει θεμελιακῶς στὸν Χριστιανισμό ³, ἀλλὰ τονίζεται ἰδιαίτερος στοὺς θεοσόφους ὅπως, ἐπὶ παραδείγματι, στὸν Saint-Martin ἢ στὸν Heinrich Khunrath ⁴.

δ. Ἐν τέλει καὶ κατὰ κύριον λόγο, ὁ Καῖρης εἶναι θεόσοφος ἀκριβῶς διότι ἀναγνωρίζει στὸν ἄνθρωπο τὴν δυνατότητα νὰ διδάσκεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό: «*τοὺς Ἐκεῖνον μόνου ὑπεραγαπῶντας ἐκδιδάσκει*», «*τὸ θεοσεβεῖν λόγῳ καὶ ἔργῳ ὑπὸ Σοῦ ἐκδιδασκόμενος*», «*Δίδασκέ με Σὺ Αὐτὸς πῶς δεῖ με, καὶ ὑπὲρ ὧν δεῖ μὲ προσεύχασθαι*».

Μὲ αὐτὲς τὶς μικρὲς νύξεις θὰ περατώσουμε τὴν εἰσαγωγή μας στὸ ἔργο τοῦτο τοῦ Θεοφίλου Καῖρη. Εἶθε ἡ παροῦσα ἔκδοσις ν' ἀποτελέσει ἐρέθισμα γιὰ περαιτέρω, πληρέστερη καὶ σφαιρικότερη μελέτη τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Διδασκάλου, ὁ ὁποῖος ἀξιώθηκε νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς «ὁ νεώτερος Σωκράτης τῆς Ἑλλάδος» ἀπὸ Εὐρωπαίους διανοητὲς τῆς ἐποχῆς του!⁵

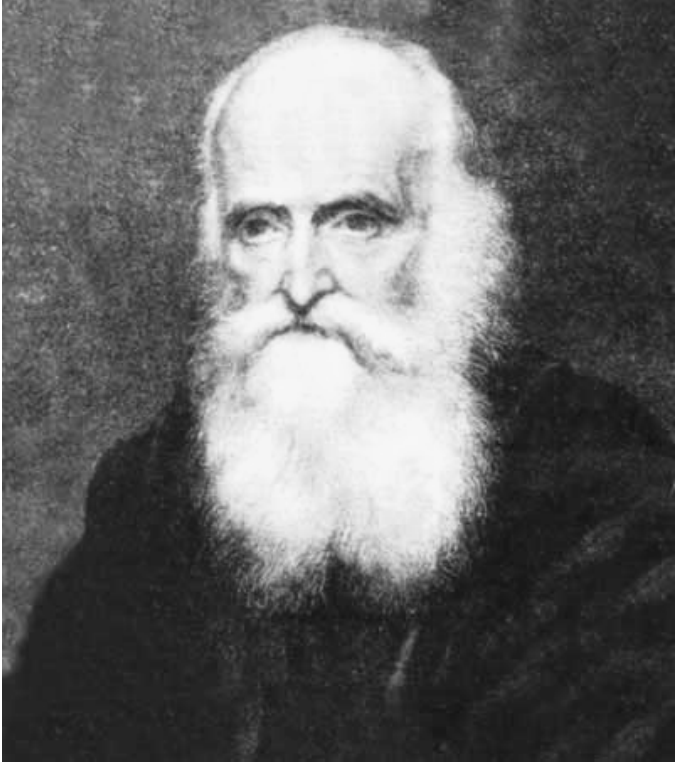
Δημήτριος Πολυχρόνης

Ἰανουάριος 2009

³ Πρβλ. Α' Κορινθ. 3.16: «Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;» Α' Κορινθ. 6.19: «οὐκ οἶδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστίν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ...» Β' Κορινθ. 6.16: «ὕμεις γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς...»

⁴ Ὁ Heinrich Khunrath (1560-1605) στὸ «Ἀμφιθέατρο τῆς Αἰωνίας Σοφίας» του καλεῖ τὸν ἄνθρωπο ν' ἀναγεννηθῆ πνευματικῶς γιὰ νὰ καταστῆ «θρόνος» ὅπου θὰ καθίσει ὁ Θεός. Ὁ Louis-Claude de Saint-Martin ἢ Θεόσοφος τῆς Amboise (1743-1803) μιλά στὰ ἔργα του γιὰ τὸν πνευματικῶς ἀναγεννηθέντα «Νέο Ἄνθρωπο», τὸν «Ἀνθρωπο-Πνεῦμα» καὶ τὸ πνευματικὸ του λειτούργημα. Ὁ Eckartshausen (1752-1803) στὴν «Νεφέλη στὸ Ἁγιαστήριον» ὁμιλεῖ γιὰ τὴν Κοινότητα τοῦ Φωτός ἢ Κοινωνία τῶν Ἐκλεκτῶν, ὅπου διδάσκει τὸ ἴδιο τὸ Πνεῦμα τῆς Σοφίας. Ὁ Franz von Baader (1765-1841), ἀναφερόμενος στὶς διδασκαλίαι τοῦ Martines de Pasqually, περιγράφει τρεῖς βαθμοὺς ἐνώσεως τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό, ὁμιλώντας γιὰ «παροίκησι», «συνοίκησι» καὶ «ἐνοίκησι» (von Baader, Les Enseignements Secrets de Martines de Pasqually, Paris, 1900).

⁵ Δ. Πασχάλη, *op.cit.*, σελ. 195. H. Carle, Un Nouveau Socrate chez les Grecs, Paris 1870, Almanach de la libre conscience pour l'année 1870.

Θεόφιλος Καΐρης
Ἄνδρος, 1784 ~ Σύρος, 1853

ΠΡΩΪΝΗ ΔΗΜΟΣΙΟΣ
ΠΡΟΣΕΥΧΗ,

ΚΑΤΑ ΠΑΣΑΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΓΙΝΟΜΕΝΗ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Μελέτη.

Καθήμενων ἀπάντων, γίνεται νοερά προσευχή, καθ' ἣν ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, ἐπὶ τῷ ὡς δέον προσεύξασθαι, τὴν θείαν ἐπικαλεῖται ἀντίληψιν. Εἶτα, ἀναστάντων, ἀρχεται ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ ἐκφώνως λέγων.

Ὁ Θεός, ὁ Θεός καὶ Πατήρ ἁμῶν, μόνος ὑπάρχεις ἐν πᾶσι λατρευτέος, πάντοτε καὶ νῦν καὶ ἀείποτε.

ΧΟΡΟΣ: Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Δόξα Σοι, δόξα Σοι, δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι. Ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ: Δεῦτε Θεοσεβεῖς, τὸν νοῦν καὶ τὰν καρδίαν ἁμῶν ἐς Θεὸν ἀνατείνωμεν.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ὁ πάσας Κτίσεως Δημιουργός, ὁ μόνος κυρίως καὶ ἀληθῶς Ὦν, ὡς μόνος ἀνευδεῶς καὶ ἀπροσδεῶς ὑπάρχων, πρὸς Σὲ τὸν ὄντως ὄντα, καὶ παντὸς ἀγαθοῦ δοτῆρα ἀτενίσαι τολμῶ, καὶ τὰ Σὰ ἐνώπιόν Σου διελθεῖν θαυμάσια, ἵνα τῶν περὶ Σὲ ἀεὶ ἀναμιμνησκόμενος, καὶ τῶν περὶ ἐμὲ ἀπειρῶν καὶ αἰωνίων εὐεργεσιῶν Σου μηδέποτε ἐπιλανθανόμενος, καὶ Σὲ μόνον ἐπικαλούμενος, καὶ Σοῦ μόνου δεόμενος, καὶ διὰ Σοῦ τὸ Σὸν πανάγιον μανθάνων, καὶ ἐν καρδίᾳ καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν διὰ παντὸς ἔχων θέλαμα, κατ' αὐτὸ ἐς τὸ δέον διευδύνωμαι.

ΠΡΩΙΝΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ
ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΤΑΙ ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΤΗ ΗΜΕΡΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Μελέτη

Όλοι κάθονται. Γίνεται νοερά προσευχή. Κάθε ένας έπικαλείται την θεία βοήθεια για τὸ πῶς πρέπει νὰ προσεύχεται. Έπειτα ὅλοι σηκώνονται, ὁ δὲ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ λέγει μεγαλοφώνως:

Ὁ Θεός, ὁ Θεός καὶ Πατέρας μας, ὁ μόνος ὑπάρχεις καὶ πρέπει νὰ Σε λατρεύουμε καθ' ὅλα, πάντοτε, καὶ τώρα καὶ γιὰ πάντα.

ΧΟΡΟΣ: Δόξα σὲ Σένα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα.

Δόξα σὲ Σένα, δόξα σὲ Σένα, δόξα σὲ Σένα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα. Ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ: Έλατε, Θεοσεβεῖς, ἄς ἀνατείνουμε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας πρὸς τὸν Θεό.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο, ὁ Θεός μου γένοιτο.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ὁ Δημιουργὸς ὅλης τῆς Κτίσεως, Σὺ μόνον εἶσαι ἀληθινὰ καὶ οὐσιαστικά, διότι Σὺ μόνον ὑπάρχεις χωρὶς καμμίαν ἀνάγκη. Έσένα λοιπόν, τὸν παροχέα παντὸς ἀγαθοῦ, τολμῶ ν' ἀτενίσω καὶ τὰ θαύματα ποὺ εἶναι ἐμπρὸς Σου τολμῶ νὰ διαβῶ, οὕτως ὥστε – ἐνθυμούμενος αὐτὰ καὶ μὴ λησμονῶντας ποτὲ τίς δικές σου πρὸς ἐμένα ἄπειρες καὶ αἰώνιες εὐεργεσίες, καὶ ἐπικαλούμενος Έσένα καὶ μόνον, καὶ ἔχοντας ἀνάγκη μόνον ἀπὸ Σένα, καὶ ἀπὸ Έσένα μαθαίνοντας τί εἶναι πανάγιο, καὶ ἔχοντας στὴν καρδιά καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου διὰ παντὸς τὸ δικό Σου θέλημα – σύμφωνα μὲ αὐτό νὰ κατευθύνομαι πρὸς τὰ πρέποντα.

Ἰπὸ Σοῦ δὲ ἐλεούμενος καὶ χειραγωγούμενος, καὶ ἐνισχυόμενος, καὶ Σὲ διὰ Σοῦ γινώσκων καὶ σεβόμενος καὶ ἀγαπῶν, ἀληθῶς θεοσεβῆς γένωμαι, Σὲ αἰνῶν καὶ εὐλογῶν, κατὰ Σὲ διαβίους, ἐν Σοὶ ζῶν, καὶ Σοὶ μόνον λατρεύων.

Καθέζονται πάντες, πλην τοῦ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥ, ὃς ἐξακολουθεῖ λέγων·

Σὺ γὰρ τὸ Πᾶν τόδε, καὶ τοὺς συμπληροῦντας αὐτὸ ἀπειροπληθεῖς κόσμους, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἐς τὸ εἶναι βουλάσει μόνῃ παρήγαγες, καὶ συνέχεις αὐτὸ καὶ κυβερνᾷς, καὶ περὶ αὐτοῦ προνοεῖς.

Θεωροῦς τε Σου αὐτοῦ, καὶ τῶν Σῶν δημιουργημάτων, διάφορα ὄντα, λογικά, ἐλεύθερα, θεοσεβικά καὶ ἀθάνατα ἐπίστας, κατὰ Σὲ διὰ Σοῦ ἐλευθέρως διάγειν δυνάμενα.

Σοῦ τὰν ἄπειρον καὶ Σοφίαν καὶ Δύναμιν, καὶ Ἀγαθότατα, καὶ τὰν διὰ πάντων διήκουσαν Πρόνοιαν διηγεῖται τὸ Σύμπαν τόδε, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, καὶ αὐτὰ δὴ τὰ ἐλάχιστα.

Σοῦ τὰν ἄφατον Φιλανθρωπίαν καὶ τὸ ἄμετρον Ἔλεος, καὶ τὰν ἐπὶ πάντα τὰ θεοσεβικά ὄντα δαψιλῶς διαχεομένην ἀγαθουργὸν χάριν, διακηρύττει τρανῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐς τὸ αἰδίως εἶναι, καὶ θεοσεβῶς διάγειν ὑπὸ Σοῦ παραχθείς, καὶ φύσιν ἐπὶ τούτῳ παρὰ Σοῦ εἰληφώς, ἐς Σὲ ἀφορᾶν, καὶ ἐν Σοὶ μόνῳ ἀληθῶς καὶ ἄγεσθαι, καὶ διαμορφοῦσθαι, καὶ θεοσεβῶν ἐπαναπαύεσθαι.

Οὐ μόνον γὰρ τὰ ὑπὸ Σοῦ δημιουργηθέντα πάντα ἐρευνᾶν, ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ Σὲ Αὐτὸν θεωρεῖν, καὶ Σοὶ διὰ Σοῦ ἐντυγχάνειν, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύειν δύναται, δᾷ Σᾷ εὐδοκία καὶ χάριτι, καὶ δᾷ πανσθενεῖ τοῦ Θείου Σου πνεύματος δυνάμει, καὶ φωτιζόμενος καὶ ἐμπνεόμενος, καὶ ὅλως κατὰ Σὲ καὶ νοῦν καὶ καρδίαν διαπλαττόμενος, καὶ τὸ θεοσεβεῖν λόγῳ καὶ ἔργῳ ὑπὸ Σοῦ ἐκδιδασκόμενος, ἐς Σὲ διὰ Σοῦ καὶ ἀδιστακτικῶς πιστεύων, καὶ ἀσαλεύτως ἐλπίζων,

Καὶ ἐλεούμενος, ὀδηγούμενος καὶ ἐνισχυόμενος ἀπὸ Σένα, καὶ διὰ Σοῦ γνωρίζοντάς Σε καὶ ἀγαπώντας Σε, νὰ γίνω ἀληθῶς θεοσεβῆς, αἰνώντας καὶ εὐλογώντας Σε, ζώντας κατὰ Σε, ζώντας ἐν Σοὶ καὶ λατρεύοντας μόνον Ἐσένα.

Ὅλοι κάθονται πλὴν τοῦ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥ, ὁ ὁποῖος συνεχίζει λέγοντας:

Διότι δικό Σου εἶναι ὅλο αὐτὸ τὸ Πᾶν· τοὺς ἀπίρους κόσμους ποὺ τὸ συμπληρώνουν δημιούργησες ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἀπὸ μόνη τὴν θέλησί Σου· τὸ διατηρεῖς καὶ τὸ κυβερνᾷς καὶ προνοεῖς γι' αὐτό.

Καὶ δημιούργησες διάφορα λογικά, ἐλεύθερα, θεοσεβικά καὶ ἀθάνατα ὄντα γιὰ νὰ ἀτενίζουν Ἐσένα τὸν Ἴδιο καὶ τὰ δημιουργήματά Σου καὶ νὰ ζοῦν ἐλεύθερα διὰ Σοῦ καὶ σύμφωνα μὲ Σένα.

Τὸ Σύμπαν τοῦτο καὶ ὅλα ὅσα ἐμπεριέχει – ἀκόμη καὶ τὰ πῶ μικρά – διηγοῦνται τὴν ἄπειρη Σοφία, Δύναμι καὶ Ἀγαθότητά Σου καὶ τὴν Πρόνοια ποὺ διέπει τὰ πάντα.

Ὁ δὲ ἄνθρωπος διακηρύσσει τὴν ἄρρητη Φιλανθρωπία Σου, τὸ ἄμετρο Ἔλεός Σου καὶ τὴν ἀγαθοεργὸ Χάρι ποὺ ἐπιδρασιλεύεις σὲ ὅλα τὰ θεοσεβικά ὄντα, ἐπειδὴ τὸν δημιούργησες ἐκ τοῦ μηδενὸς γιὰ τὴν αἰωνιότητα, γιὰ νὰ ζῆ θεοσεβῶς· κι ἔλαβε ἀπὸ Σένα αὐτὴ τὴν φύσι ὥστε νὰ προσβλέπει σὲ Σένα καὶ νὰ ἄγεται μόνον πρὸς Ἐσένα καὶ νὰ διαμορφώνεται· καὶ θεοσεβώντας νὰ ἀναπαύεται.

Καὶ μπορεῖ ὄχι μόνον νὰ ἐρευνᾷ ὅλα ὅσα δημιούργησες, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀτενίζει ἐκεῖνα ποὺ Σε περιβάλλουν καὶ νὰ συναντᾷ Ἐσένα δι' Ἐσοῦ καὶ νὰ λατρεύει μόνον Ἐσένα, διὰ τῆς δικῆς Σου Χάριτος καὶ Εὐδοκίας καὶ διὰ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θείου Σου Πνεύματος, φωτιζόμενος καὶ ἐμπνεόμενος καὶ διαπλάθοντας τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά του κατὰ Σε καὶ διδασκόμενος ἀπὸ Σένα πῶς νὰ εἶναι θεοσεβῆς κατὰ τὰ λόγια καὶ κατὰ τὰ ἔργα, πιστεύοντας χωρὶς δισταγμὸ σ' Ἐσένα δι' Ἐσοῦ καὶ ἐλπίζοντας ἀκλόνητα

καὶ Σὲ ἐγκαρδίως ἐν πᾶσι σεβόμενος καὶ ἀγαπῶν, καὶ πᾶν ὃ ἂν πράττοι ἀγαθόν, διὰ τὸ πρὸς Σὲ ἀπεριόριστον σέβας καὶ διάπυρον ἀγάπην, πρὸς Σὺν μόναν αἰώνιον Δόξαν ἐκτελῶν.

Γῶσιν τε Σοῦ Αὐτοῦ λαμβάνειν πέφυκεν, ἀλήκτου τε καὶ μακαρίας ζωᾶς, καὶ δᾶς ἐν Σοὶ διὰ Σοῦ καὶ ἀγωγᾶς καὶ διαβιώσεως, καὶ μόνας ἀγνᾶς καὶ ἀψευδοῦς καὶ αἰδίου ἐπαναπαύσεως.

Αἰωνίου τε καὶ ἀπειροτελείου διακαῶς ἐφίεσθαι.

Καὶ τῶν μὲν πεπερασμένων καὶ παρερχομένων ἐν οὐδενί, ὃ οὕτω καὶ ποθεῖ καὶ ἐκζητεῖ, μηδέποτε εὐρίσκειν.

Ἐν Σοὶ δὲ μόνῳ ἀληθῶς, καὶ δᾶ ἐν Σοὶ μόνῳ ἐκπεραινομένη τῶν ἐπ' ἀπειρον τεινουσῶν αὐτοῦ δυνάμεων προσηκούσα ἀναπτύξει, καὶ ἀνελλιπεῖ ἀποπληρώσει, καὶ τελειοῦσθαι, κατὰ Σὲ ὅλως ἀγόμενος καὶ διαμορφούμενος, καὶ οὗ περιπαθῶς ἐφίεται, αἰδίως ἐπαπολαύειν, καὶ τοῦ, δι' ὃ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἐς τὸ εἶναι παρήχθη, τέλους ἀσφαλῶς ἐπιτυγχάνειν, Σοὶ μόνῳ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρεύων, καὶ δᾶς ἐν Σοὶ διὰ Σοῦ Θείας καὶ αἰωνίου μακαριόταδος κοινωνὸς καθιστάμενος.

Σὲ αἰνεῖ καὶ δοξάζει τὸ Σύμπαν τότε, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, τῷ Σῶ ὑπέκοντα θελάματι, καὶ τὰν Σὺν διαγγέλλοντα δόξαν καὶ μεγαλειόταδα.

Σὲ ἱμνεῖ καὶ εὐλογεῖ πάντα τὰ ἐν τῷ Παντί θεοσεβοῦντα λογικὰ ὄντα, ἐς Σὲ ἀποτεινόμενα, καὶ δᾶς Σᾶς ἀπολαύοντα χρηστόταδος.

Σὲ δοξολογεῖ καὶ γεραίρει αὐτὸς ὁ ἐπὶ γᾶς θεοσεβῆς ἄνθρωπος, ἐς Σὲ ἀφορῶν, κατὰ Σὲ διὰ Σοῦ διάγων, καὶ ἐν Σοὶ μόνῳ ἀψευδῶς μακάριος ἀποτελούμενος.

Ὅτε μὲν γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ Σοῦ ἀποστρέφων, ἐς ἄλλα ἀποβλέπει, δᾶ ἀπαιδευσία καὶ ἀλογία καὶ δυσσεβεία ἐπόμενος, καὶ ἀτόποις δουλείων ἔξεισι,

καὶ σεβόμενος καὶ ἀγαπῶντας Σε ἐγκάρδια· καὶ ὅ,τι καλὸ κι ἂν διαπράττει, νὰ τὸ κάνει ἀπὸ ἀπεριόριστο σεβασμὸ καὶ διάπυρη ἀγάπη πρὸς Ἐσένα καὶ μόνον γιὰ τὴν αἰώνια δόξα Σου.

Καὶ ἐκ φύσεως λαμβάνει τὴν γνῶσι Σου, καὶ τὴν γνῶσι τῆς ἀτελευτήτης καὶ μακαρίας ζωῆς καὶ τῆς ἐν Σοὶ καὶ διὰ Σοῦ καλῆς διαγωγῆς καὶ διαβιώσεως καὶ τῆς μόνης ἀγνῆς, ἀληθινῆς καὶ αἰωνίας ἀναπαύσεως.

Καὶ ἐφορμᾷ διακαῶς πρὸς τὰ αἰώνια καὶ τὰ ἀπειροτέλεια.

Ἐνῶ αὐτὸ ποὺ ποθεῖ καὶ ἀναζητᾷ δὲν τὸ βρίσκει καθόλου στὰ πεπερασμένα καὶ στὰ προσωρινά.

Καὶ μόνον ἐν Σοί, ἀληθινά, καὶ διὰ τῆς ἐν Σοὶ κατάλληλης ἀναπτύξεως τῶν δυνάμεων του ποὺ τείνουν στὸ ἄπειρον καὶ διὰ τῆς κατάλληλης ἐκπληρώσεώς τους, τελειοῦται, φερόμενος καὶ διαμορφούμενος κατὰ Σέ, καὶ καταλήγει νὰ ἀπολαμβάνει αἰωνίως ἐκεῖνο πρὸς τὸ ὁποῖον ἐφορμᾷ μὲ πάθος, ἔχοντας ἐπιτύχει μὲ ἀσφάλεια τὴν τελειότητα γιὰ τὴν ὁποῖαν δημιουργήθηκε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, λατρεύοντας Ἐσένα μόνον ἐν πνεύματι καὶ ἀληθεία καὶ γινόμενος κοινωνὸς ἐν Σοὶ τῆς θείας καὶ αἰωνίας μακαριότητος.

Σὲ αἰνεῖ καὶ Σὲ δοξάζει αὐτὸ τὸ Σύμπαν καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ, τὰ ὁποῖα ὑπακούουν στὸ θέλημά Σου καὶ διακηρύσσουν τὴν δική Σου δόξα καὶ μεγαλειότητα.

Σὲ ὑμνοῦν καὶ Σὲ εὐλογοῦν ὅλα τὰ θεοσεβῆ καὶ λογικὰ ὄντα τοῦ Παντός, ἀποτεινόμενα σ' Ἐσένα καὶ ἀπολαμβάνοντα τῆς χρηστότητός Σου.

Σὲ δοξολογεῖ καὶ Σὲ τιμᾷ ὁ θεοσεβῆς ἄνθρωπος τῆς γῆς, προσβλέποντας σ' Ἐσένα, διὰ Σοῦ ζώντας σύμφωνα μ' Ἐσένα καὶ ἐν Σοὶ μόνον γινόμενος πραγματικὰ μακάριος.

Διότι ὅταν ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ ἀμάθεια, παραλογισμὸ καὶ ἀσέβεια, στρέφεται ἀλλοῦ καὶ προσβλέπει σὲ ἄλλα, ὄντας δοῦλος σὲ ἄτοπες συνήθειες,

τότε ἄθλιος καὶ κακοδαίμων γίνεται, δᾶς Σᾶς θεωρίας καὶ ἀγάπας, τῶν Σῶν χαρίτων καὶ δωρεῶν ἀθλίως ἀποστερῶν ἑαυτὸν ὁ ἄθλιος, ὑπὸ τε παντοίων πονηρῶν καὶ ἀκαθάρτων λογισμῶν ταραπτόμενος, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐς ἀτόπους καὶ ἐφέσεις καὶ λόγους καὶ πράξεις καὶ ἀπάνθρωπα ἔργα παρεκτρεπόμενος, καὶ ἐς ὀλέθρια πάθη, καὶ ἐς τρομερὰς ἐμπίπτων δυστυχίας, ὑπὸ τε δᾶς ἰδίας συνειδήσεως βασανιζόμενος, καὶ τὰν ἑαυτοῦ ὑφορώμενος μέλλουσαν κακοδαιμονίαν καὶ ἀθλιόταδα.

Ὅτε δὲ εἰς Σὲ ἀφορᾷ, Σοὶ μόνῳ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρεύων, δᾶ Σᾶ εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι κατὰ Σὲ διαβιοῦς καὶ πολιτευόμενος, τότε ἀληθοῦς ἐπαπολαύει πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ τὰν ἐν Σοὶ προβλέπει αἰῶδιον αὐτοῦ μακαριόταδα.

Εἰ γὰρ καὶ ἐν τῷ βίῳ τῷδε τοιαύτας χαρᾶς καὶ ἀψευδοῦς εἰράνας διὰ Θεοσεβείας μετέχειν δύναται, ὅποιας ἄρα γε ἀπὸ τούτου ἐς τὸν ἄληκτον ἐκεῖνον μεταβάς, καὶ ἐς τὰν, ἄς λογικά, καὶ ἐλευθέρα, καὶ ἀθάνατος, καὶ θεοσεβικὰ φύσις ἐπιδεκτικά, καταντάσας τελειόταδα, ἐν Σοὶ διὰ Σοῦ ἔνθεος καὶ θεῖος ἀληθῶς ἀποτελεσθεῖς, καὶ ἐν Σοὶ διὰ Σοῦ ὄλως καὶ τελειωθεῖς καὶ ἐπαναπαυθεῖς, μέτοχος γενήσεται;

Ὡ δύναμις, καὶ Σοφία, καὶ Ἀγαθότης, καὶ Παντελειότης, ἂ Σὰ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, Ἀπειροτελειότης!

Ὡ τάξις, καὶ ποικιλία, καὶ ἁρμονία, καὶ παντοδαπότης, καὶ ἐνότης, αἷς τὸ Σύμπαν τόδε κατεκόσμησας!

Ὡ νόμοι, καθ' οὓς· καὶ λόγοι, δι' οὓς τὰ ἐν αὐτῷ συμβαίνειν διέταξας φαινόμενα!

Ὡ τέλος, ἐς ὃ καὶ αὐτό, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἕκαστον διεξάγεται, τὰν Σὰν διακηρύττοντα δόξαν μηδέποτε παυόμενα!

Ὡ μόνα ἀγνὰ καὶ αἰῶδιος, καὶ μόνα ἀληθῆς καὶ παγκόσμιος, ἂ ἐν Σοὶ πάντων τῶν Θεοσεβῶν μακαριότης καὶ ἐπανάπαυσις!

Ἀνίστανται πάντες.

τότε γίνεται ἄθλιος καὶ δυστυχισμένος, στερῶντας τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν ἐνατένισι καὶ τὴν ἀγάπη Σου καὶ ἀπὸ τὶς χάριτες καὶ τὶς δωρεές Σου, ὁ ἄθλιος! Ταράζεται ἀπὸ κάθε λογῆς πονηροὺς καὶ ἀκαθάρτους λογισμοὺς καὶ παρεκτρέπεται σὲ ἄτοπες κλίσεις καὶ λόγια καὶ πράξεις καὶ ἀπάνθρωπα ἔργα, καθὼς καὶ σὲ ὀλέθρια πάθη, πέφτοντας σὲ τρομερὲς δυστυχίες καὶ βασανιζόμενος ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴν συνείδησι, βλέποντας τὴν μέλλουσα κακοδαιμονία καὶ ἀθλιότητά του.

Ἐνῶ ὅταν προσβλέπει σ' Ἑσένα καὶ Σὲ λατρεύει ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, ζῶντας καὶ συμπεριφερόμενος κατὰ Σὲ μὲ τὴν χάρι καὶ τὴν εὐδοκία Σου, τότε ἀπολαμβάνει πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ προσδοκᾷ τὴν αἰώνια ἐν Σοὶ μακαριότητα.

Διότι ἐὰν σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ δύναται νὰ μετέχει τέτοιας χαρᾶς καὶ ἀληθινῆς εἰρήνης διὰ τῆς Θεοσεβείας, πόσο περισσότερο μέτοχος αὐτῶν θὰ γίνῃ, ὅταν μεταβῇ σ' ἐκεῖνον τὸν χωρὶς τέλος κόσμον καὶ φθάσῃ στὴν τελειότητα τῆς ὁποίας εἶναι ἐπιδεκτικὴ ἢ λογικὴ, ἐλεύθερη, ἀθάνατη καὶ θεοσεβικὴ φύσις, ἔχοντας καταστή ἐν Σοὶ διὰ Σοῦ ἔνθεος καὶ θεῖος καὶ ἔχοντας ἐν Σοὶ διὰ Σοῦ τελειωθῇ καὶ ἀναπαυθῇ;

Ἦ Δύναμις καὶ Σοφία καὶ Ἀγαθότης καὶ Παντελειότης καὶ ἡ Ἀπειροτελειότης Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου!

Ἦ τάξις καὶ ποικιλία καὶ ἁρμονία καὶ πανταχοῦ παρουσία καὶ ἐνότης, μὲ τὶς ὁποῖες κόσμησες τὸ Σύμπαν τοῦτο!

Ἦ νόμοι, κατὰ τοὺς ὁποίους – καὶ λόγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους – διέταξες νὰ συμβαίνουν τὰ ἐν αὐτῷ φαινόμενα!

Ἦ σκοπός, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ αὐτό, καὶ τὰ ἐντὸς αὐτοῦ, ἐπιτελοῦνται, διακηρύσσοντας ἀκαταπαύστως τὴν δικὴ Σου δόξα!

Ἦ μόνη καὶ ἀγνή καὶ αἰώνια καὶ μόνη ἀληθινή, ἡ μακαριότης καὶ ἡ ἀνάπαυσις ἐν Σοὶ ὄλων τῶν Θεοσεβῶν.

Ὅλοι σηκώνονται.

Ἦως τῶννυ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, αἰνούμενος καὶ εὐλογούμενος ἐς τοὺς αἰῶνας.

Ἦ τὸ Σὸν πανάγιον ὄνομα, ὑμνούμενον καὶ δοξαζόμενον ἐς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνεῖτω Σε ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, τὸ Σύμπαν τότε, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἕκαστον κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν λατρεύοντά Σοι.

Ἦμνεῖτωσάν Σε πάντες ἄνθρωποι, πάντα τὰ ἐν τῷ Παντί θεοσεβεῖν δυνάμενα λογικὰ ὄντα, πάντες οἱ ἐν τῷ Παντί θεοσεβεῖν δυνάμενοι λογικοὶ νόες.

Γενέσθωσαν Θεοσεβεῖς.

Δοξαζέτω Σε ἅ Κτίσις πᾶσα, τὰ ἔργα Σου πάντα, δᾶ Σᾶ παναγάθῳ Προνοίᾳ ἐς τὸ οἰκεῖον τέλος διεξαγόμενα.

Ἦν καὶ γὰρ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, Θεοσεβῆς.

Γνώην Σε· ἀγαπήην Σε.

Ἀγαπήην Σε ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι δᾶ ἐς Σέ, ἐξ ὅλας τὲ ψυχᾶς καὶ καρδίας, ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις καὶ στενοχωρίαις, ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ πάσα περιστάσει, Σὲ αἰῶν καὶ εὐλογῶν, κατὰ Σὲ διαβιοῦς καὶ πολιτευόμενος, τῷ Σῷ ὑπείκων θελάματι, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύειν.

Ἀγαπήην Σε, πάντας ἀνθρώπους ἀγαπῶν.

Ἀγαπήην Σε, ἀντεχόμενος δᾶς κατὰ Σὲ σοφίας καὶ ἀρετᾶς, δᾶς Θεοσεβείας, Σοῦ Αὐτοῦ· καὶ διὰ Σοῦ καὶ διὰ Σὲ ἀσκῶν τὰν ἐγκράτειαν, τὰν προσευχάν, τὰν μετάνοιαν καὶ συντριβάν, ἐφ' οἷς ἐπλημμέλασα καὶ ἡμαρτον, τὰν καθαρόταδα τοῦ νοός καὶ δᾶς καρδίας, τὰν ἐπ' αὐτῶν νηφαλιόταδα, τὰν ἐν τῷ δεινοῖς καρτερίαν, τὰν εὐκοσμίαν, τὰν εὐπονίαν καὶ εὐπυϊάν, τὰν προόταδα καὶ τὰν μακροθυμίαν,

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἃς εἶσαι ὑμνούμενος καὶ εὐλογούμενος στοὺς αἰῶνες.

Ἄς εἶναι τὸ πανάγιο Ὄνομά Σου ὑμνούμενο καὶ εὐλογούμενο στοὺς αἰῶνες.

Ἄς Σὲ ὑμνοῦν κι ἃς Σε λατρεύουν, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, τὸ Σύμπαν τοῦτο καὶ ὅλα ὅσα περιέχει, τὸ κάθε ἓνα κατὰ τὴν δική του φύσι.

Ἄς Σὲ ὑμνοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλα τὰ λογικὰ ὄντα μέσα στὸ Πᾶν ποῦ εἶναι ἱκανὰ νὰ θεοσεβοῦν· ὅλοι οἱ λογικοὶ νόες ποῦ εἶναι ἱκανοὶ νὰ θεοσεβοῦν.

Ἄς εἶναι Θεοσεβεῖς.

Ἄς σὲ δοξάζει ὅλη ἡ Κτίσις, ὅλα Σου τὰ ἔργα, τὰ ὅποια πορεύονται διὰ τῆς παναγάθου Προνοίας Σου στὸν σκοπὸ ποῦ τοὺς προσιδιάζει.

Ἄς εἶμαι κι ἐγὼ Θεοσεβῆς, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

Ἄς Σὲ γνωρίζω· ἃς Σὲ ἀγαπῶ.

Ἄς Σὲ ἀγαπῶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, μὲ πίστι κι ἐλπίδα σ' Ἐσένα, μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά, στοὺς κινδύνους καὶ σὲ θλίψι, σὲ ἀνάγκη καὶ σὲ στενοχώρια, πάντοτε, παντοῦ καὶ σὲ κάθε περίστασι, ὑμνῶντας Σε καὶ εὐλογῶντας Σε, ζῶντας καὶ συμπεριφερόμενος κατὰ Σὲ, τηρῶντας τὸ ἅγιο θέλημά Σου καὶ λατρεύοντας μόνον Ἐσένα.

Ἄς Σὲ ἀγαπῶ, ἀγαπῶντας ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄς Σὲ ἀγαπῶ κι ἃς κρατῶ τὸν ἑαυτό μου στὴν σύμφωνη μ' Ἐσένα σοφία καὶ ἀρετή, στὴν Θεοσέβεια, σ' Ἐσένα τὸν Ἴδιο· καὶ διὰ Σοῦ καὶ δι' Ἐσὲ ἃς ἀσκῶ τὴν ἐγκράτεια, τὴν προσευχή, τὴν μετάνοια καὶ τὴν συντριβὴ γιὰ ὅσα παρέλειψα ἢ ἔσφαλα, καθὼς καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς καὶ τὴν νηφαλιότητά τους, τὴν καρτερία στὶς δοκιμασίες, τὴν κοσμιότητα, τὴν φιλοπονία καὶ εὐποιᾶ, τὴν πραότητα καὶ τὴν μακροθυμία,

τὰν εἰλικρίνειαν, τὰν ταπεινοφροσύναν, τὰν ἐς Σὲ τελείαν καὶ ἐγκάρδιον πεποίθασιν καὶ ἀφοσίωσιν.

Ἀγαπήν Σε ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἐς Σὲ ἀφορῶν καὶ Σὲ μόνον ἐπικαλούμενος, καὶ τῷ Σῷ ἔλεει μηδένα ἀδικῶν, ἀλλὰ πάντας, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀδίκως μισούντας με, ἀγαπῶν καὶ κατὰ δύναμιν εὐεργετῶν, εἰρανεύων μετὰ πάντων, ἀγαθὰν συνειδάσιν ἔχων, ὅσα σεμνὰ καὶ ἀγνά, ὅσα δίκαια καὶ τίμια, ὅσα Σοὶ φίλα καὶ ἀρεστά, ταῦτα λογιζόμενος, ταῦτα στέργων καὶ πράττων, καλῶς καὶ συμφώνως τῷ Σῷ παναγίῳ θελάματι πᾶσι τῶς ὑπὸ Σοῦ δωρουμένοις χρώμενος.

Ἐπιγνώην Σε ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

Ἵπεραγαπήν Σε, ὡς τὸ ὑπέρτατον καὶ μακαριώτατον ὄν, ἐς Σὲ διὰ παντός ἀναγόμενος, καὶ Σοὶ διὰ Σοῦ οἰκειούμενος· ἵνα ἐν γνώσει, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ἐν ἀγάπῃ ζεούσα δᾶ πρὸς Σέ, ἐν εἰράνῃ δᾶ πρὸς ἑμαυτὸν καὶ πρὸς πάντας, τὰν ὁμολογίαν δᾶς Θεοσεβείας ὁμολογῶν, συμφώνως δὲ ταῦτα διαβιῶν, καὶ συμφώνως τὸν ὕμνον καὶ τὰν εὐχαριστίαν Σοὶ ἀναπέμποιμι. Γένοιτο.

Χορός: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Ἀπάντων καθεσθέντων, ψάλλεται ὑπὸ τῶν ΤΜΝΩΔΩΝ καὶ τοῦ ΧΟΡΟΥ, αὐτῶν μόνον ἱσταμένων, τὸ

Ὡ Δύναμις κ.τ.λ. μέχρι τοῦ

Ἀγαπήν Σε, πάντας ἀνθρώπους ἀγαπῶν.⁶

ἢ ἕτερον τῇ ἡμέρᾳ κατάλληλον, ὅπερ μέντοι οὐδέποτε τὸ τέταρτον τῆς ὥρας ὑπερβήσεται.

Τοῦ ἄσματος δὲ περαιωθέντος, πάντων καθημένων, γίνεταί νοερά προσευχή, μεθ' ἣν τοῦ δευτέρου ἀρχόμεθα μέρος.

⁶ Δηλ. ἀπὸ τὴν § 4 τῆς σελ. 22 μέχρι τὴν § 10 τῆς σελ. 24.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ,

Ὁμολογία, Δοξολογία καὶ Εὐχαριστία, Ἐξομολόγησις καὶ Δέησις

Πάντων ἀναστάντων, λέγει ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ:

Δεῦτε Θεοσεβεῖς, τὸν νοῦν καὶ τὰν καρδίαν ἀμῶν ἐς Θεὸν ἀνατείνωμεν.

Δεῦτε τὰν Θεοσέβειαν ὁμολογᾶσωμεν, ἵνα συμφώνως ταῦτα διαβιώσωμεν, καὶ συμφώνως τὸν ὕμνον καὶ τὰν Εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ ἀναπέμψωμεν.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ἐνα οἶδα Θεόν, Πωατάν, καὶ Προνοατάν, καὶ Συντηρατάν, καὶ Κυβερνάταν τοῦ Παντός· Παντοδύναμον, Πάνσοφον, Πανάγαθον, Ἀπειροτέλειον Νοῦν, τὸ ὑπέρτατον καὶ μακαριώτατον Ὄν, τὸ Ἀκρότατον τῶν ἐφετῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, τὸ Αὐτάγαθον καὶ τὸ Αὐτοκαλόν.

Ἐς Αὐτὸν καὶ πιστεύω καὶ πέποιδα καὶ ἐλπίζω.

Αὐτὸν καὶ σέβομαι καὶ τιμᾶν καὶ ἀγαπᾶν χρεῶν, κατ' Αὐτὸν διαβιοῦν, καὶ Αὐτῷ μόνῳ λατρεύειν· ὑφ' οὗ, καὶ δι' οὗ, καὶ ἐν ᾧ τὰ πάντα, καὶ πᾶσα δόσις ἀγαθά, καὶ ἀληθῆς τῶν Θεοσεβικῶν ὄντων καὶ διάπλασις, καὶ ζωά, καὶ σωτηρία, καὶ αἰδῖος μακαριότης.

Ὁμολογῶ τὰν ἀθανασίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πάντων τῶν Θεοσεβεῖν δυναμένων λογικῶν ὄντων. Ἄφευκτόν τε τιμωρίαν δᾶς κακίας, καὶ ἀμοιβᾶν δᾶς ἀρετᾶς.

Ὁμολογῶ τὰν Θεοσέβειαν, τὰν ἐν χάριτι, γνώσει, ἐγκαρδίῳ τε καὶ ἀπεριορίστῳ σέβας καὶ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πίστει τε καὶ ἐλπίδι δᾶ ἐς Αὐτόν, κατὰ τε τὸ Πανάγιον Αὐτοῦ Θέλημα, καὶ πρὸς αἰώνιον Αὐτοῦ δόξαν, διαβιώσιν τε καὶ πολιτείαν, μόναν ἀναγκαίαν καὶ ἐξαρκούσαν εἶναι ἐς τὸ ἀναδεῖξαι τὸν ἄνθρωπον,

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

Ὁμολογία, Δοξολογία καὶ Εὐχαριστία, Ἐξομολόγησις καὶ Δέησις

Ὅλοι σηκώνονται. Ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ λέγει:

Ἐλάτε, Θεοσεβεῖς, νὰ ἀνατείνουμε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά πρὸς τὸν Θεό. Ἐλάτε νὰ ὁμολογήσουμε τὴν Θεοσέβεια, ὥστε νὰ ζήσουμε σύμφωνα μ' αὐτὴν καὶ νὰ ἀναπέμψουμε τὸν ὕμνο καὶ τὴν Εὐχαριστία τὸν Θεό, ὅπως ἀρμόζει.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Γνωρίζω ἕναν Θεό, Ποιητὴ καὶ Προνοητὴ καὶ Συντηρητὴ καὶ Κυβερνήτη τοῦ Παντός· Παντοδύναμο, Πάνσοφο, Πανάγαθο, Ἀπειροτέλειο Νοῦ· τὸ ὑπέρτατο καὶ μακαριότατο ὄν, τὸ ἔσχατο τῶν ἐπιθυμητῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, τὸ καθ' ἑαυτὸ ἀγαθὸ καὶ καλό.

Σ' αὐτὸν πιστεύω καὶ ἔχω πεποιθήσι καὶ ἐλπίζω.

Αὐτὸν ὀφείλω νὰ σέβομαι καὶ νὰ τιμῶ καὶ νὰ ἀγαπῶ· νὰ ζῶ σύμφωνα μὲ Αὐτόν, καὶ Αὐτὸν μόνο νὰ λατρεύω. Ὑπ' Αὐτοῦ καὶ δι' Αὐτοῦ καὶ ἐν Αὐτῷ ὑπάρχουν ὅλες οἱ ἀγαθὲς δωρεὲς καὶ ἡ ἀληθὴς διάπλασις, ζωὴ, σωτηρία καὶ μακαριότης τῶν θεοσεβικῶν ὄντων.

Ὁμολογῶ τὴν ἀθανασία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὄλων τῶν ὄντων ποὺ εἶναι ἰκανὰ νὰ θεοσεβοῦν.

Ἐπίσης, τὴν ἀναπόφευκτη τιμωρία τῆς κακίας καὶ τὴν ἀνταμοιβὴ τῆς ἀρετῆς.

Ὁμολογῶ τὴν Θεοσέβεια, δηλαδή τὴν διαβίωσι καὶ διαγωγή κατὰ τὸ πανάγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸς αἰωνία του δόξα, μέσα στὴν χάρι, τὴν γνώσι, τὸ ἐγκάρδιο καὶ ἀπεριόριστο σέβας καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ· ὁμολογῶ ὅτι αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἰκανὴ καὶ ἀναγκαία συνθήκη ἢ ὁποία θὰ ἀναδείξει τὸν ἄνθρωπο –

καὶ πᾶν τὸ θεοσεβεῖν δυνάμενον, ἀληθῶς λογικόν, καὶ τέκνον Θεοῦ, καὶ δᾶς ἐν Αὐτῷ αἰδίου καὶ θείας μακαριότηδος μέτοχον.

ΧΟΡΟΣ: Ὁμολογῶ τὴν Θεοσέβειαν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου ὁμολογῶ. (δίς).

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Μέγας εἶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα Σου, καὶ δᾶς ἀπειραγάθου Προνοίας καὶ Χάριτός Σου πλήρη τὰ Σύμπαντα.

Σοῦ τόνου, Πρωτὰ τοῦ Παντός, μεγαλύνω τὴν Δύναμιν, θαυμάζω τὴν Σοφίαν, ὑμνῶ τὴν Ἀγαθόταδα, κηρύττω τὰς εὐεργεσίας, Σοὶ εὐχαριστῶ.

ΧΟΡΟΣ: Εὐχαριστῶ Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ. (δίς).

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Εὐχαριστῶ Σοι, ὅτι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἐς τὸ εἶναι τὸ Πᾶν τόδε οὐσίωσας καὶ συνέχεις αὐτὸ καὶ κυβερνᾷς, καὶ περὶ αὐτοῦ προνοεῖς.

Θεωροῦς τε Σοῦ Αὐτοῦ, καὶ τῶν Σῶν δημιουργημάτων διάφορα ὄντα, λογικά, ἐλεύθερα, ἀθάνατα, καὶ θεοσεβεῖν δυνάμενα παρήγαγες, ἐς Σὲ ἀποτείνεσθαι, καὶ ἐν Σοὶ διὰ Σοῦ καὶ τελεσιουργεῖσθαι, καὶ ἐπαναπαύεσθαι φύσιν ἔχοντα.

Εὐχαριστῶ Σοι, ὅτι καμὲ λογικόν, ἐλεύθερον, καὶ ἀθάνατον ἐπάσασας, ἐς Σὲ ἀφορᾷν, Σοὶ μόνον λατρεύειν, καὶ κατὰ Σὲ διὰ Σοῦ διάγειν δυνάμενον.

Εὐχαριστῶ Σοι, ὅτι ἠξίωσάς με καὶ εἰδέναι, καὶ ὁμολογεῖν, καὶ πρεσβεῦειν τὴν μόναν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν, τὴν μόναν παγκόσμιον καὶ αἰδίου θεησκείαν, ἂν ὁμολογεῖ πάντα τὰ ἐν τῷ παντὶ θεοσεβοῦντα λογικά ὄντα, ἂν κηρύττει τὸ Σύμπαν τόδε, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἂν Αὐτὸς Σὺ πάντας τοὺς Σοὶ ἐπιστήσαντας τὸν νοῦν, καὶ Σὲ μόνον ὑπεραγαπῶντας ἐκδιδάσκεις, καὶ δι' ἧς καὶ ὁ ἄνθρωπος, καὶ πᾶν τὸ θεοσεβεῖν δυνάμενον, τὸν δᾶς ὑπάρξεως αὐτοῦ σκοπὸν ἀποπληροῦν ἐξισχύει,

– και ὅ,τι εἶναι ἰκανὸ νὰ θεοσεβεῖ – ἀληθινὰ λογικὸ καὶ τέκνο Θεοῦ, μέτοχο τῆς αἰώνιας καὶ θείας μακαριότητος ποῦ ὑπάρχει σ’ Ἐκεῖνον.

ΧΟΡΟΣ: Ὁμολογῶ τὴν Θεοσέβεια ὁ Θεός, ὁ Θεός μου ὁμολογῶ. (δῖς).

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Μέγας εἶσαι, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου· τὰ Σύμπαντα εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὴν ἀπειράγαθο Πρόνοια καὶ Χάρι Σου.

Ποιητὰ τοῦ Παντός, μεγαλύνω τὴν Δύναμί Σου, θαυμάζω τὴν Σοφία Σου, ὑμνῶ τὴν Ἀγαθότητά Σου, διακηρύσσω τὶς εὐεργεσίες Σου· Σ’ εὐχαριστῶ.

ΧΟΡΟΣ: Σ’ εὐχαριστῶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου Σ’ εὐχαριστῶ. (δῖς).

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Σ’ εὐχαριστῶ, διότι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἔδωσες οὐσία ὑπάρξεως στὸ Πᾶν τοῦτο, τὸ ὁποῖο συγκρατεῖς, κυβερνᾷς καὶ προνοεῖς γι’ αὐτό.

Ἐπίσης δημιούργησες ὄντα λογικά, ἐλεύθερα, ἀθάνατα καὶ ἰκανὰ νὰ θεοσεβοῦν, γιὰ νὰ ἀτενίζουν Ἐσένα τὸν Ἴδιο καὶ τὰ δημιουργήματά Σου, ἔχοντα φύσι ἰκανὴ ὥστε νὰ ἀπευθύνονται σ’ Ἐσένα καὶ νὰ πραγματώνουν τὴν τελείωσί τους ἐν Σοὶ καὶ διὰ Σοῦ καὶ νὰ ἀναπαύονται.

Σ’ εὐχαριστῶ, διότι κι ἐμένα μὲ ἔπλασες λογικό, ἐλεύθερο καὶ ἀθάνατο, γιὰ νὰ προσβλέπω σ’ Ἐσένα καὶ νὰ λατρεύω μόνον Ἐσένα, καὶ ἰκανὸ νὰ ζῶ κατὰ Σὲ διὰ Σοῦ.

Σ’ εὐχαριστῶ, διότι μὲ ἀξίωσες νὰ γνωρίζω, νὰ ὁμολογῶ καὶ νὰ πρεσβεύω τὴν μόνη ἀληθῆ καὶ βεβαία, τὴν μόνη παγκοσμία καὶ αἰωνία θρησκεία, τὴν ὁποῖαν ὁμολογοῦν ὅλα τὰ ἐν τῷ παντὶ θεοσεβοῦντα λογικὰ ὄντα· τὴν ὁποῖαν διακηρύσσει τοῦτο τὸ Σύμπαν καὶ ὅλα ὅσα ἐμπεριέχει· τὴν ὁποῖαν Σὺ ὁ Ἴδιος διδάσκεις σὲ ὅσους ἐφιστοῦν τὸ νοῦ σὲ Σένα καὶ Σὲ ὑπεραγαποῦν. Δι’ αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος – καὶ ὅ,τι εἶναι ἰκανὸ νὰ θεοσεβεῖ – κατορθώνει νὰ ἐκπληρώνει τὸν σκοπὸ του,

δᾶ Σᾶ εὐδοκία καὶ χάριτι μόνον σεβόμενον καὶ ἀγαπῶν, Σοὶ μόνῳ λατρεῦον, πρὸς Σὰν αἰώνιον δόξαν τὰν ἀρετὰν ἐξασκοῦν, καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐργαζόμενον.

Εὐχαριστῶ Σοι ὑπὲρ πάντων, ὧν οὐδὲ ἐπαύσω, οὐδὲ παύη καθ' ἐκάσταν παρέχων μοι δᾶς Κτίσεώς Σου, καὶ Προνοίας καὶ Χάριτός Σου δωραμάτων.

Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τούτοις, χάριτας ἀπείρους, χάριτας ἀλήκτους ὑπὲρ Σοῦ Αὐτοῦ ὁμολογεῖν Σοι ὀφείλω, ὅτι Σὺ Αὐτὸς εἶ, ὅτι Σὺ μόνος κυρίως καὶ ἀληθῶς εἶ, ὅτι Σὺ Πατὴρ καὶ Πλάστας μου καὶ Εὐεργέτας καὶ Σωτὴρ Μου, ὑφ' οὗ παρήχθην, ἐν ᾧ σώζομαι, καὶ πρὸς ὃν ἀείποτε ἀποβλέπων με δεῖ.

ΧΟΡΟΣ: Εὐχαριστῶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ.

Πάντων καθεσθέντων, ψάλλεται ὑπὸ τῶν ΥΜΝΩΔΩΝ καὶ τοῦ ΧΟΡΟΥ, αὐτῶν μόνων ἱσταμένων, τὰ ἐπόμενα.

Αἰνῶ Σου τὰν Δύναμιν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου αἰνῶ.

Δοξάζω Σου τὰν Σοφίαν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δοξάζω.

Ἵμνολογῶ Σου τὰν Ἀγαθόταδα ὁ Θεός, ὁ Θεός μου Ἵμνολογῶ.

Γεραίρω Σου τὰν Πρόνοιαν καὶ τὰν Κηδεμονίαν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γεραίρω.

Εὐλογῶ Σου τὸ Ἔλεος καὶ τὰν Μακροθυμίαν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐλογῶ.

Εὐχαριστῶ Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ.

Ἡ ἄλλα τινὰ τῇ ἡμέρᾳ πρέποντα. Τοῦ ἄσματος δὲ ἁσθέντος, γίνεται νοερὰ προσευχή, καθ' ἣν ἕκαστος τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, πρὸς τὴν ἐπομένην παρασκευάζεται ἐξομολόγησιν· τῆς δὲ προσευχῆς περαιοθείσης, πάντων ἀναστάντων, λέγει ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

μέ την δική Σου εὐδοκία καὶ χάρι, ἀγαπῶντας καὶ σεβόμενος
μόνον Ἐσένα, λατρεύοντας μόνον Ἐσένα, ἀσκώντας τὴν
ἀρετὴ καὶ ἀπεργαζόμενος τὸ ἀγαθὸ πρὸς Αἰωνία Σου δόξα.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλες ἐκεῖνες τὶς δωρεές τῆς Κτίσεως,
τῆς Προνοίας καὶ τῆς Χάριτός Σου, τὶς ὁποῖες δὲν ἔπαυσε
καὶ δὲν παύεις καθημερινὰ νὰ μοῦ παρέχεις.

Ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα, Σοῦ ὀφείλω ἄπειρες καὶ ἀτελεύτητες
εὐχαριστίες, διότι Σὺ ὁ Ἰδιος εἶσαι, Σὺ μόνος, Κύριος καὶ
ἀληθινός, εἶσαι, Ποιητὴς μου καὶ Πλάστης μου, Εὐεργέτης
μου καὶ Σωτήρας μου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δημιουργήθηκα, ἐν
τῷ Ὅποιῳ σώζομαι καὶ πρὸς τὸν Ὅποιον διαρκῶς καὶ
πάντοτε ὀφείλω νὰ προσβλέπω.

ΧΟΡΟΣ: Σ' εὐχαριστῶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου σ' εὐχαριστῶ.

*Ὅλοι κάθονται. Οἱ ΥΜΝΩΔΟΙ καὶ ὁ ΧΟΡΟΣ
ψάλλουν ὀρθοὶ τὰ παρακάτω.*

Αἰνῶ τὴν Δύναμί Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, αἰνῶ.

Δοξάζω τὴν Σοφία Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δοξάζω.

Ἦμνῶ τὴν Ἀγαθότητά Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἕμνῶ.

Τιμῶ τὴν Πρόνοια καὶ τὴν Κηδεμονία Σου, ὁ Θεός, ὁ
Θεός μου, τιμῶ.

Εὐλογῶ τὸ Ἔλεος καὶ τὴν Μακροθυμία Σου, ὁ Θεός, ὁ
Θεός μου, εὐλογῶ.

Σ' εὐχαριστῶ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, σ' εὐχαριστῶ.

*Ἡ ἄλλα πού ἀρμόζουν στὴν ἡμέρα. Ὅταν τελειώσει
τὸ ἄσμα, γίνεται νοερά προσευχή κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ
κάθε ἕνας εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸ καὶ προετοιμάζεται γιὰ
τὴν ἐξομολόγησι πού ἀκολουθεῖ. Κι ὅταν περατωθῇ
ἡ προσευχή, ὅλοι σηκώνονται καὶ λέγει ὁ ΑΝΑ-
ΓΝΩΣΤΗΣ.*

Δεῦτε Θεοσεβεῖς, ἐν καταλύξει ψυχᾶς καὶ συντριβᾶ καρδίας τῷ Θεῷ ἐξομολογασόμεθα, καὶ ἄφесιν τῶν ἑαυτῶν ἁμαρτιῶν, καὶ βίον Θεοσεβῆ, καὶ μόνα τὰ τῷ θείῳ θελάματι σύμφωνα παρ' Αὐτοῦ αἰτησόμεθα.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Καὶ οἶδα ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ὅτι Σὺ ἐλέασας καὶ ἀγαπάσας με, τῶν τοσούτων καὶ τηλικούτων δωρεῶν κατηξίωσας· καὶ πέπεισμαι, ὅτι οὐχ ἱκανὸς ἐγὼ τοῦ ὑπὲρ αὐτῶν Σοὶ εὐχαριστεῖν.

Τὶ γὰρ ἂν Σοι καὶ ἀνταποδώην, ὧν ἐδωράσω, καὶ ὧν καθ' ἐκάσταν δωρῆ μοι ἀντάξιον, εἰ μὴ Σὺ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἐς Σὲ ἀφορῶντι καὶ ἐπικαλουμένῳ, καὶ δᾶ Σᾶ Χάριτι Θεοσεβεῖ γενομένῳ συγκαταβαίης, καὶ τὰς παρ' ἐμοῦ προσφερομένας Σοι εὐχαριστηρίουσ φωνὰς προσδέχοιο;

Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ ἐς Σὲ ἀφορᾶν καὶ Σὲ ἐπικαλεῖσθαι, ἐγὼ ἀπὸ Σοῦ ἀπεμακρύνθην, καὶ ἄθλιος καὶ κακοδαίμων ἐγενόμην.

Ἄλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν οἶδα, ὅτι Σὺ δύναμιν ἐς τὸ ἐς Σὲ ἐπιστρέφειν ἔδωκάς μοι.

Ἐς Σὲ τῶνν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἐπιστρέφειν τολμῶ, καὶ Σὲ ἐπικαλοῦμαι.

Ὁ μόνος Ἐλεάμων καὶ Φιλάνθρωπος, ἐλέασόν με καὶ λύτρωσαί με ἀπὸ πάσας ἀδικίας, ἀπὸ πάσας πονηρᾶς καὶ ἐνδυμάσεως καὶ ἐφέσεως, καὶ λόγου κακοῦ, καὶ ἔργου ἀδίκου.

Καὶ δὸς μοι ὀρᾶν τὰ ἐμὰ πταιίσματα, καὶ μισεῖν καὶ ἀποστρέφεισθαι αὐτά, καὶ μηδὲν οὔτω φοβεῖσθαι, ὡς καὶ πάλιν ἐς αὐτὰ ἐμπεσεῖν.

Καὶ δώρασάι μοι κατάνυξιν καὶ συντριβάν, ἐφ' οἷς ἐπλημμέλασα καὶ ἡμαρτον.

Ὁ μόνος ἀφιέναι ἁμαρτίας δυνάμενος, ἄνες, ἄφес ὁ Θεός, τὰ ἐν ἔργῳ, λόγῳ καὶ διανοίᾳ, γνώσει καὶ ἀγνοία, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως πλημμελαθέντα μοι.

Ἐλάτε, Θεοσεβεῖς, νὰ ἐξομολογηθοῦμε στὸν Θεὸ μὲ κατάνυξι ψυχῆς καὶ συντριβὴ καρδιάς καὶ νὰ ζητήσουμε ἀπὸ Ἐκεῖνον ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ θεοσεβῆ βίον – μόνον ὅσα εἶναι σύμφωνα μὲ τὸ θεῖο θέλημα.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Γνωρίζω, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ὅτι Σὺ μὲ ἐλέησες καὶ μὲ ἀγάπησες, καθιστώντας με ἄξιο τόσων πολλῶν δωρεῶν Σου. Καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν δύναμαι νὰ Σὲ εὐχαριστήσω ὅπως ἀρμόζει.

Διότι τὶ τὸ ἀντάξιο θὰ μπορούσα νὰ Σοῦ ἀνταποδώσω γιὰ ὅσα μοῦ ἐδώρισες καὶ μοῦ δωρίζεις καθημερινῶς, ἐὰν Σὺ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δὲν ἐρχόσουν μὲ συγκατάβασιν τῆς θείας Σου Χάριτος σ' ἐμένα, τὸν θεοσεβῆ, ποῦ προσβλέπω σὲ Σένα καὶ Σὲ ἐπικαλοῦμαι, καὶ δὲν δεχόσουν τοὺς εὐχαριστήριους λόγους ποῦ σοῦ προσφέρω;

Ὅμως, ἀντὶ νὰ προσβλέπω σὲ Σένα καὶ νὰ Σὲ ἐπικαλοῦμαι, ἐγὼ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ Σένα καὶ ἐγίνα ἄθλιος καὶ δυστυχής.

Ἀλλὰ γνωρίζω καὶ τοῦτο: ὅτι Σὺ μοῦ ἔδωσες τὴν δύναμιν νὰ ἐπιστρέφω σὲ Σένα.

Σὲ Σένα, λοιπόν, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, τολμῶ νὰ ἐπιστρέφω καὶ Σὲ ἐπικαλοῦμαι.

Ὁ μόνος Ἐλεήμων καὶ Φιλάνθρωπος, ἐλέησέ με καὶ λύτρωσέ με ἀπὸ κάθε ἀδικία, ἀπὸ κάθε πονηρὴ ἐνθύμησιν καὶ κλίσι, ἀπὸ λόγο κακὸ καὶ ἀπὸ ἔργο ἄδικο.

Καὶ ἀξίωσέ με νὰ βλέπω νὰ πταίσματά μου καὶ νὰ τὰ μισῶ καὶ νὰ τὰ ἀποστρέφομαι, καὶ νὰ μὴ φοβοῦμαι ὅτι καὶ πάλιν θὰ περιπέσω σ' αὐτά.

Καὶ δώρισέ μου κατάνυξιν καὶ συντριβήν, γιὰ ὅλα ὅσα ἔσφαλα καὶ ἀμάτησα.

Ὁ μόνος δυνάμενος νὰ συγχωρεῖς ἁμαρτίες, συγχώρησε, ὁ Θεός, τὰ ὅσα ἔσφαλα κατὰ τὰ ἔργα, τοὺς λόγους, τὴν διάνοιαν, ἐν ἐπιγνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως.

ΧΟΡΟΣ: Ἰλεως γενοῦ μοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γενοῦ μοι ἰλεως.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ὁ μόνος Παντοδύναμος Ἁγιοστάς, ἄγνισόν μου τὰν ψυχὰν καὶ τὸ σῶμα, τὸν νοῦν καὶ τὰν καρδίαν, καὶ ὅλον με καθάρισον καὶ ἀνάπλασον, καὶ Αὐτὸς Σαυτῶ με συνεφάρμοσον καὶ οἰκείωσον.

Ἄ μόνα Σοφία καὶ Ἀλήθεια, γενοῦ μοι Σὺ Αὐτὸς καὶ ὄδαγός καὶ ἀντιλήπτωρ.

Δίδασκέ με Σὺ Αὐτὸς πῶς δεῖ με, καὶ ὑπὲρ ὧν δεῖ με προσεύχεσθαι.

Τὶ με δεῖ φείποτε πράττειν, ἵνα Σοι ἀληθῶς εὐαρεστῶν διατελῶ.

Ὁ ἐξ οὐκ ὄντων ἐς τὸ εἶναι τὰ σύμπαντα παραγαγών, πῶασον Σὺ Αὐτὸς ἐν ἐμοὶ τὸ ἀγαθόν.

ΧΟΡΟΣ: Ἐπάκουσόν μου ὁ Θεός, ὁ Θεός μου ἐπάκουσόν μου.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Δός μοι, ὥστε καὶ ἐξ ὧν αἰσθάνομαι καὶ διενθυμοῦμαι καὶ ἐφίεμαι, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀναγνώστου ἀναγινωσκομένων, καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ὑμνωδῶν προσαδομένων, καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοκλήρου κηρυττομένων, τὰ τῷ Σῷ παναγίῳ θελάματι διαγιγνώσκειν σύμφωνα, καὶ τούτων μόνων ἀντέχεσθαι.

Χάρισαί μοι ἀδίστακτον καὶ ζῶσαν καὶ ἐνεργὸν τὰν ἐς Σὲ πίστιν, ἀσάλευτον τὰν ἐλπίδα, καὶ ἀνυπόκριτον καὶ ζέουσαν τὰν ἀγάπην.

Καὶ καταξίωσόν με κατὰ Σὲ διὰ Σοῦ διαβιοῦν καὶ πολιτεύεσθαι, δᾶ Σᾶ εὐδοκία καὶ χάριτι ἀληθῶς θεοσεβῆ γενόμενον.

Ἀπάντων καθεσθέντων, ψάλλεται ὑπὸ τοῦ ΧΟΡΟΥ καὶ τῶν ΤΜΝΩΔΩΝ τὰ ἐπόμενα:

Δοκίμασόν με ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, καὶ γνῶθι τὰν καρδίαν μου· ἔτασόν με, καὶ γνῶθι τὰς τρίβους μου·

ΧΟΡΟΣ: Σπλαχνίσου με, ό Θεός, ό Θεός μου, σπλαχνίσου με.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ό μόνος Παντοδύναμος Έξαγιαστής, έξάγνισέ μου τήν ψυχή και τó σώμα, τόν νοϋ και τήν καρδιά· καθάρισέ με και ανάπλασέ με όλόκληρον και Σϋ ό Ίδιος σύνδεσέ με με τόν Έαυτό Σου και ιδιοποιήσου με.

Ή μόνη Σοφία και Άλήθεια, γίνε Σϋ ό Ίδιος όδηγός και βοηθός μου.

Δίδασκέ με Σϋ ό Ίδιος πώς και για ποιά πράγματα όφείλω να προσεύχομαι.

Και τó τι όφείλω συνεχώς και πάντοτε να πράττω, ώστε να Σοϋ είμαι εύαρεστος.

Σϋ πού παρήγαγες τά σύμπαντα έκ τοϋ μη όντος, ποίησε μέσα μου τó αγαθó.

ΧΟΡΟΣ: Εισάκουσέ με, ό Θεός, ό Θεός μου, εισάκουσέ με.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Δώσε μου τήν χάρι, ώστε άπ' όσα αισθάνομαι και θυμάμαι και έπιθυμώ, και άπ' όσα διαβάζει ό Άναγνώστης και ψάλλουν οί Ύμνωδοί και κηρύσσει ό Θεοκήρυκας, να διακρίνω τά όσα είναι σύμφωνα με τó πανάγιο θέλημά Σου και να κρατιέμαι άπό αυτά.

Χάρισέ μου πίστι σε Σένα ζωσα, ένεργó και όλόψυχη, έλπίδα ασάλευτη, και άγάπη ένθερμη και άνυπόκριτη.

Και καταξίωσέ με να ζω και να συμπεριφέρομαι κατά Σε δια Σοϋ, γινόμενος άληθινά θεοσεβής με τήν εύδοκία και τήν χάρι Σου.

Όλοι κάθονται. Ό ΧΟΡΟΣ και οί ΥΜΝΩΔΟΙ ψάλλουν τά παρακάτω:

Δοκίμασέ με, ό Θεός, ό Θεός μου, και γνώρισε τήν καρδιά μου· εξέτασέ με, και γνώρισε τίς όδούς μου·

καὶ ἴδε εἰ ὁδὸς ἀνομίας ἐν ἐμοί, καὶ ὁδάγασόν με ἐν ὁδῷ αἰωνία.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον μοι, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐδὲς ἐν ἐμοὶ ἐγκαίνισον.

Ἡ ἕτερα τινὰ τῇ ἡμέρᾳ κατάλληλα· μεθ' ἧ γίνεται νοερὰ προσευχή, καθ' ἣν ἕκαστος ἐξομολογεῖται καθ' ἑαυτὸν πρὸς τὸν Θεό, καὶ δέεται. Μετὰ δὲ τὴν προσευχήν, ἀναστὰς ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ λέγει:

Γενώμεθα θεοσεβεῖς, ὧ νόες ἅπαντες, καὶ τὸν Αὐτάγαθον ὑμνολογάσωμεν.

Θεοσέβειαν κηρύξωμεν, ὧ πάντες ἄνθρωποι, καὶ τὸν Αἰώνιον ὑμνάσωμεν.

Τὰν κατὰ Θεὸν Σοφίαν καὶ Ἄρετὰν ἀσκήσωμεν, ὧ πάντες ἄνθρωποι, καὶ τὸν Αἰώνιον δοξολογήσωμεν.

Εἶτα θεοσεβικά τινα ἀναγινώσκει ἀναγνώσματα, ὧν περὶ αὐθέντων, ὁ ΘΕΟΚΗΡΥΞ, ἐξ αὐτῶν τὴν ἀφορμὴν λαβὼν, λόγον ἐκφωνεῖ· μεθ' ὅν, πάντων ἀναστάντων, καὶ ἀσθέντος ὑπὸ τοῦ ΧΟΡΟΥ τοῦ

Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ἢ ἐτέρου τινὸς τῷ τέλει τοῦ λόγου ἀρμόζοντος, λέγει ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:

Ὁ μόνος Πανοικτίμων καὶ Παντοδύναμος, ῥῦσαι με ἀπὸ τῶν περικυκλούντων με, καὶ παντοίως ἐπαπειλούντων καὶ ἐνεδρευόντων μοι κινδύνων καὶ πειρασμῶν.

Γενοῦ μοι Σὺ Αὐτὸς πάντοτε καὶ πανταχοῦ καὶ παραμυθία, καὶ καταφυγά, καὶ σωτηρία, ἃ μόνα τῶν ἐς Σὲ πεποιθῶτων ἀκαταίσχυτος ἐλπίς.

Καὶ φώτισε Σὺ Αὐτὸς τὸν νοῦ μου, τὸ μόνον ἄδυτον τῶν ἐς Σὲ ἀποβλεπόντων φῶς.

καὶ δὲς ἂν ὑπάρχει ἀνομία μέσα μου, καὶ ὀδήγησέ με στὴν αἰώνια ὁδό.

Καρδιά καθαρή κτίσε μου, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὺ ἐγκαινίασε μέσα μου.

Ἡ ἄλλα, κατάλληλα γιὰ τὴν ἡμέρα. Κατόπιν γίνεται νοερά προσευχή, ὅπου ὁ κάθε ἕνας ἐξομολογεῖται τὰ δικά του στὸν Θεό, καὶ προσεύχεται. Κατόπιν σηκώνεται ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ καὶ λέγει:

Ἄς γίνουμε θεοσεβεῖς, ὅλοι οἱ νόες, κι ἄς ὑμνολογήσουμε τὸν ἄφ' Ἐαυτοῦ Του Ἁγαθό.

Ἄς κηρύξουμε τὴν Θεοσέβεια, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, κι ἄς ὑμνήσουμε τὸν Αἰώνιο.

Ἄς ἀσκήσουμε τὴν κατὰ Θεὸν Σοφία καὶ Ἄρετή, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, κι ἄς δοξολογήσουμε τὸν Αἰώνιο.

Ἐπειτα διαβάζει κάποια θεοσεβικὰ κείμενα· μόλις τελειώσει ἢ ἀνάγνωσις, ὁ ΘΕΟΚΗΡΥΚΑΣ, λαμβάνον-τας ἀφορμὴ ἀπὸ αὐτά, ἐκφωνεῖ λόγο. Κατόπιν, σηκώνονται ὅλοι καὶ ὁ ΧΟΡΟΣ ψάλλει τὸ:

Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ἢ κάτι ἄλλο πού νὰ ταιριάζει μὲ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας. Ὑστερα, λέγει ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:

Ὁ μόνος Πανοικτίρμων καὶ Παντοδύναμος, σῶσε με ἀπὸ τοὺς κινδύνους καὶ πειρασμοὺς πού μὲ περιτριγυρίζουν καὶ μὲ ἀπειλοῦν παντοιοτρόπως καὶ ἐνεδρεύουν.

Γίνε Σὺ ὁ Ἴδιος γιὰ μένα, παντοῦ καὶ πάντοτε, παρηγοριὰ καὶ καταφυγή καὶ σωτηρία, ἢ μόνη ἀκαταίσχυνη ἐλπίδα ἐκείνων πού πιστεύουν σὲ Σένα.

Καὶ φώτιζε Σὺ ὁ Ἴδιος τὸν νοῦ μου, τὸ μόνο φῶς πού δὲν δύνει γιὰ ἐκείνους πού προσβλέπουν σὲ Σένα.

Καὶ διεύθυνε Σὺ Αὐτὸς τὴν καρδίαν μου, ἡ μόνα ἀνεύκαστος ἀγαθότης καὶ χρηστότης.

Καὶ ἐνίσχυέ με ἐς τὰν κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ τῶν ἐμοὶ καθηκόντων ἐκπλήρωσιν, ἡ μόνα τῶν ἐς Σὲ προστρεχόντων καὶ δύναμις καὶ ἰσχύς.

Ἐς δίκαια δὲ καὶ Σοὶ εὐάρεστα χειραγώγει με ἔργα· καὶ εὐλογῶν αὐτά, δίδου τὰ πρὸς Σὰν αἰώνιον δόξαν καὶ ἐμὴν σωτηρίαν συντείνοντα.

ΧΟΡΟΣ: Ἐπάκουσόν μου ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἐπάκουσόν μου.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Καὶ ἅπαν δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐλέασον· τὰ νήπια ἔκθρεψον· τὰν νεόταδα παιδαγωγᾶσον· τὰς συζυγίας ἐν ὁμοιοῖα διατήρησον· τὸ γῆρας περικράτασον· τῶς πλέουσι σύμπλευσον· ὁδοιποροῦσι συνόδευσον· ἀσθενοῦντας ἴασαι· λυπομένους παραμύθασον· θλιβομένους ἀνακούφισον· πενομένοις ἐπιδαψίλευσον· δεομένοις ἐπάρκεσον· κηρῶν πρόσταδι· ὄρφανῶν ὑπεράσπισον· αἰσμαλώτους λύτρωσαι· τοὺς ἀγαθούς ἐν δᾶ Ἀγαθόταδί Σου διαφύλαξον· πλανωμένους ἐν τῷ Ἐλέει Σου ἐπανάγαγε.

Δὸς πᾶσι τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Ὁ πάντων τῶν ἀγαθῶν δοτὴρ καὶ παροχεύς, παράσχου εὐκρασίαν ἀέρων, εὐφορίαν τῶν καρπῶν, καὶ εἰράναν τῶς ἔθνεσι.

Ἀλλὰ γενέσθω ἐν πᾶσιν ὁ Θεός, τὸ Σὸν πανάγιον θέλαμα.

ΧΟΡΟΣ: Γενέσθω ἐν πᾶσιν ὁ Θεός, τὸ Σὸν πανάγιον θέλαμα.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ἐλέασον ὁ Θεός, πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς.

Ἐλέασον τὰν Ἀδελφότητα ἀμῶν· φώτισον· συνέτισον· καὶ ἐνίσχυσον αὐτὰν ἐς ἐπίγνωσιν δᾶς ἀληθείας, καὶ ἐς τὰν κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ διαβίωσιν καὶ πολιτείαν.

Καὶ διεύθυνε Σὺ ὁ ἴδιος τὴν καρδιά μου, ἡ μόνη ἀπερινόητη ἀγαθότης καὶ χρηστότης.

Καὶ ἐνίσχυέ με στὴν κατὰ Σέ καὶ διὰ Σέ ἐκπλήρωσι τῶν καθηκόντων μου, ἡ μόνη δύναμις καὶ ἰσχύς ὧσων προστρέχουν σ' Ἐσένα.

Χειραγώγησέ με σὲ ἔργα δίκαια καὶ εὐάρεστα σὲ Σένα· εὐλόγησέ τα καὶ δίδε μου τὰ ὅσα συντείνουν πρὸς τὴν δική Σου αἰωνία δόξα καὶ τὴν δική μου σωτηρία.

ΧΟΡΟΣ: Εἰσάκουσέ με, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εἰσάκουσέ με.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Καὶ ἐλέησε ὀλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος· θρέψε τὰ νήπια· παιδαγώγησε τοὺς νέους· διατήρησε τοὺς συζύγους σὲ ὁμόνοια· κράτησε τοὺς ἡλικιωμένους· πλεῦσε μαζὺ μὲ τοὺς πλείοντας· συμπορεύσου μὲ τοὺς ὁδοιπόρους· θεράπευσε τοὺς ἀσθενεῖς· παρηγόρησε τοὺς θλιμμένους· δῶσε ἀφθονία στοὺς πτωχοὺς· χόρτασε ὅσους ἔχουν ἀνάγκη· στάσου δίπλα στὶς χῆρες· ὑπερασπίσου τὰ ὀρφανὰ· ἀπελευθέρωσε τοὺς αἰχμαλώτους· διαφύλαξε τοὺς ἀγαθοὺς μέσα στὴν Ἀγαθότητά Σου· καὶ ἐπανάφερε στὸν σωστὸ δρόμο τοὺς παραπλανημένους.

Δῶσε σὲ ὅλους ὅσους αἰτοῦνται τὴν σωτηρία.

Ὁ δοτὴρ καὶ παροχεὺς ὧν τῶν ἀγαθῶν, δῶσε μας ἥπιο καιρὸ, εὐφορία τῶν καρπῶν καὶ εἰρήνη μεταξὺ τῶν ἔθνῶν.

Ἀλλὰ σὲ ὅλα ἅς γίνει τὸ δικό Σου πανάγιο θέλημα, ὁ Θεός.

ΧΟΡΟΣ: Σὲ ὅλα ἅς γίνει τὸ δικό Σου πανάγιο θέλημα, ὁ Θεός.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ἐλέησε, ὁ Θεός, ὅλους τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς.

Ἐλέησε τὴν Ἀδελφότητά μας· φώτισε, συνέτισε καὶ ἐνίσχυσε αὐτὴν στὴν ἐπίγνωσι τῆς Ἀληθείας καὶ στὴν κατὰ Σέ καὶ διὰ Σέ διαβίωσι καὶ διαγωγή.

Ἐλέασον τοὺς γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς καὶ εὐεργέτας· τοὺς μισοῦντας καὶ ἀγαπῶντας ἀμᾶς· τοὺς καταρωμένους καὶ διώκοντας καὶ ἐπηρεάζοντας ἀμᾶς ἐλέασον.

ΧΟΡΟΣ: Ἰλαθι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου Ἰλαθι.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Τοὺς δὲ ἀπελθόντας γεννήτορας, προγόνους τε καὶ ἀδελφούς, καὶ συγγενεῖς, καὶ εὐεργέτας, καὶ ἐχθρούς, καὶ φίλους, ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ὁ Θεός μου ἀνάπαυσον.

ΧΟΡΟΣ: Ἀνάπαυσον αὐτοὺς ὁ Θεός, ὁ Θεός μου ἀνάπαυσον.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Κάμὲ δὲ καταξίωσον διανύσαι τὰν ἀμέραν ταύταν, καὶ πάντα τὸν χρόνον δᾶς ζωᾶς μου κατὰ τὸ Σὸν Πανάγιον Δέλαμα, μεταβᾶναι τε τοῦ τῆ δε βίου, δᾶ Σᾶ Χάριτι, κατ' αὐτὸ ἀληθῶς διαβιώσαντα καὶ πολιτευσάμενον.

Ἐπεὶ δὲ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, μόνα ἀψευδῆς ζωὰ ἐστὶ τὸ γινώσκειν Σε καὶ ἀγαπᾶν, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύειν, γενέσθω μοι καὶ ἐν τούτῳ τῷ βίῳ ὄντι μοι καὶ ἐς ἄλλον μεταβάντι μοι, γενέσθω μοι ὑπεραυξάνεσθαι τὰν περὶ Σὲ θεωρίαν καὶ γνῶσιν μου, ὑπερπερισσεύειν τὰν περὶ Σὲ ἀγάπην μου.

Δώρασαι δέ μοι ὁ Θεός, ἐς Σὲ μόνον ἀφορῶντι καὶ ἀποτεινομένῳ, τὰν αγίαν ἀναφοράν, καὶ τὰν λογικὰν λατρείαν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ καὶ νῦν καὶ ἀείποτε προσάγειν Σοι. Γένοιτο, γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Καθεσθέντων ἀπάντων, ψάλλεται τό,

Οἱ ἀγαπῶντες τὸν Αἰώνιον μισεῖτε πονηρά.

Φυλάσσει ὁ Αἰώνιος τὰς ψυχὰς τῶν ὁσίων Αὐτοῦ.

Φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καὶ τῷ εὐθέσι δᾶ καρδία εὐφροσύνα·

ἢ ἕτερον τῆ ἡμέρα κατάλληλον· μεθ' ὃ, νοεραῶς προσευχῆς γενομένης, πάντων ἀναστάντων, ἀρχὴ τοῦ τρίτου γίνεται μέρους.

Ἐλέησε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς εὐεργέτες· ἐκείνους ποὺ μᾶς μισοῦν κι ὅσους μᾶς ἀγαποῦν· ἐκείνους ποὺ μᾶς καταριοῦνται, μᾶς καταδιώκουν καὶ μᾶς ἐνοχλοῦν· ἐλέησέ τους.

ΧΟΡΟΣ: Ἔσο ἐλεήμων ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἔσο ἐλεήμων.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Καὶ τοὺς ἀποβιώσαντας γονεῖς, προγόνους καὶ ἀδελφούς, συγγενεῖς καὶ εὐεργέτες, ἐχθροὺς καὶ φίλους, ἀνάπαυσέ τους ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἀνάπαυσέ τους.

ΧΟΡΟΣ: Ἀνάπαυσέ τους ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἀνάπαυσέ τους.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Κι ἐμένα, ἀξίωσέ με νὰ διανύσω αὐτὴ τὴν ἡμέρα – καὶ ὁλόκληρο τὸν χρόνο τῆς ζωῆς μου – σύμφωνα μὲ τὸ Πανάγιο θέλημά Σου καὶ νὰ ἀποχωρήσω ἀπὸ τὸν βίο τοῦτον, μὲ τὴν δική Σου Χάρι, ἔχοντας ζήσει καὶ συμπεριφερθῆ σύμφωνα μ' αὐτό.

Ἐπειδὴ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἡ μόνη ἀψευδῆς ζωὴ εἶναι τὸ νὰ Σὲ γνωρίζουμε καὶ νὰ Σὲ ἀγαποῦμε, καὶ Σένα μόνο νὰ λατρεύουμε, τόσο σὲ τοῦτον τὸν κόσμο ὅσο καὶ σὲ ἄλλον, ἄς ὑπεραυξάνεται ἡ ἐνατένισίς μου καὶ ἡ γνῶσις μου γιὰ Σένα κι ἄς ὑπερπερισσεύει ἡ ἀγάπη μου γιὰ Σένα.

Χάρισε, ὁ Θεός, σ' ἐμένα, ποὺ σὲ Σένα μόνον προσβλέπω καὶ ἀπευθύνομαι, τὸ νὰ σοῦ προσφέρω τὴν ἀγία Ἀναφορὰ καὶ τὴν λογικὴ λατρεία ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, τώρα καὶ συνεχῶς καὶ πάντοτε. Γένοιτο, γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Ἀφοῦ καθήσουν ὅλοι, ψάλλεται τό:

Ἵσοι ἀγαποῦν τὸν Αἰώνιο μισεῖτε τὰ πονηρά.

Προστατεύει ὁ Αἰώνιος τὶς ψυχὰς τῶν ὁσίων Του.

Φῶς ἀνέτειλε γιὰ τὸν δίκαιο καὶ εὐφροσύνη γιὰ τοὺς εὐθεῖς τὴν καρδιά·

ἢ κάτι ἄλλο κατάλληλο γιὰ τὴν ἡμέρα· κατόπιν γίνεται νοερὰ προσευχή. Ὑστερα ὅλοι σηκώνονται καὶ ἀρχίζει τὸ τρίτο μέρος.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ,

Ἀφοσίωσις εἰς Θεόν,

καὶ

Προσφορὰ Πνευματικῆ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ: Δεῦτε Θεοσεβεῖς, τὸν νοῦν καὶ τὰν καρδίαν ἁμῶν ἐς Θεὸν ἀνατείνωμεν.

Δεῦτε τὴν ἁγίαν Ἀναφορὰν τῷ Θεῷ προσενέγκωμεν.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Δόξα Σοι τῷ μόνῳ Πανσόφῳ καὶ Παναγάθῳ καὶ Πανοικτίρμονι Θεῷ, πάντοτε καὶ νῦν καὶ ἀείποτε.

ΧΟΡΟΣ: Σοὶ πρέπει αἴνος· Σοὶ πρέπει ὕμνος ὁ Θεός, ὁ Θεός μου Σοὶ δόξα πρέπει. (δίς)

Ὁ Θεός μου Σοὶ δόξα πρέπει.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Σὲ τῶνυν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου ὕμνῳ, Σὲ εὐλογῶ, Σοὶ εὐχαριστῶ, καὶ Σοῦ δέομαι.

Ἄλλ' ὁ μόνος τοῦ ὑμνεῖσθαι καὶ λατρεύεσθαι ἄξιος, χάρισαί μοι Σὲ ἐν νῷ καὶ ἐν καρδίᾳ διὰ παντὸς ἔχοντα, καὶ κατὰ Σὲ διὰ Σοῦ μόνον διάγοντα καὶ ὑμνολογεῖν, καὶ ἐπικαλεῖσθαι Σε.

Μετανοῶ, ἐφ' οἷς ἐπλημμέλασα καὶ ἡμαρτον· ἀλλὰ πῶσόν με παύσασθαι ἁμαρτάνειν, ἵνα Σοι λατρεύειν δυνάσωμαι.

ΧΟΡΟΣ: Ἄλλὰ πῶσόν με παύσασθαι ἁμαρτάνειν, ἵνα Σοι λατρεύειν δυνάσωμαι.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ἐς Σὲ πιστεύω καὶ ἐλπίζω, πρὸς Σὲ καταφεύγω, Σὲ ἐπικαλοῦμαι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με.

ΧΟΡΟΣ: Ἐς Σὲ πιστεύω καὶ ἐλπίζω, πρὸς Σὲ καταφεύγω, Σὲ ἐπικαλοῦμαι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ,

Ἀφοσίωσις στὸν Θεό καὶ Πνευματικὴ Προσφορά

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ: Ἐλάτε, Θεοσεβεῖς, νὰ ἀνατείνουμε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά πρὸς τὸν Θεό. Ἐλάτε νὰ προσφέρουμε στὸν Θεὸ τὴν Ἁγία Ἀναφορά.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Δόξα σὲ Σένα, τὸν μόνο Πάνσοφο καὶ Πανάγαθο καὶ Πανοικτίρμονα Θεό, συνεχῶς καὶ τώρα καὶ πάντοτε.

ΧΟΡΟΣ: Σοῦ πρέπει αἴνος, Σοῦ πρέπει ὕμνος, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, Σοῦ πρέπει δόξα. (δίς)

Ὁ Θεός μου, Σοῦ πρέπει δόξα.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Σέ, λοιπόν, ὁ Θεός μου, ὕμνω· Σὲ εὐλογῶ, Σὲ εὐχαριστῶ καὶ Σὲ παρακαλῶ.

Σύ, ὁ μόνος ἄξιος νὰ ὑμνεῖται καὶ νὰ λατρεύεται, χάρισέ μου τὸ νὰ ἔχω γιὰ πάντα Ἐσένα στὸν νοῦ καὶ στὴν καρδιά μου, κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σοῦ μόνον ζῶντας καὶ ὑμνολογῶντας καὶ Σένα ἐπικαλούμενος.

Μετανοῶ γιὰ ὅλα ὅσα ἔσφαλα καὶ ἀμάρτησα· ἀλλὰ κάνε με νὰ παύσω νὰ ἀμαρτάνω, οὕτως ὥστε νὰ δύναμαι νὰ Σὲ λατρεύω.

ΧΟΡΟΣ: Ἀλλὰ κάνε με νὰ παύσω νὰ ἀμαρτάνω, οὕτως ὥστε νὰ δύναμαι νὰ Σὲ λατρεύω.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Σὲ Σένα πιστεύω καὶ ἐλπίζω· σὲ Σένα καταφεύγω· Σὲ ἐπικαλοῦμαι, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου· μὴ με ἐγκαταλείπεις.

ΧΟΡΟΣ: *(ἐπαναλαμβάνει τὸ ἴδιο)*

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Σὲ καὶ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν καὶ ἀγαπᾶν
χρεῶν, ὡς τὸν μόνον Πφατὰν καὶ Πλάσταν μου, τὸν μόνον
ἀληθῶς καὶ βεβαίως ἀγαπῶντα με, καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν
μοι τὸν αἴτιον.

Ἄλλ' ὦ τὸ μόνον κυρίως καὶ ἀληθῶς Ὄν, τὸ μόνον
Αὐτάγαθον καὶ Αὐτοκαλόν, δός μοι Σὲ ἐξ ὅλας ψυχᾶς καὶ
καρδίας διὰ Σὲ Αὐτὸν ἀγαπᾶν, Σὲ μόνον ὑπεραγαπᾶν τὸν
μόνον ὑπεραγαπατέον.

Ἐς Σὲ δεῖ με ἀφορᾶν, καὶ κατὰ Σὲ δᾶ Σᾶ χάριτι διαβιοῦν,
ὡς τὸ μόνον Πανάγιον καὶ Ἀπειροτέλειον Ὄν. Σοῦ ἐφίεσθαι
καὶ Σὲ ποθεῖν, ὡς τὰν μόναν ἐλπίδα καὶ καταφυγὰν καὶ
σωτηρίαν μου, ὡς τὸν μόνον δᾶς ἐμᾶς ἐντάσεως ὄρον.

Ἄλλ' ὦ τῶν ἐφετῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν τὸ Ἀκρότατον,
πύρωσόν με τῷ πυρὶ δᾶς Σᾶς ἀγαπάσεως· καὶ δός μοι πρὸς Σὲ
μόνον τοὺς νοερούς μου στρέφειν ὀφθαλμούς· καὶ δός μοι Σὲ ἐξ
ὅλας ψυχᾶς καὶ καρδίας διὰ Σὲ Αὐτὸν ποθεῖν, Σὲ μόνον
ὑπερποθεῖν τὸν μόνον ὑπερποδατέον.

ΧΟΡΟΣ: Καὶ δός μοι Σὲ μόνον ὑπεραγαπᾶν καὶ ὑπερποθεῖν
τὸν μόνον ὑπερποδατέον.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Σοὶ καὶ νοῦν καὶ προαίρεσιν, καὶ ψυχὰν καὶ
σῶμα παρατίθημι. Σοὶ τὰ παρελθόντα, ἵνα ἐλεάσας, ἀφῆς τὰ
ἐμοὶ πλημμελαθέντα. Σοὶ τὰ ἐνεστῶτα καὶ τὰ μέλλοντα, ἵνα
οἰκτηρᾶσας ὀδηγήσῃς με.

Ἄλλ' ὁ μόνος Αἰώνιος καὶ Μακρόθυμος, δός μοι Σοὶ μόνῳ
ἐπιπεποιθέναι, καὶ Σοὶ ὅλως ἀφοσιοῦσθαι.

ΧΟΡΟΣ: Δός μοι Σοὶ μόνῳ ἐπιπεποιθέναι, καὶ Σοὶ ὅλως
ἀφοσιοῦσθαι.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Σοὶ ἐκ τῶν Σῶν προσφέρω τὰ κατὰ Σὲ καὶ
διὰ Σέ, τὰς ἐνδυμάσεις καὶ ἐφέσεις, τοὺς λόγους καὶ τὰς
πράξεις, τὸν ὕμνον καὶ εὐχαριστίαν μου, τὰν μετάνοιαν καὶ
ἐλπίδα μου, τὰν ἀγάπην μου, τὸν πόθον μου, τὰν ἀφοσίωσίν
μου, Σοὶ τὰν λογικὰν καὶ ἐγκάρδιον λατρείαν μου.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ἐσένα ὀφείλω νὰ σέβομαι, νὰ τιμῶ καὶ νὰ ἀγαπῶ, ὡς τὸν μόνο Ποιητὴ καὶ Πλάστη μου, ὁ ὁποῖος καὶ μόνον μὲ ἀγαπᾷ ἀληθινὰ καὶ σίγουρα, καὶ εἶναι ὁ αἷτιος ὅλων τῶν ἀγαθῶν μου.

᾽Ω, μοναδικὸ Κύριο καὶ ἀληθινὸ ᾽Ον, τὸ μόνο καθ' Ἐαυτὸ καλὸ καὶ ἀγαθὸ· δῶσε μου νὰ Σε ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά· [κάνε με] νὰ ὑπεραγαπῶ Ἐσένα, ποῦ μόνον ἀρμόζει νὰ ὑπεραγαπιέται.

Σὲ Σένα πρέπει νὰ προσβλέπω καὶ νὰ διαβιῶ κατὰ τὴν χάρι Σου, ἀφοῦ εἶσαι τὸ μόνο Ἄπειρο καὶ Τέλειο ᾽Ον. Ἐσένα νὰ ἐπιθυμῶ καὶ νὰ ποθῶ, τὴν μόνη ἐλπίδα καὶ καταφύγιό μου καὶ σωτηρία μου· τὸ μοναδικὸ τέλος τῆς ὁρμῆς μου.

᾽Ο,τι πιὸ ἐπιθυμητὸ καὶ ἀγαθὸ, πύρωσέ με μὲ τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης Σου· κάνε με νὰ στρέφω πρὸς Ἐσένα μόνον τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμούς· δῶσε μου νὰ Σε ποθῶ μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά· νὰ ὑπερποθῶ Ἐσένα, ποῦ μόνον ἀρμόζει νὰ ὑπερποθεῖται.

ΧΟΡΟΣ: Καὶ δῶσε μου νὰ ὑπεραγαπῶ καὶ νὰ ὑπερποθῶ Ἐσένα, ποῦ μόνον ἀρμόζει νὰ ὑπερποθεῖται.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Σὲ Σένα, καὶ τὸν νοῦ καὶ τὴν προαίρεσι καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα προσφέρω: τὰ μὲν τοῦ παρελθόντος, ὥστε νὰ μὲ ἐλεήσεις καὶ νὰ μοῦ συγχωρήσεις τὰ σφάλματα, τὰ δὲ τοῦ μέλλοντος, ὥστε νὰ μὲ σπλαχνισθῆς καὶ νὰ μὲ ὀδηγήσεις.

Σὺ ὁ μόνος Αἰώνιος καὶ Μακρόθυμος, κάνε με νὰ ἔχω πεποιθήσι μόνον σὲ Σένα καὶ νὰ Σοῦ εἶμαι ὀλόψυχα ἀφοσιωμένος.

ΧΟΡΟΣ: Κάνε με νὰ ἔχω πεποίθησι μόνον σὲ Σένα καὶ νὰ Σοῦ εἶμαι ὀλόψυχα ἀφοσιωμένος.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Σοῦ προσφέρω ἀπὸ τὰ δικά Σου, τὰ κατὰ Σε καὶ διὰ Σέ: τίς ἐνθυμήσεις καὶ τίς κλίσεις μου, τοὺς λόγους καὶ τίς πράξεις, τὸν ὕμνο καὶ τὴν εὐχαριστία μου, τὴν μετά-νοια καὶ τὴν ἐλπίδα μου, τὸν πόθο μου, τὴν ἀφοσίωσί μου, τὴν πρὸς Σε λογικὴ καὶ ἐγκάρδια λατρεία μου.

Ἄλλ' ὁ μόνος Ἄγαθος καὶ Φιλάνθρωπος, δός μοι κατὰ Σὲ ἀληθῶς διάγοντα, καὶ τὸ ἀγαθὸν πρὸς Σὺν μόνον δόξαν ἐργαζόμενον, ἀκατακρίτως καὶ ἐν καθαρῷ τῷ συνειδότητι τὰν τοιαύτων προσφέρειν Σοι προσφορὰν, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύειν.

ΧΟΡΟΣ: Ὅτι Σὺ μόνος Ἅγιος, Σὺ μόνος Ὑψιστος, Σὺ Πανάγαθος καὶ μόνος λατρευτέος.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ἐς Σὲ καὶ νοῦν καὶ προαίρεσιν ἀνατείνων, Σὲ ἐπικαλοῦμαι.

Ὁ μόνος Πανοικτίρμων καὶ Πολυέλεος, πάριδε τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα μου παραπτώματα, καὶ πρόσδεξαι τὰν λογικὰν καὶ ἐγκάρδιον προσφορὰν μου, τὰν λογικὰν καὶ ἐγκάρδιον λατρείαν μου.

ΧΟΡΟΣ: Καὶ πρόσδεξαι τὰν λογικὰν καὶ ἐγκάρδιον προσφορὰν μου, τὰν λογικὰν καὶ ἐγκάρδιον λατρείαν μου.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ναὶ ὁ μόνος Πρωατὴς καὶ Πλάστας καὶ Σωτὴρ μου, γενοῦ μοι Σὺ Αὐτὸς ἐν πᾶσι πάντοτε καὶ πανταχοῦ, καὶ ἀρχά, καὶ μέσον, καὶ μόνον ἔσχατον τέλος μου.

Γενοῦ μοι Σὺ Αὐτὸς καὶ διάπλασις, καὶ ἀνάπλασις, καὶ κάθαρσις, καὶ ἀγιασμός, καὶ φωτισμός, καὶ ἐνίσχυσις, καὶ σωτηρία, καὶ πασῶν τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν διαδέσεων, τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων, τῶν αἰνέσεων, δᾶς ἐμμέσου καὶ ἀμέσου προσφορᾶς μου, δᾶς λογικᾶς καὶ ἐγκαρδίου λατρείας μου ὁ πρῶτιστος καὶ ὁ μονώτατος σκοπός.

Ὡ τὰ πάντα ἐμοί, γενοῦ ἀντὶ πάντων ἐμοί, ἐς Σὲ μόνον πιστεύοντι, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύοντι.

Σοῦ γὰρ μόνου ἐστὶν ἡ Σοφία καὶ ἡ Δύναμις καὶ ἡ Ἀγαθότης καὶ ἡ Παντελειότης.

Καὶ Σὺ εἶ ἡ ζωὰ καὶ ἡ ἀνάπαυσις πάντων τῶν Θεοσεβῶν.

Καὶ Σοὶ πρέπει πᾶσα δόξα καὶ τιμὰ καὶ προσκύναισις, πᾶς αἶνος καὶ ὕμνος καὶ εὐχαριστία, πᾶσα δέαισις καὶ πᾶσα λατρεία, πάντοτε καὶ νῦν καὶ ἀείποτε.

Ἄλλὰ Σὺ, ὁ μόνος Ἄγαθος καὶ Φιλάνθρωπος, δῶσε σ' ἐμένα, ποῦ ζῶ ἀληθῶς κατὰ Σέ καὶ ἀπεργάζομαι τὸ ἀγαθὸ γιὰ μόνη τὴν δόξα Σου, νὰ Σοῦ προσφέρω ἀκατακρίτως καὶ μὲ καθαρὴ συνειδησι μία τέτοια προσφορά, λατρεύοντας μόνον Ἐσένα.

ΧΟΡΟΣ: Διότι Σὺ εἶσαι ὁ μόνος Ἅγιος, ὁ μόνος Ὑψιστος, ὁ Πανάγαθος καὶ ὁ μόνος ποῦ πρέπει νὰ λατρεύεται.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Σὲ Σένα ἀνατείνω τὸν νοῦ καὶ τὴν προαίρεσι καὶ Σὲ ἐπικαλοῦμαι.

Ὁ μόνος Πανοικτίρμων καὶ Πολυέλεος, παράβλεψε τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα μου παραπτώματα καὶ δέξου τὴν λογικὴ καὶ ἐγκάρδια προσφορά μου, τὴν λογικὴ καὶ ἐγκάρδια λατρεία μου.

ΧΟΡΟΣ: Δέξου τὴν λογικὴ καὶ ἐγκάρδια προσφορά μου, τὴν λογικὴ καὶ ἐγκάρδια λατρεία μου.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ναί, ὁ μόνος Ποιητὴς καὶ Πλάστης καὶ Σωτήρας μου, γίνε Σὺ γιὰ μένα, στὰ πάντα καὶ παντοῦ καὶ πάντοτε, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ ἔσχατο τέλος μου.

Γίνε γιὰ μένα διάπλασις, ἀνάπλασις, κάθαρσις, ἀγιασμός, φώτισις, ἐνίσχυσις καὶ σωτηρία ὅλων τῶν ἐννοιῶν καὶ τῶν διαθέσεων, τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων, τῶν αἰνέσεων τῆς ἔμμεσης καὶ ἄμεσης προσφορᾶς μου· καὶ ὁ πρώτιστος καὶ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς λογικῆς καὶ ἐγκάρδιας λατρείας μου.

ᾠ, γίνε Σὺ τὰ πάντα γιὰ μένα ἀντὶ τῶν πάντων γιὰ μένα, διότι σὲ Σένα μόνον πιστεύω καὶ Σένα μόνον λατρεύω.

Διότι σὲ Σένα ἀνήκουν ἡ Σοφία καὶ ἡ Δύναμις καὶ ἡ Ἀγαθότης καὶ ἡ Παντελειότης.

Καὶ Σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις ὅλων τῶν Θεοσεβῶν.

Καὶ Σοῦ πρέπει κάθε δόξα καὶ τιμὴ καὶ προσκύνησις, κάθε αἶνος καὶ ὕμνος καὶ εὐχαριστία, κάθε δέησις καὶ κάθε λατρεία, πάντοτε καὶ τώρα καὶ συνεχῶς.

Καθεσθέντων ἀπάντων, ἄδεται τό,

Ὡ τὰ πάντα ἐμοί, γενοῦ ἀντὶ πάντων ἐμοί, ἐς Σὲ μόνον πιστεύοντι, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύοντι.

ὧ προστίθεται καὶ τό,

Ἀνδρίζεσθε· καὶ κραταιούσθω ἡ καρδιά ὑμῶν, πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ τὸν Αἰώνιον.

Εὐφράνθητε ἐπ' Αὐτόν, καὶ ἀγαλλιᾶσθε πάντες οἱ εὐθεῖς δᾶ καρδία.

ἢ ἕτερον τῇ ἡμέρᾳ ἀρμοδιότερον· μεθ' ὃ, πάντων ἀναστάντων, λέγει ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ.

Ἄ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινωνία τῶν Αὐτοῦ δωρεῶν καὶ χαρισμάτων, ἡ κοινωνία τοῦ Αὐτοῦ πνεύματος, ὧη μετὰ πάντων ἁμῶν, ὧη μετὰ τοῦ πνεύματος ἁμῶν.

Ἄ πρὸς ἀλλήλους ἄδολος, εἰλικρινής καὶ ἐγκάρδιος ἀγάπη, καὶ ἡ πρὸς πάντας, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς, συμπάθεια καὶ φιλανθρωπία, ἡ κατὰ Θεὸν διὰ τοῦ Θεοῦ διαβίωσις τε καὶ πολιτεία, συνδέοι πάντας ἁμᾶς ἀδελφικῶς, ὡς τέκνα τοῦ Πατρὸς δᾶς ἀγάπας καὶ δᾶς ἀγαθόταδος.

Ἄ διὰ Θεοσεβείας ἐγγινομένα πνευματικὰ χαρὰ, ἡ μόνᾳ ἀψευδῆς κατὰ Θεὸν εἰράνα καὶ ἀγαλλίασις, φρουρώη τὰς διανοίας καὶ τὰς καρδίας ἁμῶν.

Ὡη μετὰ πάντων ἁμῶν, ὧη μετὰ τοῦ πνεύματος ἁμῶν. Γένοιτο, γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Μετὰ τοῦτο ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ τέλος ἐπιτίθησι, λέγων:

Ἵτωμεν, ὦ ἀδελφοί, τὸν Θεὸν διὰ παντὸς σεβόμενοι καὶ κατὰ τὸ πανάγιον Αὐτοῦ διαβιῶντες θέλαμα.

Ἀφοῦ καθίσουν ὅλοι, ψάλλεται τό:

ᾠ, γίνε Σὺ τὰ πάντα γιὰ μένα ἀντὶ τῶν πάντων γιὰ μένα, διότι σὲ Σένα μόνον πιστεύω καὶ Σένα μόνον λατρεύω.

Στὸ ὁποῖο προστίθεται καὶ τό:

Ἀνδρώνεσθε! Καὶ ἄς δυναμώνει ἡ καρδιά σας, ὅσοι ἐλπίζετε στὸν Αἰώνιο!

Εὐρανῆτε ἐπ' Αὐτὸν καὶ ἀγάλλεσθε ὅσοι ἔχετε εὐθεῖα καρδιά.

ἢ κάτι ἄλλο καταλληλότερο· κατόπιν ὅλοι σηκώνονται καὶ λέγει ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:

Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινωνία τῶν δωρεῶν καὶ χαρισμάτων Του, ἡ κοινωνία τοῦ Πνεύματός Του, ἄς εἶναι μὲ ὅλους μας καὶ μὲ τὸ πνεῦμα μας.

Ἡ μεταξύ μας ἄδολη, εἰλικρινής καὶ ἐγκάρδια ἀγάπη καὶ ἡ συμπάθεια καὶ φιλανθρωπία πρὸς ὅλους – ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς – ἡ κατὰ Θεὸν διὰ τοῦ Θεοῦ διαβίωσις καὶ διαγωγή ἄς μᾶς συνδέει ὅλους ἀδελφικῶς, ὡς τέκνα τοῦ Πατρὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀγαθότητος.

Ἡ διὰ τῆς Θεοσεβείας πνευματικὴ χαρά, ἡ μόνη ἀψευδὴς κατὰ Θεὸν εἰρήνη καὶ ἀγαλλίασις ἄς φρουρῆ τις διάνοιες καὶ τὶς καρδιές μας.

Ἄς εἶναι μὲ ὅλους μας, ἄς εἶναι μὲ τὸ πνεῦμα μας. Γένοιτο, γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Μετὰ τοῦτο ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ ὀλοκληρώνει λέγοντας:

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ἄς πηγαίνουμε, ἀδελφοί, πάντοτε σεβόμενοι τὸν Θεὸ καὶ ζώντας κατὰ τὸ πανάγιο θέλημά Του.

Ἵωμεν, ὦ ἀδελφοί, κατὰ Θεὸν ἀδόλως καὶ εἰλικρινῶς
ἀλλήλους ἀγαπῶντες, καὶ δᾶς ἐς Αὐτὸν πίστεως καὶ ἐλπίδος
καὶ ἀγάπας ἄείποτε ἀντεχόμενοι.

Ἵωμεν.

Ἄς πηγαίνουμε, ἀγαπώντας οἱ μὲν τοὺς δὲ ἄδολα καὶ
εἰλικρινᾶ καὶ στηριζόμενοι πάντοτε στὴν πίστι καὶ τὴν
ἐλπίδα πρὸς Αὐτόν.

Ἄς πηγαίνουμε.

ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΔΕΗΣΙΣ,

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΗΣ ΔΕΚΑΤΗΣ ΓΙΝΟΜΕΝΗ.

Καὶ οὕτω μὲν ἐκτελεῖται κατὰ πᾶσαν Δεκάτην ἢ δημόσιος προσευχὴ ἀπὸ τῆς ὀγδόης ἢ ἐνάτης πρὸ μεσημβρίας ἀρχαμένη, ὅταν καὶ ὁ λόγος ἐκφωνῆται· ὅταν δὲ μὴ, τότε ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ἀναπτύσσει μόνον συντόμως ἐν ἡ δύο τῶν θεοσεβικῶν ἀναγνωσμάτων.

Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, καὶ ἐσπερινὴ γίνεται δημόσιος δέησις, καθ' ἣν καὶ ὁ λόγος ἐκφωνεῖται. Τελεῖται δὲ ὧδε.

Τῶν ἀδελφῶν εἰς τὸν ναὸν συνελθόντων, μετὰ τὴν συνήθη νοεράν προσευχὴν, ἄρχεται ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ

Ὁ Θεός, ὁ Θεός καὶ Πατὴρ ἁμῶν μόνος ὑπάρχεις ἐν πᾶσι λατρευτός, πάντοτε καὶ νῦν καὶ αἰείποτε.

ΧΟΡΟΣ: Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Δόξα Σοι, δόξα Σοι, δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι. Ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ: Δεῦτε Θεοσεβεῖς, τὸν νοῦν καὶ τὰν καρδίαν ἁμῶν εἰς Θεὸν ἀνατείνωμεν.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Μέγας εἶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα Σου, καὶ δᾶς ἀπειραγὰδος Προνοίας καὶ Χάριτός Σου πλήρη τὰ σύμπαντα.

ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΕΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΔΕΚΑΤΗΣ

Καὶ ἔτσι τελεῖται κάθε Δεκάτη ἢ δημόσια προσευχή, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν ὀγδόη ἢ ἐνάτη πρωῖνὴ ὥρα, ἐὰν θὰ ἐκφωνηθῇ λόγος· ἐὰν ὄχι, ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ θὰ ἀναπτύξει συντόμως ἓνα ἢ δύο θεοσεβικὰ ἀναγνώσματα.

Κατὰ τὴν δευτέρα ἢ τὴν Τρίτη μεταμεσημβρινὴ ὥρα, τελεῖται καὶ ἐσπερινὴ δημόσια δέησις, ὅπου ἐκφωνεῖται καὶ ὁ λόγος. Τελεῖται λοιπὸν ὡς ἐξῆς.

Οἱ ἀδελφοὶ συγκεντρώνονται στὸν ναό· κατόπιν τῆς συνήθους νοερᾶς προσευχῆς, ἀρχίζει ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ νὰ λέγει μεγαλοφώνως:

Ὁ Θεός, ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας μας, μόνος ὑπάρχεις καὶ πρέπει νὰ Σε λατρεύουμε καθ' ὅλα, πάντοτε, καὶ τώρα καὶ γιὰ πάντα.

ΧΟΡΟΣ: Δόξα σὲ Σένα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα.

Δόξα σὲ Σένα, δόξα σὲ Σένα, δόξα σὲ Σένα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα. Ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ: Ἐλᾶτε, Θεοσεβεῖς, ἄς ἀνατείνουμε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας πρὸς τὸν Θεό.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Μέγας εἶσαι, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου· τὰ Σύμπαντα εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὴν ἀπειράγαθο Πρόνοια καὶ Χάρι Σου.

Σοῦ τήνυν Πωατὰ τοῦ Παντός, μεγαλύνω τὰν Δύναμιν,
θαυμάζω τὰν Σοφίαν, ὑμνῶ τὰν Ἀγαθόταδα, κηρύττω τὰς
εὐεργεσίας· Σοὶ εὐχαριστῶ.

ΧΟΡΟΣ: Εὐχαριστῶ Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ.

Εὐλογῶ Σου τὸ Ὄνομα ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐλογῶ.

Αἰνῶ Σου τὰν Δύναμιν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου αἰνῶ.

Δοξάζω Σου τὰν Σοφίαν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δοξάζω.

Ἕμνολογῶ Σου τὰν Ἀγαθόταδα ὁ Θεός, ὁ Θεός μου
Ἕμνολογῶ.

Γεραίρω Σου τὰν Πρόνοιαν καὶ τὰν Κηδεμονίαν ὁ Θεός, ὁ
Θεός μου γεραίρω.

Εὐλογῶ Σου τὸ Ἔλεος καὶ τὰν Μακροθυμίαν ὁ Θεός, ὁ
Θεός μου εὐλογῶ.

Σὲ ὑμνῶ, Σὲ εὐλογῶ, καὶ Σοὶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου
εὐχαριστῶ.

Εὐχαριστῶ Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ.

Ὅτι Ἀγαθὸς Σὺ ὑπάρχεις, καὶ ἐς τὸν αἰῶνα τὸ Ἔλεός Σου
ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

Τούτου δὲ ἁσθέντος, ἢ ἑτέρου τῆ ἡμέρα καταλλήλου, λέγει
ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

Δεῦτε Θεοσεβεῖς, τὸν Θεὸν ἐπικαλεσώμεθα.

Εἶτα ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ.

Ὁ Θεός, ὁ Θεός καὶ Πατὴρ ἁμῶν, ὁ μόνος ἀπειροτέλειος
τῶν ἀπάντων Δημιουργός, ἐν ταπεινώσει βαθεῖα ἐνώπιόν Σου
παριστάμενοι, καὶ πόθῳ ζέοντι τὰν Σὰν ἐπικαλούμενοι ἀντίλη-
ψιν, Σοὶ τὸν ἕμνον καὶ τὰν εὐχαριστίαν καὶ τὰν ἰκεσίαν
προσφέρειν τολμῶμεν.

Σὲ εὐλογοῦμεν ὁ Θεός τοῦ ἐλέους καὶ δᾶς ἀγαθότατος, ὅτι
οὐ μόνον τὸ εἶναι ἁμῖν δέδωκας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀληθῶς εὖ εἶναι
Σὺ μόνον χαρίζεσαι δύνασαι.

Ποιητὰ τοῦ Παντός, μεγαλύνω τὴν Δύναμί Σου, θαυμάζω τὴν Σοφία Σου, ὑμνῶ τὴν Ἀγαθότητά Σου, διακηρύσσω τὶς εὐεργεσίες Σου· Σ' εὐχαριστῶ.

ΧΟΡΟΣ: Σ' εὐχαριστῶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου Σ' εὐχαριστῶ.

Εὐλογῶ τὸ Ὄνομά Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εὐλογῶ.

Αἰνῶ τὴν Δύναμί Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, αἰνῶ.

Δοξάζω τὴν Σοφία Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δοξάζω.

Ἵμνῶ τὴν Ἀγαθότητά Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ὑμνῶ.

Τιμῶ τὴν Πρόνοια καὶ τὴν Κηδεμονία Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, τιμῶ.

Εὐλογῶ τὸ Ἔλεος καὶ τὴν Μακροθυμία Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εὐλογῶ.

Σὲ ὑμνῶ, Σὲ εὐλογῶ καὶ Σὲ εὐχαριστῶ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

Σ' εὐχαριστῶ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, Σ' εὐχαριστῶ.

Διότι εἶσαι Ἀγαθός καὶ τὸ Ἔλεός σου εἰς τὸν Αἰῶνα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

Κατόπιν τούτου, ἡ ἄλλου καταλλήλου γιὰ τὴν ἡμέρα, λέγει ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ:

Ἐλᾶτε, Θεοσεβεῖς, ἅς ἐπικαλεσθοῦμε τὸν Θεό.

Καὶ κατόπιν ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:

Ὁ Θεός, ὁ Θεός καὶ Πατέρας μας, ὁ ὁ μόνος ἀπειροτέλειος Δημιουργός τῶν πάντων, παριστάμενοι ἐνώπιόν σου μὲ βαθειὰ ταπείνωσι καὶ ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειά σου μὲ ἔνθερμο πόθο, τολμοῦμε νὰ σοῦ προσφέρουμε τὸν ὕμνο καὶ τὴν εὐχαριστία καὶ τὴν ἰκεσία.

Σὲ εὐλογοῦμε, Θεὲ τοῦ Ἐλέους καὶ τῆς ἀγαθότητος, διότι ὄχι μόνον μᾶς ἔδωσες τὸ εἶναι, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ μᾶς παρέχεις – μόνος Ἐσύ – τὸ ἀληθῶς εἶναι.

Σὲ ὑμνοῦμεν, ὅτι διὰ τὰν ἄφατόν Σου πρὸς ἡμᾶς συμπάθειαν, Σὲ μόνον τὸν ὄντως ὄντα, καὶ παντὸς ἀγαθοῦ δοτῆρα, καὶ ὁμολογεῖν καὶ ἐπικαλεῖσθαι, καὶ τῷ τοῦ Θεοσεβοῦς ἐγκυλιῶσθαι ὀνόματι κατηξίωσας.

Σοὶ εὐχαριστοῦμεν, ὅτι μέχρι δᾶς παρούσας ὥρας διετήρασας ἡμᾶς, καὶ οὐδὲ ἐπαύσω, οὐδὲ παύη ἀφδόνως παρέχων ἡμῖν δᾶς Κτίσεώς Σου καὶ Προνοίς καὶ Χάριτός Σου τὰς δωρεάς.

Εὐχαριστοῦμεν Σοι ὑπὲρ πάντων καὶ ἐν πᾶσι, καὶ δεόμεθά Σου, ὁ μόνος Ἐλεάμων καὶ Φιλάνθρωπος, πρόσδεξι εὐμενῶς, οὓς προσφέρωμέν Σοι ὕμνους καὶ εὐχαριστίας καὶ ἰκεσίας, κατὰ τὸ πέρασ δᾶς Σοὶ ἀφοσιωμένας ταύτας ἀμέρας.

Ἄλλ' ἀντὶ τῶν τοσούτων καὶ τηλικούτων δωρεῶν, ἅς καθ' ἐκάσταν παρέχεις ἡμῖν, τί ἐπράξαμεν ἡμεῖς ἀγαθόν; Πῶς αὐταῖς μέχρι τοῦδε ἐχρησάμεθα; Πῶς ταῖς ἀφορμαῖς, ἅς ἐπὶ τὸ ἀγαθοεργεῖν ἡμῖν ἐχαρίσω; Τί δὲ πρὸς Σὰν μόναν ἀποβλέπων δόξαν, καὶ ὑπὸ μόνας δᾶς Σὲ ἀγάπας φλεγόμενοι, ἐπράσαμεν ἀγαθόν; Καὶ εἴ τι εἰργασάμεθα, τῶς καὶ διὰ τί αὐτὸ εἰργασάμεθα;

Αὐτὰ τὰ ἔργα ἐλέγχει ἡμᾶς, καὶ τὸ συνειδὸς ἐπιπλήττει, ὅτι τὸ ἀγαθὸν παρεβλέψαμεν, καὶ τὸ κακὸν ἐπράξαμεν, καὶ ἡμάρτομεν ἐνώπιόν Σου λόγῳ, ἔργῳ καὶ διανοίᾳ.

Ἄλλ' οἶδαμεν, ὁ Θεὸς τῶν οἰκτιριῶν καὶ δᾶς ἀγαθότατος, οἶδαμεν, ὅτι τὸ Ἐλεός Σου ἄπειρον, εἰ καὶ αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν πολλαὶ καὶ βαρεῖαι ὑπάρχουσι.

Τῷ Σῶ τῶννυ Ἐλεεί θαρροῦντες, Σὲ ἐν συντριβᾷ καρδίας καὶ πνεύματι ταπεινώσεως καδικετεύομεν.

Ἐλέασον καὶ σῶσον ἡμᾶς, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσας κακίας καὶ ἀπὸ παντὸς ψυχοβλαβοῦς πάθους.

Σὲ ὑμνοῦμε, διότι χάρις στήν ἄφατη συμπάθειά σου πρὸς ἐμᾶς, μᾶς ἀξίωσες νὰ ὁμολογοῦμε καὶ νὰ ἐπικαλούμασθε Ἑσένα, τὸν μόνον ὄντα καὶ παροχέα παντὸς ἀγαθοῦ, καθὼς καὶ νὰ καυχώμασθε γιὰ τὴν ὀνομασία μας ὡς Θεο-σεβῶν.

Σὲ εὐχαριστοῦμε, διότι μέχρι τῆς παρούσης στιγμῆς μᾶς διετήρησες [σῶους], καὶ δὲν ἔπαυσες – οὔτε παύεις – νὰ μᾶς ἐπιδαψιλεύεις τὶς δωρεές τῆς Κτίσεώς Σου, τῆς Προνοίας Σου καὶ τῆς Χάριτός Σου.

Σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα καὶ σὲ παρακαλοῦμε, Ἑσένα τὸν μόνο Ἐλεήμονα καὶ Φιλάνθρωπο, νὰ δεχθῆς εὐμενῶς τοὺς ὕμνους καὶ τὶς εὐχαριστίες καὶ τὶς ἱκεσίες πού τοῦ προσφέρουμε κατὰ τὸ τελείωμα αὐτῆς τῆς ἡμέρας τῆς ἀφιερωμένης σ' Ἑσένα.

Ἄλλ' ἔναντι τῶν τόσων πολλῶν δωρεῶν τὶς ὁποῖες μᾶς παρέχεις καθημερινῶς, τί τὸ ἀγαθὸ πράξαμε ἐμεῖς; Πῶς τὶς χρησιμοποίησαμε μέχρι τώρα; Πῶς ἀξιοποιήσαμε τὶς ἀφορμὲς τὶς ὁποῖες μᾶς παρέσχες πρὸς ἀγαθοεργίαν; Τί τὸ ἀγαθὸ πραγματοποιήσαμε φλεγόμενοι ἀπὸ ἀγάπη γιὰ Σένα καὶ γιὰ τὴν δική Σου δόξα; Κι ἂν κάτι κάναμε, πῶς καὶ γιατί τὸ κάναμε;

Τὰ ἴδια μας τὰ ἔργα μᾶς ἐλέγχουν καὶ ἡ συνείδησίς μας μᾶς ἐπιπλήττει, διότι παραβλέψαμε τὰ ἀγαθὰ ἔργα καὶ διαπράξαμε τὸ κακὸ, ἀμαρτάνοντας ἐνώπιόν Σου λόγῳ, ἔργῳ καὶ διανοίᾳ.

Ὅμως γνωρίζουμε, Θεὲ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τῆς ἀγαθότητος, ὅτι τὸ Ἑλεός Σου εἶναι ἄπειρο, ἂν καὶ οἱ ἀμαρτίες μας εἶναι πολλὲς καὶ βαρεῖες.

Λαμβάνοντας λοιπὸν θάρρος ἀπὸ τὸ Ἑλεός Σου, σὲ ἱκετεύουμε μὲ συντριβὴ καρδίας καὶ πνεύματος.

Ἐλέησε καὶ σῶσε μας καὶ συγχώρησέ μας τὰ παραπτώματα· λύτρωσέ μας ἀπὸ κάθε κακία καὶ ἀπὸ κάθε ψυχοβλαβὲς πάθος.

Ναὶ ὁ Θεὸς δᾶς ἀγιωσύνας καὶ δᾶς ἀγαθόταδος, ἀπέλασον ἀπὸ τῶν ψυχῶν ἀμῶν τὰν ὀλεθρίαν αὐτοφιλαυτίαν καὶ ὑπερηφανίαν, καὶ πᾶσαν ἐς τὰν θείαν Σου Πρόνοιαν δυσπιστίαν καὶ ἀγνωμοσύναν· καὶ τῷ Σῶ παναγίῳ θελάματι ὅλως ὑπέικειν καταξίωσον.

Ἐξάλειψον ἀπὸ τῶν καρδιῶν ἀμῶν πᾶν μῖσος καὶ φθόνον καὶ ἀκαθαρσίαν, καὶ πᾶσαν τοῦ κόσμου τούτου ματαιόταδα καὶ πᾶσαν δᾶς σαρκὸς καὶ τῶν διαλογισμῶν ἀπάταν ἀποδίωξον.

Ἄρτισον Σὺ Αὐτὸς καὶ φώτισον καὶ ἀνάπλασον καὶ σῶσον ἀμᾶς δᾶ πανσθενεῖ τοῦ πνεύματός Σου δυνάμει, ἀληθῆ μετάνοιαν, καὶ εἰλικρινῆ τοῦ βίου διόρθωσιν ἀμῖν χαριζόμενος, ὥστε τοῦ λοιποῦ τὸ Σοὶ μόνῳ καὶ εἰδέναι καὶ πράττειν εὐάρεστον.

ΧΟΡΟΣ: Ἐπάκουσόν μοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου ἐπάκουσον.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Χάρισαι ἀμῖν τὸ πνεῦμα δᾶς ἐγκαρδίου προσευχᾶς, καὶ τῶν ἐφ' ἀμῶν αὐτῶν νηφαλιόταδα.

Γέροντο αἱ ψυχαὶ ἀμῶν ἀγιαστήριον, ὅπου ἔση οἰκῶν, ἀγαπώμενος καὶ λατρευόμενος.

Δὸς ἀμῖν τὰ Σὰ σκέπτεσθαι καὶ μελετᾶν, τὰ Σὰ φρονεῖν καὶ ἀγαπᾶν, τὰ Σὰ λέγειν καὶ πράττειν, κατὰ τὸ Σὸν πανάγιον διαβιοῦντας θελάμα.

Δὸς ἀμῖν εὐσέβειαν, φροσύνην, σωφροσύνην καὶ ἀγνίαν, δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν, περόταδα καὶ ἐπιείκειαν καὶ μακροθυμίαν καὶ ταπεινοφροσύνην, καὶ πᾶσαν κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ ἀσκεῖν ἀγαθωσύνην.

Χάρισαι ἀμῖν τὰν ἐς τὸ ἀγαθὸν ἐπιμονάν, καὶ τὰν ἀναγκαίαν κατὰ τῶν ἐπερχομένων κινδύνων καὶ πειρασμῶν εὐστάθειαν.

ΧΟΡΟΣ: Ἐπάκουσόν μοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου ἐπάκουσον.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Καταξίωσον δὲ ἀμᾶς μετὰ δεούσας προσοχᾶς τῶν τε ὑπὸ τοῦ Ἀναγνώστου ἀναγνωσκομένων, καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοκλήρου κηρυττομένων ἀκροασθῆναι,

Μάλιστα, ὁ Θεὸς τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς ἀγαθότητος· διώξε ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας τὴν ὀλέθρια φιλαυτία καὶ ὑπερηφάνεια καὶ κάθε δυσπιστία καὶ ἀγνωμοσύνη πρὸς τὴν Θεία Σου Πρόνοια· καὶ ἀξιώσέ μας νὰ ὑποτασσώμεθα στὸ Ἅγιό Σου Θέλημα.

Ἐξάλειψε ἀπὸ τὴν καρδιά μας κάθε μίσος καὶ φθόνο καὶ ρυπαρότητα· διώξε κάθε κοσμικὴ ματαιότητα καὶ ἀπάτη τῆς σαρκὸς καὶ τῶν λογισμῶν.

Σὺ ὁ Ἰδιος ἐξάγνισε, φώτισε, ἀνάπλασε καὶ σῶσε μας διὰ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Πνεύματός Σου· χάρισέ μας ἀληθῆ μετάνοια καὶ διόρθωσι τῆς ζωῆς μας, ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ γνωρίζουμε καὶ νὰ διαπράττουμε μόνον ὅ,τι Σοῦ εἶναι εὐάρεστο.

ΧΟΡΟΣ: Εἰσάκουσέ με, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εἰσάκουσέ με.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Χάρισέ μας πνεῦμα ἐγκάρδιας προσευχῆς, καθὼς καὶ πνευματικὴ νηφαλιότητα.

Ἄς γίνῃ ἡ ψυχὴ μας ἀγιαστήριο, ὅπου Σὺ θὰ κατοικεῖς, ἀγαπώμενος καὶ λατρευόμενος.

Δῶσε μας νὰ σκεπτόμασθε καὶ νὰ μελετᾶμε τὰ δικά Σου, νὰ φρονοῦμε καὶ νὰ ἀγαπᾶμε τὰ δικά Σου, νὰ λέγουμε καὶ νὰ πράττουμε τὰ δικά σου, ζῶντας κατὰ τὸ ἅγιο Θέλημά Σου.

Δῶσε μας εὐσέβεια, φρόνησι, σωφροσύνη καὶ ἀγνότητα, δικαιοσύνη καὶ φιλανθρωπία, πραότητα καὶ ἐπιείκεια, μακροθυμία καὶ ταπεινοφροσύνη, καθὼς καὶ τὸ νὰ ἀσκοῦμε τὴν ἀγαθότητα κατὰ Σέ καὶ διὰ Σέ.

Χάρισέ μας τὴν ἐπιμονὴν στὸ ἀγαθόν, καὶ τὴν ἀναγκαῖα εὐστάθεια στοὺς ἐπερχομένους κινδύνους καὶ πειρασμούς.

ΧΟΡΟΣ: Εἰσάκουσέ με, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εἰσάκουσέ με.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Καὶ ἀξιώσέ μας νὰ ἀκούσουμε μὲ τὴν δέουσα προσοχὴ τὰ ὅσα διαβάζει ὁ Ἀναγνώστης, καὶ τὰ ὅσα κηρύσσει ὁ Θεοκῆρυκας·

καὶ τῶν δ᾿ ἀληθείᾳ Σου μόνων συμφώνων ἀντέχεσθαι.

Ὑπὸ Σοῦ δὲ φωτιζομένους, καὶ ὑπὸ δᾶς θείας ἀγάπης Σου ἐμπνεομένους, πρὸς Σὰν μόναν δόξαν τὰν ἀρετὰν ἐξασκεῖν, καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐργάζεσθαι, δ᾿ Ἐὐδοκίᾳ καὶ χάριτι ἀληθῶς Θεοσεβεῖς γενομένοις.

ΧΟΡΟΣ: Ἐπάκουσόν μοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου ἐπάκουσον.

Μεθ' ὃ ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ περικοπᾶς τινας ἀναγινώσκει·
ὁ δὲ ΘΕΟΚΗΡΤΞ λόγον ἐκφωνεῖ, τὴν ἀφορμὴν ἐξ αὐτῶν λαβών. Τούτου δὲ περαιωθέντος, καὶ ὑπὸ τοῦ ΧΟΡΟΥ τοῦ,

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ἢ ἐτέρου τινὸς τῷ τέλει τοῦ λόγου καταλλήλου ἀσθέντος, ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ ἐπισυνάπτει λέγων·

Εὐλόγησον ὁ Θεός πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς.

Εὐλόγησον τὰν Ἀδελφότητα ἀμῶν· φώτισον· συνέτισον· καὶ ἐνίσχυσον αὐτὰν, ἐς ἐπίγνωσιν δᾶς ἀληθείας, καὶ ἐς τὰν κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ διαβίωσιν καὶ πολιτείαν.

Τῶν κατ' αὐτὰν διακυβερνώντων τὰς καρδίας ἐν πίστει, εὐσεβείᾳ, καὶ ἀγάπᾳ δ᾿ ἐς Σὲ διεύθυνον, ὥστε ἐν πᾶσι τὰν Σὰν τιμὰν καὶ δόξαν ἐκζητεῖν.

Τοὺς Λειτουργούς Σου γνώσει καὶ συνέσει δᾶς ἀληθείας Σου φώτιζε, καὶ συμφώνῳ αὐτᾷ καὶ παραδειγματικῷ κατακόσμη βίῳ, ὅπως ἔργῳ καὶ λόγῳ τὰν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ διδασκωσι λατρείαν Σου.

Τοὺς ἐν κινδύνοις καὶ ἀνάγκαις καὶ ταλαιπωρίαις ὄντας ἐλέασον.

Δὸς δὲ καὶ ἀμῖν αὐτῶν μεμνᾶσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἐνόητων προθύμως αὐτοῖς βοασθῆναι.

καὶ νὰ στηριζόμεσθε σὲ ὅσα εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν Ἀλήθειά Σου.

Ἀξίωσέ μας νὰ φωτιζόμεσθε ἀπὸ Σένα καὶ νὰ ἐμπνεόμεσθε ἀπὸ τὴν Θεία Σου Ἀγάπη, νὰ ἀσκοῦμε τὴν ἀρετὴ γιὰ τὴν δική Σου δόξα, καὶ νὰ ἀπεργαζόμεσθε τὸ ἀγαθό, ὥστε μὲ τὴν εὐδοκία καὶ τὴν χάρι Σου νὰ γίνουμε ἀληθινὰ Θεοσεβεῖς.

ΧΟΡΟΣ: Εἰσάκουσέ με, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εἰσάκουσέ με.

Κατόπιν ὁ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ διαβάζει κάποιες περικοπέες· ἐνῶ ὁ ΘΕΟΚΗΡΥΚΑΣ ἐκφωνεῖ λόγο, λαμβάνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ αὐτές. Ἔπειτα:

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ἢ ἀφοῦ ὁ ΧΟΡΟΣ ψάλλει κάτι ποῦ νὰ ἀρμόζει στὸ τέλος τοῦ λόγου, συνεχίζει ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ λέγοντας:

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Εὐλόγησε, ὁ Θεός, ὅλους τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς. Εὐλόγησε τὴν Ἀδελφότητά μας· συνέτισε καὶ ἐνίσχυσε αὐτὴν στὴν ἐπίγνωσι τῆς ἀληθείας Σου καὶ στὴν κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ διαβίωσι καὶ διαγωγή.

Τὴν καρδιά τῶν διοικούντων κατεύθυνε μὲ τὴν πίστι, τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν ἀγάπη Σου, ὥστε νὰ ἐπιζητοῦν τὴν δική Σου τιμὴ καὶ δόξα.

Φώτιζε τοὺς Λειτουργούς Σου μὲ γνῶσι καὶ ἐπίγνωσι τῆς ἀληθείας Σου καὶ στόλιζέ τους μὲ σύμφωνα καὶ παραδειγματικὸ βίο, ὥστε διὰ τῶν ἔργων καὶ τῶν λόγων τους νὰ διδάσκουν τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρεία Σου.

Ἐλέησε ὅσους εὐρίσκονται σὲ ταλαιπωρίες καὶ σὲ κινδύνους.

Βοήθησέ μας νὰ τοὺς θυμώμασθε καὶ νὰ τοὺς βοηθοῦμε πρόθυμα ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μας.

Τοὺς μισοῦντας καὶ ἀγαπῶντας ἀμᾶς, τοὺς διώκοντας καὶ ἐπηρεάζοντας, καὶ πάντας ἀνθρώπους ἐλέασον· καὶ δὸς αὐτοῖς τὰν Σὰν γνῶναι ἀλήθειαν, καὶ Σὲ μόνον γινώσκειν καὶ ἀγαπᾶν, τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, Σοὶ μόνῳ λατρεύοντας.

Τοὺς γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς καὶ εὐεργέτας ἐλέασον· καὶ δὸς πᾶσι τὰ πρὸς Σὰν δόξαν καὶ σωτηρίαν αὐτῶν συντείνοντα.

ΧΟΡΟΣ: Ἐπάκουσόν μοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου ἐπάκουσον.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Τοὺς δὲ ἐξ ἀμῶν μεταστάντας ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ὁ Θεός μου ἀνάπαυσον.

Ἀμᾶς δὲ καταξίωσον διανύσαι καὶ τὰν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὰν ἐπερχομένην νύκτα, καὶ πάσας τὰς ἀμέρας δᾶς ζωᾶς ἀμῶν, ἐς Σὲ μόνον ἀφορῶντας, καὶ Σοὶ μόνῳ, ἔργῳ, λόγῳ καὶ διανοίᾳ λατρεύοντας, πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ Σοῦ παναγίου ὀνόματος.

Σοὶ γὰρ μόνῳ πᾶσα δόξα, καὶ τιμά, καὶ προσκύνσεις, καὶ πᾶσα λατρεία ὀφείλεται, πάντοτε καὶ νῦν καὶ ἀείποτε.

Πάντων καθεσδάντων, ἄδεται ὑπὸ τῶν ΤΜΝΩΔΩΝ τό,

Ὁ Αἰώνιος δίδωσι Σοφίαν, καὶ παρ' Αὐτοῦ γνῶσις καὶ σύνεσις (δίς).

ἢ ἕτερον τῇ ἡμέρᾳ καταλληλότερον· μεθ' ὃ, πάντων ἀναστάντων, λέγει ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ.

Ἄ Χάρις καὶ ἀ ἀγάπα τοῦ Θεοῦ, ἀ κοινωνία τῶν Αὐτοῦ δωρεῶν καὶ χαρισμάτων, ἀ κοινωνία τοῦ Αὐτοῦ πνεύματος, ὧη μετὰ πάντων ἀμῶν, ὧη μετὰ τοῦ πνεύματος ἀμῶν.

Γένοιτο, γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Μεθ' ὃ ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ τέλος ἐπιτίθησι, λέγων·

Ἐλέησε ὅσους μᾶς μισοῦν καὶ ὅσους μᾶς ἀγαποῦν, ὅσους μᾶς καταδιώκουν ἢ μᾶς ὀχλοῦν, καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ δῶσε τοὺς νὰ γνωρίζουν τὴν ἀλήθειά Σου καὶ νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ ἀγαποῦν Ἐσένα μόνον, λατρεύοντας Ἐσένα, τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό.

Ἐλέησε τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφούς, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς εὐεργέτες· δῶσε σὲ ὅλους τὰ ὅσα συντείνουν πρὸς τὴν δική Σου δόξα καὶ τὴν δική τους σωτηρία.

ΧΟΡΟΣ: Εἰσάκουσέ με, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εἰσάκουσέ με.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Ἀνάπαυσε ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ὅσους ἀπὸ ἐμᾶς ἔχουν ἀποβιώσει.

Καὶ καταξιώσέ μας νὰ διανύσουμε καὶ αὐτὴ τὴν ἐσπέρα καὶ τὴν ἐπερχόμενη νύκτα – καὶ ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας – προσβλέποντας μόνον σὲ Σένα καὶ λατρεύοντας μόνον Ἐσένα ἔργῳ, λόγῳ καὶ διανοίᾳ, πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσι τοῦ ἁγίου Ὀνόματός Σου.

Διότι σὲ Σένα μόνον ὀφείλεται κάθε δόξα, τιμὴ, προσκύνησις καὶ κάθε λατρεία, πάντοτε, καὶ τώρα καὶ γιὰ πάντα.

Ἀφοῦ καθήσουν ὅλοι, ψάλλουν οἱ ΥΜΝΩΔΟΙ τό:

Ὁ Αἰώνιος δίδει Σοφία· ἀπὸ αὐτὸν λαμβάνουμε γνῶσι καὶ σύνεσι (δίς).

ἢ κάτι ἄλλο πρὸ κατάλληλο γιὰ τὴν ἡμέρα. Κατόπιν κάθονται ὅλοι καὶ λέγει ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ:

Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινωνία τῶν δωρεῶν καὶ χαρισμάτων Του, ἡ κοινωνία τοῦ Πνεύματός Του, ἃς εἶναι μὲ ὅλους μας καὶ μὲ τὸ πνεῦμα μας.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Κατόπιν ὁ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ ὀλοκληρώνει λέγοντας:

Ἵωμεν, ὦ ἀδελφοί, τὸν Θεὸν διὰ παντὸς σεβόμενοι καὶ
κατὰ τὸ πανάγιον Αὐτοῦ διαβιοῦντες θέλημα.

Ἵωμεν, ὦ ἀδελφοί, κατὰ Θεὸν ἀδόλως καὶ εἰλικρινῶς
ἀλλήλους ἀγαπῶντες, καὶ δᾶς ἐς Αὐτὸν πίστεως καὶ ἐλπίδος
καὶ ἀγάπης ἀείποτε ἀντεχόμενοι.

Ἵωμεν.

•••

Ἄς πηγαίνουμε, ἀδελφοί, πάντοτε σεβόμενοι τὸν Θεὸ καὶ ζῶντας κατὰ τὸ πανάγιο θέλημά Του.

Ἄς πηγαίνουμε, ἀγαπῶντας οἱ μὲν τοὺς δὲ ἄδοξα καὶ εἰλικρινὰ καὶ στηριζόμενοι πάντοτε στὴν πίστι καὶ τὴν ἐλπίδα πρὸς Αὐτόν.

Ἄς πηγαίνουμε.

ΕΥΧΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ
ΤΠΟ ΤΟΥ ΘΕΟΣΕΒΟΥΣ
ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΛΕΓΟΜΕΝΑΙ

Ἐωθινή τῶν προβεβηκότων προσευχή

Μετὰ τὸ νιφθῆναι καὶ ἐνδυθῆναι, καὶ τὰ περὶ τὸν οἶκον καὶ τοὺς παῖδας εὐτρεπισθῆναι, συναχθέντων ἀπάντων εἰς ἓν, ματὰ βραχεῖαν νοερὰν προσευχήν, καθ' ἣν ἕκαστος τὴν θεῖαν ἐπικαλεῖται ἐπὶ τῷ ὡς δέον προσεύξασθαι ἀντίληψιν, ὁ ΠΑΤΗΡ, ἢ ἡ ΜΗΤΗΡ, ἢ τῶν ΤΕΚΝΩΝ τὸ δυνάμενον, ἄρχεται λέγων·

Ὁ ΘΕΟΣ, ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἀμῶν μόνος ὑπάρχεις ἐν πᾶσι λατρευτός, πάντοτε καὶ νῦν καὶ ἀείποτε.

ΧΟΡΟΣ: Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Δόξα Σοι, δόξα Σοι, δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι. Ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

ΠΑΤΗΡ: Δεῦτε Θεοσεβεῖς, τὸν νοῦν καὶ τὰν καρδίαν ἀμῶν ἐς Θεὸν ἀνατείνωμεν.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ΠΑΤΗΡ: Μέγας εἶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα Σου, καὶ δᾶς ἀπειραγάθου Προνοίας καὶ Χάριτός Σου πλήρη τὰ Σύμπαντα.

Σοῦ τῶννυ, Πρωτὰ τοῦ Παντός, μεγαλύνω τὰν Δύναμιν, θαυμάζω τὰν Σοφίαν, ὑμνῶ τὰν Ἀγαθόταδα, κηρύττω τὰς εὐεργεσίας, Σοὶ εὐχαριστῶ.

ΧΟΡΟΣ: Εὐχαριστῶ Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ.

Εὐλογῶ Σου τὸ Ὄνομα ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐλογῶ.

Αἰνῶ Σου τὰν Δύναμιν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου αἰνῶ.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ
ΛΕΓΟΜΕΝΕΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟΣΕΒΗ

Ἐωθινή προσευχή τῶν μεγαλυτέρων

Μετὰ τὸ πλύσιμο καὶ τὴν ἔνδυσι, κι ἀφοῦ τακτοποιηθῆ ἡ οἰκία καὶ τὰ παιδιὰ, συγκεντρώνονται ὅλοι. Κατόπιν σύντομης νοερᾶς προσευχῆς, ὅπου ὁ κάθε ἕνας ἐπικαλεῖται τὴν θεία βοήθεια ὡς πρὸς τὸ πῶς πρέπει νὰ προσεύχεται, ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ, ἡ ΜΗΤΕΡΑ ἢ ἕνα ἀπὸ τὰ ΤΕΚΝΑ πού μπορεῖ, ξεκινᾷ λέγοντας:

Ὁ Θεός, ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας μας, μόνος ὑπάρχεις καὶ πρέπει νὰ Σὲ λατρεύουμε καθ' ὅλα, πάντοτε, καὶ τώρα καὶ γιὰ πάντα.

ΧΟΡΟΣ: Δόξα σὲ Σένα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα.

Δόξα σὲ Σένα, δόξα σὲ Σένα, δόξα σὲ Σένα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα. Ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἐλάτε, Θεοσεβεῖς, ἄς ἀνατείνουμε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας πρὸς τὸν Θεό.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μέγας εἶσαι, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, καὶ θαυμάστα τὰ ἔργα Σου· καὶ τὰ σύμπαντα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ τὴν ὑπεράγαθο Πρόμοια καὶ Χάρι Σου.

Ποιητὰ τοῦ Παντός, μεγαλύνω τὴν Δύναμί Σου, θαυμάζω τὴν Σοφία Σου, ὑμνῶ τὴν Ἀγαθότητά Σου, διακηρύσσω τὶς εὐεργεσίες Σου· Σ' εὐχαριστῶ.

ΧΟΡΟΣ: Σ' εὐχαριστῶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου Σ' εὐχαριστῶ.

Εὐλογῶ τὸ Ὄνομά Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εὐλογῶ.

Αἰνῶ τὴν Δύναμί Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, αἰνῶ.

Δοξάζω Σου τὰν Σοφίαν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δοξάζω.

Ἕμνολογῶ Σου τὰν Ἀγαθότατα ὁ Θεός, ὁ Θεός μου Ἕμνολογῶ.

Γεραίρω Σου τὰν Πρόνοιαν καὶ τὰν Κηδεμονίαν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γεραίρω.

Εὐλογῶ Σου τὸ Ἔλεος καὶ τὰν Μακροθυμίαν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐλογῶ.

Σὲ Ἕμνῶ, Σὲ εὐλογῶ, καὶ Σοὶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ.

Εὐχαριστῶ Σοὶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ.

ΠΑΤΗΡ: Δεῦτε Θεοσεβεῖς, τὸν Θεὸν ἐπικαλεσώμεθα.

ΔΕΗΣΙΣ

Ὁ Θεός, ὁ Θεός καὶ Πατὴρ ἁμῶν, τῷ Σῶ ἔλεει θάρροῦντες, καὶ τὰν Σὰν ἐν ταπεινώσει βαθεῖα καὶ πόθῳ ζέοντι ἐπικαλούμενοι ἀντίληψιν, ἐνώπιόν Σου παριστάμεθα, καὶ Σοὶ τὰς ἐωδινάς αἰνέσεις καὶ ἰκεσίας ἁμῶν προσάγειν τολμῶμεν.

Σὲ τῶννυ, ὁ Θεός τῶν ἀπάντων, αἰνοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν, ὅτι Σὺ ἐπάσασας ἁμᾶς, καὶ περὶ ἁμῶν προνοεῖς.

Σοὶ εὐχαριστοῦμεν, ὅτι παντοίως ἔδειξας, καὶ δεικνύεις ἁμῖν τὰν πρὸς ἁμᾶς ἀγάπην Σου.

Εὐχαριστοῦμεν, ὅτι ἠξίωσας ἁμᾶς τὰν παρελθοῦσαν διελθεῖν νύκτα, καὶ τὸ φῶς δᾶς ἀμέρας ταύτας ἐπιθεῖν.

Ἀλλὰ Σοῦ δεόμεθα ὁ Πατὴρ τοῦ ἔλεους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, πάριθε ἁμῶν τὰ παραπτώματα, καὶ δὸς ἁμῖν κατὰ τὸ Σὸν πανάγιον αὐτὰν διανύσαι θέλαμα, δᾶ Σᾶ εὐδοκία καὶ χάριτι, πρὸς Σὰν αἰώνιον δόξαν πάσαις ταῖς παρὰ Σοῦ χρωμένους δωρεαῖς.

Δοξάζω τὴν Σοφία Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δοξάζω.

Ἵμνῶ τὴν Ἀγαθότητά Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ὕμνῶ.

Τιμῶ τὴν Πρόνοια καὶ τὴν Κηδεμονία Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, τιμῶ.

Εὐλογῶ τὸ Ἔλεος καὶ τὴν Μακροθυμία Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εὐλογῶ.

Σὲ ὕμνῶ, Σὲ εὐλογῶ καὶ Σὲ εὐχαριστῶ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

Σ' εὐχαριστῶ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, σ' εὐχαριστῶ.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἐλάτε Θεοσεβεῖς, ἅς ἐπικαλεσθοῦμε τὸν Θεό.

ΔΕΗΣΙΣ

Ὁ Θεός, ὁ Θεός καὶ Πατέρας μας, λαμβάνοντας θάρρος ἀπὸ τὸ ἔλεός Σου καὶ ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειά Σου μὲ βαθειὰ ταπείνωσι καὶ ἔνθερμο πόθο, παρουσιαζόμεσθε ἐνώπιόν Σου καὶ τολμοῦμε νὰ Σοῦ προσφέρουμε τὶς ἐωθινές μας αἰνέσεις καὶ ἱκεσίες.

Ἐσένα, λοιπόν, τὸν Θεὸ τῶν ἀπάντων, αἰνοῦμε καὶ εὐλογοῦμε, διότι Σὺ μᾶς δημιουργήσες καὶ προνοεῖς γιὰ μᾶς.

Σ' εὐχαριστοῦμε, διότι μὲ κάθε τρόπο ἔδειξες καὶ δείχνεις τὴν ἀγάπη Σου γιὰ μᾶς.

Σ' εὐχαριστοῦμε, διότι μᾶς ἀξίωσες νὰ περάσουμε τὴν χθεσινὴ κύκτα καὶ νὰ δοῦμε τὸ φῶς αὐτῆς τῆς ἡμέρας.

Ἀλλὰ Σὲ παρακαλοῦμε, Πατέρα τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, παράβλεψε τὰ παραπτώματά μας καὶ κάνε μας νὰ διανύσουμε τὴν ἡμέρα αὐτὴ κατὰ τὸ πανάγιο θέλημά Σου, μὲ τὴν εὐδοκία καὶ τὴν χάρι Σου, γιὰ τὴν αἰώνια δόξα Σου, μεταχειριζόμενοι ὅλες τὶς δωρεές Σου.

Χάρισαι ἀμῖν τὸ Σοὶ πάντοτε καὶ πανταχοῦ ἐντυγχάνειν ἐφέεσθαι, ἐς Σὲ καὶ νοῦν καὶ καρδίαν ἀνατείνοντας, ἐν Σοὶ μόνῳ ζῶντας, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύοντας.

Τοὺς ὀφθαλμοὺς δᾶς διανοίας ἀμῶν διάνοιξον, καὶ τῷ φωτὶ δᾶς ἀληθείας Σου φώτισον ἀμᾶς, καὶ δᾶ ἐμπνεύσει καὶ δυνάμει τοῦ Θεοῦ Σου ἐνίσχυσον πνεύματος, πρὸς εὐάρεστον Σοὶ ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς Σὲ Αὐτὸν καθηκόντων ἀμῶν, τῶν πρὸς τὸν πλησίον καὶ τῶν πρὸς ἀμᾶς αὐτοῦς.

Δίδαξον ἀμᾶς Σὲ ἀληθῶς γινώσκειν, τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν. Ἐμφύτευσον ἐν ταῖς καρδίαις ἀμῶν ἀδίστακτον καὶ ἐνεργὸν καὶ ζῶσαν τὰν ἐς Σὲ πίστιν. Καὶ τὸν ἀγνὸν καὶ ἅγιον φόβον Σου, καὶ τὸ Θεῖον δᾶς ἀπανταχοῦ παρουσίας Σου συναίσθημα ἐντύπωσον.

Καὶ τὸ ἐς Σὲ ἀσαλεύτως ἐλπίζειν, καὶ Σοὶ μόνῳ ἐπιπεποιθέναι, καὶ τῷ Σῶ παναγίῳ ὑπέικειν θελάματι, καὶ Σὲ ἐξ ὅλας ψυχᾶς καὶ καρδίας ἀγαπᾶν ἀμῖν δώρασαι.

Δὸς ἀμῖν φρονίμους κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ εἶναι, δικαίους τε καὶ φιλανθρώπους, σώφρονας καὶ ἐγκρατεῖς, εἰρανικούς τε καὶ πραεῖς, ταπεινόφρονας καὶ κοσμίους, ἀποστρεφόμενους τὸ κακόν, καὶ τὸ Σοὶ μόνῳ εὐάρεστον καὶ εἰδότας καὶ πράττοντας.

Ἔσο μεθ' ἀμῶν πάντοτε καὶ πανταχοῦ, καὶ διαφύλαξον ἀμᾶς ἀπὸ παντὸς κακοῦ, καὶ πάσας πονηρᾶς καὶ ἐνδυμάσεως, καὶ ἐφέσεως, καὶ λόγου κακοῦ, καὶ ἔργου ἀδίκου.

Μηδεὶς δὲ πειρασμός, ἢ θλίψις, ἢ στενοχωρία ἀποσπασάτω ἀπὸ Σοῦ τὰς καρδίας ἀμῶν. Ἀλλὰ Σὺ Αὐτὸς γενοῦ ἀμῖν καὶ καταφυγὰ, καὶ παραμυθία, καὶ σωτηρία ἐν πᾶσι τῶς περικυκλοῦσιν ἀμᾶς κινδύνοις καὶ πειρασμοῖς.

Σοὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα παρατιθέμεθα· ὁ εἰδὼς τὰν ἀσθένειαν καὶ τὰς ἀνάγκας ἀμῶν, ἐλέασσον καὶ σῶσον ἀμᾶς.

Χάρισέ μας νὰ ποθοῦμε νὰ Σὲ συναντοῦμε παντοῦ καὶ πάντοτε, ἀνατείνοντας τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά σὲ Σένα, ζῶντας μόνον ἐν Σοὶ καὶ λατρεύοντας μόνον Ἐσένα.

Διάνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας μας καὶ φώτισέ μας μὲ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας Σου· ἐνίσχυσέ μας μὲ τὴν ἔμπνευσι καὶ δύναμι τοῦ θείου Σου πνεύματος, γιὰ τὴν εὐάρεστη ἐκπλήρωσι τῶν καθηκόντων μας πρὸς Ἐσένα, πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας.

Δόδαξέ μας νὰ γνωρίζουμε ἀληθινὰ Ἐσένα, τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό. Ἐμφύτευσε στὴν καρδιά μας ἐνεργητικὴ, ἀταλάντευτη καὶ ζῶσα πίστι σὲ Σένα· καὶ ἐντύπωσέ μας τὸν ἀγνὸ καὶ ἅγιο φόβο Σου, καὶ τὸ θεῖο συναίσθημα τῆς ἀπανταχοῦ παρουσίας Σου.

Δώρισέ μας τὸ νὰ ἐλπίζουμε ἀκλόνητα σὲ Σένα καὶ νὰ ἐμπιστευόμασθε μόνον Ἐσένα καὶ νὰ ὑποτασσόμασθε στὸ δικό Σου πανάγιο θέλημα, καὶ νὰ Σὲ ἀγαποῦμε μὲ ὅλη μας τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά.

Κάνε μας νὰ εἴμασθε συνετοὶ κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σέ, δίκαιοι καὶ φιλάνθρωποι, σώφρονες καὶ ἐγκρατεῖς, εἰρηνικοὶ καὶ πράοι, ταπεινόφρονες καὶ κόσμιοι· νὰ ἀποστρεφόμασθε τὸ κακὸ καὶ νὰ γνωρίζουμε καὶ νὰ πράττουμε μόνον ὅ,τι εἶναι καλὸ καὶ εὐάρεστο σὲ Σένα.

Ἔσο μαζί μας παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ διαφύλαξέ μας ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ ἀπὸ κάθε πονηρὴ ἐνθύμησι ἢ ἐπιθυμία, ἀπὸ λόγο κακὸ καὶ ἀπὸ ἔργο ἄδικο.

Κανεὶς πειρασμός, θλίψις, στενοχώρια, ἃς μὴν ἀποσπάσει ἀπὸ Σένα τὴν καρδιά μας. Ἀλλὰ Σὺ ὁ Ἰδιος γίνε τὸ καταφύγιό μας, ἡ παρηγοριά μας, ἡ σωτηρία σ' ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ τοὺς πειρασμοὺς ποὺ μᾶς περικυκλώνουν.

Σὲ Σένα προσφέρουμε τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μας· Σὺ ποὺ γνωρίζεις τὴν ἀδυναμία καὶ τίς ἀνάγκες μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας.

Εὐλόγει τὰ ἔργα ἀμῶν, καὶ δίδου ἀμῖν, ἃ οἶδας συμ-
φέροντα· καὶ τῶς δεομένοις τὸ κατὰ δύναμιν ἐθέλειν ἐπαρκεῖν
δώρασαι.

Τοὺς ἐν ἀνάγκαις ὄντας πάντας ἐλέασον· λυπομένους πα-
ραμύθασον· θλιβομένους ἀνακούφισον· πενομένοις ἐπιδαψίλευ-
σον· χηρῶν πρόσταδι· ὀρφανῶν ὑπεράσπισον. Δὸς πᾶσι τὰ πρὸς
σωτηρίαν αἰτήματα.

Ἀμᾶς δὲ καταξίωσον μὴ μόνον σήμερον, ἀλλὰ καὶ πάσας
τὰς ἀμέρας δᾶς ζωᾶς ἀμῶν, κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ διαβιοῦν καὶ
πολιτεύεσθαι, ὑπὸ Σοῦ φωτιζομένους, καὶ χειραγωγομένους,
καὶ ἐνίσχυομένους, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύοντας. Γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου
γένειτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Ὁ δὲ ΠΑΤΗΡ μίαν τινὰ τῶν ἱερῶν περικοπῶν ἀναγινώσκει,
ἦν καὶ συντόμως ἀναπτύσσει, καὶ προτρέπει εἰς τὴν κατὰ
Θεὸν διαβίωσιν. Μετὰ δὲ τοῦτο ἐπισυνάπτει λέγων:

Ἐλέασον ὁ Θεός, πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς.

Ἐλέασον τὰν Ἀδελφότητα ἀμῶν, καὶ τοὺς τὰ κατ' αὐτὰν
διεξάγοντας φώτισον καὶ ἐνίσχυσον, ἐς ἐπίγνωσιν δᾶς ἀληθείας,
καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ Σοῦ παναγίου θελήματος.

Τοὺς γονεῖς ἀμῶν καὶ συγγενεῖς, καὶ εὐεργέτας, καὶ
ἐχθρούς, καὶ φίλους ἐλέασον.

Τοὺς διώκοντας καὶ ἐπηρεάζοντας ἀμᾶς ἐλέασον, καὶ
φώτισον αὐτούς, ὅπως Σὲ γνῶσι τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ
Σοὶ μόνῳ λατρεύωσι.

Τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ πάντας ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ψυχικοῦ
τε καὶ σωματικοῦ, διαφύλαξον.

Τοὺς δὲ ἐξ ἀμῶν μεταστάντας ἐν Σοὶ ὁ Θεός τῶν οἰκτιρισμῶν
καὶ δᾶς ἀγαθόταδος ἀνάπαυσον.

Εὐλόγησε τὰ ἔργα μας καὶ δίδε μας ὅ,τι γνωρίζεις ὅτι εἶναι ὠφέλιμο· καὶ κάλεσε μας νὰ θέλουμε προσφέρουμε ὅ,τι εἶναι ἄρκετὸ σὲ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη.

Ἐλέησε ὅσους βρίσκονται σὲ ἀνάγκη· παρηγόρησε ὅσους λυποῦνται· ἀνακούφισε τοὺς θλιμμένους· δῶσε μὲ ἀφθονία στοὺς πτωχοὺς· στάσου δίπλα στὶς χήρες· ὑπερασπίσου τὰ ὄρφανά. Ἰκανοποίησε τὰ αἰτήματα ὄλων γιὰ σωτηρία.

Καὶ ἀξίωσε μας, ὄχι μόνον σήμερα, ἀλλὰ ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας, νὰ ζοῦμε καὶ νὰ συμπεριφερόμασθε κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σέ, φωτιζόμενοι, χειραγωγούμενοι καὶ ἐνισχυόμενοι ἀπὸ Σένα, καὶ λατρεύοντας μόνον Ἐσένα. Γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

*Καὶ ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ διαβάζει μία ἀπὸ τὶς ἱερὲς περι-
κοπές, τὴν ὁποίαν καὶ ἀναπτύσσει σύντομα,
προτρέποντας στὴν διαβίωσι κατὰ Θεόν. Καὶ
κατόπιν συνεχίζει λέγοντας:*

Ἐλέησε, ὁ Θεός, ὅλους τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς.

Ἐλέησε τὴν Ἀδελφότητά μας· φώτισε, συνέτισε καὶ ἐνίσχυσε ὅσους ζοῦν σ' αὐτήν, στὴν ἐπίγνωσι τῆς Ἀληθείας Σου καὶ στὴν ἐκτέλεσι τοῦ παναγίου Σου θελήματος.

Ἐλέησε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς μας, τοὺς εὐεργέτες, τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς φίλους.

Ἐλέησε ὅσους μᾶς καταδιώκουν καὶ μᾶς ὀχλοῦν καὶ φώτισέ τους, ὥστε νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ λατρεύουν Ἐσένα, τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό.

Φύλαξε αὐτοὺς ποὺ μένουν στὸν οἶκο τοῦτο ἀπὸ κάθε κακὸ, ψυχικὸ καὶ σωματικὸ.

Ἀνάπαυσε, ὁ Θεός τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τῆς ἀγαθότητος, ὅσους ἀπὸ ἐμᾶς ἔχουν ἀποβιώσει.

Ἐκάστῳ δὲ ἀμῶν δώρασαι, ὡς πρέπει Θεοσεβέσι, τὰν ἀμέραν ταῦταν διελθεῖν, καὶ ἀμέμπτως ἐς τὸν δᾶς ἐσπερινᾶς θείας ἐντεύξεως φθάσαι καιρόν, πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ Σοῦ παναγίου Ὄνόματος. Γένοιτο, γένοιτο.

Ἐπειτα τέλος ἐπιτίθεται, λεγομένου τοῦ,

Ἄ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινωνία τῶν Αὐτοῦ δωρεῶν καὶ χαρισμάτων, ἡ κοινωνία τοῦ Αὐτοῦ πνεύματος, ᾧ μετὰ πάντων ἀμῶν, ᾧ μετὰ τοῦ πνεύματος ἀμῶν. Γένοιτο, γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ΠΑΤΗΡ: Ἴωμεν, ᾧ ἀδελφοί, τὸν Θεὸν διὰ παντὸς σεβόμενοι καὶ κατὰ τὸ πανάγιον Αὐτοῦ διαβιοῦντες θέλαμα.

Ἴωμεν, ᾧ ἀδελφοί, κατὰ Θεὸν ἀδόλως καὶ εἰλικρινῶς ἀλλήλους ἀγαπῶντες, καὶ δᾶς ἐς Αὐτὸν πίστεως καὶ ἐλπίδος καὶ ἀγάπας ἀείποτε ἀντεχόμενοι.

Ἴωμεν.

Μετὰ δὲ τὴν προσευχὴν ἀπέρχεται ἕκαστος εἰς τὸ διερευνησαι τὰ καθ' ἑαυτὸν, καὶ τὰ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν προδιατάξασθαι.

Τὴν δὲ ἱερὰν μελέτην, ὡς τὸ ἰδιαίτερον ἔργον ἐπιτρέπει, ἕκαστος ἐκτελεῖ.

Δώρισε στὸν κάθε ἕναν τὸ νὰ διανύσει τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὅπως ἀρμόζει στοὺς Θεοσεβεῖς, καὶ νὰ φθάσει ἄμεμπτος στὸν χρόνο τῆς ἑσπερινῆς ἀκολουθίας, πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ παναγίου Σου Ὀνόματος. Γένοιτο, γένοιτο.

Κατόπιν προχωρεῖ στὸ τέλος, λέγοντας το:

Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινωνία τῶν δωρεῶν καὶ χαρισμάτων Του, ἡ κοινωνία τοῦ Πνεύματός Του, ἃς εἶναι μὲ ὅλους μας καὶ μὲ τὸ πνεῦμα μας.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Ἄς πηγαίνουμε, ἀδελφοί, πάντοτε σεβόμενοι τὸν Θεὸ καὶ ζώντας κατὰ τὸ πανάγιο θέλημά Του.

Ἄς πηγαίνουμε, ἀγαπώντας οἱ μὲν τοὺς δὲ ἄδολα καὶ εἰλικρινὰ καὶ στηριζόμενοι πάντοτε στὴν πίστι καὶ τὴν ἐλπίδα πρὸς Αὐτόν.

Ἄς πηγαίνουμε.

*Μετὰ ἀπὸ τὴν προσευχὴ ἀποχωρεῖ ὁ κάθε ἕνας γιὰ νὰ διερευνήσῃ τὰ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ νὰ διευθετήσῃ τὰ ἔργα ὅλης τῆς ἡμέρας.
Καὶ ὅσο ἐπιτρέπει τὸ ἰδιαίτερο ἔργο του, ἐπιτελεῖ ἱερὰ μελέτη.*

Ἑσπερινὴ τῶν προβεβηκότων προσευχή

Τοῦ πατρὸς καὶ τῶν τέκνων ἐν τῶν ἔργων αὐτῶν ἐπανελθόντων, καὶ μικρὸν ἀναπαυθέντων, καὶ καθαρῶς ἐνδυσθέντων, εἰσέρχεται ἅπασα ἡ οἰκογένεια, καὶ οἱ θεράποντες, καθαρῶς ἐνδεδυμένοι, εἰς θάλαμον τοῦ οἴκου προευντρεπισθέντα, ἢ καὶ ναῖσκον, ἐπίτηδες κατεσκευασμένον, τράπεζαν ἔχοντα καὶ θρανία, ἢ ἔδρας ἱκανάς.

Ὁ δὲ ΠΑΤΗΡ, ἢ ἀντ' αὐτοῦ ἕτερός τις, ὁ δυνάμενος, τὸ ἱερὸν περιβληθεὶς περιβόλαιον, καὶ παρὰ τῇ τραπέζῃ καθήσας, πρὸς τοὺς ἀκρουμένους ἐστραμμένος, μετὰ βραχεῖαν νοερὰν προσευχήν, καθ' ἣν ἕκαστος ἐν ἑαυτῷ τὴν θείαν, ἐπὶ τῷ ὡς θεὸν προσεύξασθαι ἐπικαλεῖται ἀντίληψιν, ἄρχεται ἐκφώνως λέγων:

Ὁ ΘΕΟΣ, ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἁμῶν μόνος ὑπάρχεις ἐν πᾶσι λατρευτός, πάντοτε καὶ νῦν καὶ ἀείποτε.

ΧΟΡΟΣ: Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Δόξα Σοι, δόξα Σοι, δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι. Ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ: Δεῦτε Θεοσεβεῖς, τὸν νοῦν καὶ τὰν καρδίαν ἁμῶν ἐς Θεὸν ἀνατείνωμεν.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ: Μέγας εἶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα Σου, καὶ δᾶς ἀπειραγάθου Προνοίας καὶ Χάριτός Σου πλήρη τὰ Σύμπαντα.

Σοῦ τῶννυ, Πρωτὰ τοῦ Παντός, μεγαλύνω τὰν Δύναμιν, θαυμάζω τὰν Σοφίαν, ἕμνῶ τὰν Ἀγαθότατα, κηρύττω τὰς εὐεργεσίας, Σοὶ εὐχαριστῶ.

Ἑσπερινὴ προσευχὴ τῶν μεγαλυτέρων

Ὅταν ἐπιστρέψουν ὁ πατέρας καὶ τὰ τέκνα ἀπὸ τὶς ἐργασίες τους κι ἀφοῦ ἀναπαυθοῦν λίγο καὶ κατόπιν ἐνδυσθοῦν καθαρὰ ροῦχα, ὅλη ἡ οἰκογένεια, μαζὺ μὲ τοὺς ὑπηρέτες – ἐνδεδυμένους κι αὐτοὺς μὲ καθαρὰ ροῦχα – εἰσέρχεται σὲ δωμάτιο ποὺ ἔχει προετοιμασθῆ καταλλήλως, ἢ σὲ ναῦδριο πρὸς τοῦτο κατασκευασμένο, ποὺ ἔχει τράπεζα καὶ θρανία σὲ ἰκανὸ ἀριθμὸ.

Ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ ἢ κάποιος ἄλλος δυνάμενος, ἀφοῦ περιβληθῆ τὴν ἱερὰ περιβολὴ καὶ καθῆσει κοντὰ στὴν τράπεζα, στραμμένος πρὸς τοὺς ἀκροατές, μετὰ ἀπὸ σύντομη νοερὰ προσευχή, ὅπου ὁ κάθε ἓνας ζητῆ τὴν θεία βοήθεια γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ προσευχηθῆ, ἀρχίζει νὰ ἐκφωνεῖ τὰ ἐξῆς:

Ὁ Θεός, ὁ Θεός καὶ Πατέρας μας, μόνος ὑπάρχεις καὶ πρέπει νὰ Σὲ λατρεύουμε καθ' ὅλα, πάντοτε, καὶ τώρα καὶ γιὰ πάντα.

ΧΟΡΟΣ: Δόξα σὲ Σένα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα.

Δόξα σὲ Σένα, δόξα σὲ Σένα, δόξα σὲ Σένα, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα. Ὁ Θεός μου, δόξα σὲ Σένα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἐλάτε, Θεοσεβεῖς, ἄς ἀνατείνουμε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας πρὸς τὸν Θεό.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο. Ὁ Θεός μου γένοιτο.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μέγας εἶσαι, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου· καὶ τὰ σύμπαντα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ τὴν ὑπεράγαθο Πρόμοια καὶ Χάρι Σου.

Ποιητὰ τοῦ Παντός, μεγαλύνω τὴν Δύναμί Σου, θαυμάζω τὴν Σοφία Σου, ὑμνῶ τὴν Ἀγαθότητά Σου, διακηρῶσσω τὶς εὐεργεσίες Σου· Σ' εὐχαριστῶ.

ΧΟΡΟΣ: Εὐχαριστῶ Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ.

Εὐλογῶ Σου τὸ Ὄνομα ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐλογῶ.

Αἰνῶ Σου τὰν Δύναμιν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου αἰνῶ.

Δοξάζω Σου τὰν Σοφίαν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δοξάζω.

Ἵμνολογῶ Σου τὰν Ἀγαθόταδα ὁ Θεός, ὁ Θεός μου Ἵμνολογῶ.

Γεραίρω Σου τὰν Πρόνοιαν καὶ τὰν Κηδεμονίαν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γεραίρω.

Εὐλογῶ Σου τὸ Ἔλεος καὶ τὰν Μακροθυμίαν ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐλογῶ.

Σὲ ἕμῳ, Σὲ εὐλογῶ, καὶ Σοὶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ.

Εὐχαριστῶ Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ.

ΠΑΤΗΡ: Δεῦτε Θεοσεβεῖς, τὸν Θεὸν ἐπικαλεσώμεθα.

ΔΕΗΣΙΣ

Ὁ Θεός, ὁ Αἰώνιος καὶ Ἀπειροτέλειος, ὁ ὑπεράναρχος καὶ ὑπέρζως Νοῦς, ἡ ἀσύγκριτος καὶ ζῶσα Δύναμις, ἡ ἀνεξιχνίαστος Σοφία, ἡ ὑπὲρ ἔννοιαν ἀγαθότης καὶ ἄπειρος φιλανθρωπία, πρὸς Σὲ τὸν ὄντως Ὄντα, καὶ παντὸς ἀγαθοῦ δοτήρα, προσέρχεσθαι τολμῶμεν, τὰς ἐσπερινὰς εὐχὰς καὶ ἰκεσίας προσοίσοντες.

Ἀλλὰ τίς ἀνοίξει τὰ χεῖλη ἡμῶν ἐπὶ τῷ ὡς θέον ἐντυγχάνειν Σοι; Τίς ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι καὶ ἀγάπῃ προσιέναι Σοι δώσει ἡμῖν;

Τίς ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὰν πρὸς Σὲ ὀφειλομένην εὐγνωμοσύναν, καὶ τὰν ὑπὲρ ὧν μέχρι δᾶς παρούσας ὥρας ἡμάρτομεν μετάνοιαν ἐντυπώσει;

ΧΟΡΟΣ: Σ' εὐχαριστῶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου Σ' εὐχαριστῶ.

Εὐλογῶ τὸ Ὄνομά Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εὐλογῶ.

Αἰνῶ τὴν Δύναμί Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, αἰνῶ.

Δοξάζω τὴν Σοφία Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, δοξάζω.

Ὑμνῶ τὴν Ἀγαθότητά Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ὑμνῶ.

Τιμῶ τὴν Πρόνοια καὶ τὴν Κηδεμονία Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, τιμῶ.

Εὐλογῶ τὸ Ἔλεος καὶ τὴν Μακροθυμία Σου, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εὐλογῶ.

Σὲ ὑμνῶ, Σὲ εὐλογῶ καὶ Σὲ εὐχαριστῶ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου.

Σ' εὐχαριστῶ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, σ' εὐχαριστῶ.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἐλᾶτε Θεοσεβεῖς, ἅς ἰκετεύσουμε τὸν Θεό.

ΔΕΗΣΙΣ

Ὁ Θεός, ὁ Αἰώνιος καὶ Ἀπειροτέλειος, ὁ ὑπεράναρχος καὶ ὑπέρζωος Νοῦς, ἡ ἀσύγκριτη καὶ ζῶσα Δύναμις, ἡ ἀνεξιχνίαστη Σοφία, ἡ ἀπερινόητη ἀγαθότης καὶ ἀπειρη φιλανθρωπία, τολμοῦμε νὰ προσερχόμαστε πρὸς Ἐσένα, τὸν ὄντως Ὄντα, τὸν δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ, προσφέροντας τίς ἐσπερινές μας εὐχές καὶ ἰκεσίες.

Ἀλλὰ ποιὸς θὰ ἀνοίξει τὰ χεῖλη μας ὡς πρὸς τὸ πῶς πρέπει νὰ σὲ συναντοῦμε; Ποιὸς θὰ μᾶς κάνει ἰκανοὺς νὰ σὲ πλησιάσουμε μὲ πίστι, ἐλπίδα καὶ ἀγάπη;

Ποιὸς θὰ ἐντυπώσει στὴν καρδιά μας τὴν εὐγνωμοσύνη πού Σοῦ ὀφείλουμε καὶ τὴν μετάνοια γιὰ τὰ ὅσα σφάλλαμε μέχρι αὐτῆς τῆς ὥρας;

Τὶς τὸ πνεῦμα δᾶς ἐγκαρδίου ἀμῖν παρέξει προσευχᾶς; Τὶς σὲ ἐς τὰν κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ διαβίωσιν καὶ ὁδηγήσει, καὶ ἐνισχύσει ἀμᾶς;

Οὐδεὶς πάντως, εἰμὴ Σὺ Αὐτός, ὁ μόνος Παντοδύναμος καὶ Πανάγαθος, καὶ μόνος ἐπὶ τῶν ἀσθενειῶν ἀμῶν ἐπενεργεῖν δυνάμενος.

Τὰν Σὰν οὖν ἐπικαλούμενοι ἀντίληψιν, Σὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἀμῶν αἰνοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν ἐφ' ἅπασιν, οἷς ἀμῖν παρέσχες ἀγαθοῖς, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἐς τὸ εἶναι παραγαγών, καὶ τῶς λογικοῖς καὶ ἀθανάτοις καὶ θεοσεβικοῖς οὖσιν ἀμᾶς συγκαταλέξας.

Σὲ ὑμνοῦμεν, ὅτι οὐκ ἐπαύσω συντηρῶν ἀμᾶς, καὶ ὑπὲρ ἀμῶν ἀδιαλείπτως προνοῶν.

Σὲ δοξολογοῦμεν, ὅτι οὐ μόνον τὰν δύναμιν τοῦ ἐς Σὲ ἀποτείνεσθαι, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύειν δέδωκας, ἀλλὰ καὶ τῶς θεοσεβοῦσι τέκνοις Σου, καὶ τὸ ἀγαθὸν διὰ τὴν Σὰν ἀγάπαν, καὶ πρὸς Σὰν δόξαν πράττειν διεγνωκόσι συνηρίδμασας, καὶ ἐς Σὲ μόνον πιστεύειν, καὶ Σὲ μόνον ὁμολογεῖν, καὶ τὰν Θεοσεβειαν πρесеβείειν, δᾶ Σᾶ εὐδοκία καὶ χάριτι κατηξίωσας.

Σοὶ εὐχαριστοῦμεν ὑπὲρ ὧν πρὸς σωτηρίαν ἀμῶν ἠτοίμασας, καὶ ὧν κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμήαν ἀπολαύομεν δωρεῶν.

Εὐχαριστοῦμεν Σοι, ὅτι ὑπὸ δᾶς Σᾶς δυνάμεως περιφρουρούμενοι, τὸν δρόμον δᾶς ἀμέρας ταύτας ἐπεραιώσαμεν.

Εὐχαριστοῦμεν Σοι, ὅτι περιεχαράκωσας ἀμᾶς τῶς οἰκτιρμοῖς Σου, καὶ ἐν τῷ μέσῳ παντοίων κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ψυχᾶ τε καὶ σώματι ἐπαπειλούντων ὑπεστήριξας.

Ἄλλ' ἵνα μὴ τосαῦται καὶ τηλικαῦται δᾶς θείας Σου δημιουργίας, καὶ Προνοίας, καὶ Χάριτος ματαιωθῶσι δωρεαί, Σὲ τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρῶν ἀπὸ καρδίας καδικετεύομεν.

Ποιὸς θὰ μᾶς παράσχει πνεῦμα ἐγκάρδιας προσευχῆς;
Ποιὸς θὰ μᾶς ὀδηγήσει καὶ θὰ μᾶς ἐνισχύσει στὴν κατὰ Σὲ
καὶ διὰ Σὲ διαβίωσι;

Κανείς, πάντως, ἐὰν ὄχι Σὺ ὁ Ἰδιος, ὁ μόνος Παντοδύ-
ναμος καὶ Πανάγαθος· ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ ἐνεργεῖ ἐπὶ
τῶν ἀδυναμιῶν μας.

Ἐπικαλούμενοι τὴν δική Σου βοήθεια, αἰνοῦμε καὶ εὐλο-
γοῦμε Σὲ τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν μας,
γιὰ ὅσα ἀγαθὰ μᾶς παρέσχες, δημιουργώντας μας ἐκ τοῦ μὴ
ὄντος καὶ συγκαταλέγοντάς μας μεταξὺ τῶν λογικῶν,
ἀθανάτων καὶ θεοσεβικῶν ὄντων.

Σὲ ὑμνοῦμε, διότι δὲν ἔπαυες νὰ μᾶς συντηρεῖς καὶ νὰ
προνοεῖς ἀδιαλείπτως γιὰ μᾶς.

Σὲ δοξολογοῦμε, διότι ὄχι μόνον μᾶς ἔδωκες τὴν δύναμι
νὰ ἀπευθυνόμασθε σὲ Σένα καὶ νὰ Σὲ λατρεύουμε – μόνον
Ἐσένα – ἀλλὰ μᾶς συναρίθμησες μαζὺ μὲ τὰ θεοσεβικά Σου
τέκνα, καὶ μᾶς ἀξίωσες νὰ γνωρίζουμε καὶ νὰ πράττουμε τὸ
ἀγαθὸ γιὰ τὴν δική Σου δόξα καὶ ἀγάπη, πιστεύοντας μόνον
Σὲ Σένα καὶ Σένα μόνον ὁμολογώντας καὶ πρεσβεύοντας
τὴν Θεοσέβεια, μὲ τὴν εὐδοκία καὶ τὴν χάρι Σου.

Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα ὅσα προετοιμάσες γιὰ τὴν
σωτηρία μας, καὶ γιὰ ὅλες τὶς δωρεές τῶν ὁποίων ἀπολαμ-
βάνουμε ἀνὰ πᾶσαν ὥρα καὶ στιγμή.

Σ' εὐχαριστοῦμε, διότι περιφρουρούμενοι ἀπὸ τὴν
δύναμί Σου, περατώσαμε τὸν δρόμο αὐτῆς τῆς ἡμέρας.

Σ' εὐχαριστοῦμε, διότι μᾶς περιχαράκωσες μὲ τοὺς
οἰκτιρμούς Σου καὶ μᾶς ὑποστήριξες ἐν μέσῳ παντοειδῶν
κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ποὺ ἀπειλοῦσαν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ
σῶμα μας.

Ὅμως, ἰκετεύουμε ἀπὸ καρδίας Σὲ τὸν Θεὸ τοῦ Ἑλέους
καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, νὰ μὴν εἶναι μάταιες οἱ τόσες πολλὲς
δωρεές τῆς θείας Σου δημιουργίας, Προνοίας καὶ Χάριτος.

Ἐλέασον καὶ σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιον, καὶ τὸ ἔλεός Σου τὸ ἄμετρον.

Ἄφες ἡμῖν τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα παραπτώματα, καὶ δὸς τὰν δύναμιν τοῦ κρίνειν εαυτούς, καὶ γινώσκειν τὰν ταλαιπωρίαν ἡμῶν, καὶ εἰλικρινῶς καὶ ἀπὸ καρδίας, ἐφ' οἷς ἐπημμελάσαμεν μετανοεῖν, καὶ κατανοᾶσαι, ὅτι οὐδὲν ἄνευ Σοῦ πράττειν δυνάμεθα ἀγαθόν.

Χάρισαι ἡμῖν πάντοτε καὶ πανταχοῦ ἐς Σὲ ἀφορᾶν, καὶ Σὲ ἐν νῶ καὶ ἐν καρδίᾳ διὰ παντός ἔχειν, καὶ νήφειν καὶ ἐπαγρυπνεῖν, ἐν τε διανοαίαις καὶ λόγοις καὶ πράξεσι, καὶ μὴ τοῦ λοιποῦ τῆς αὐτοῖς περιπίπτειν παραπτώμασιν· ἀλλὰ πιστοὺς Σοι διὰ παντός εἶναι, φρονίμους κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σέ, σώφρονας, δικαίους, καρτερικούς, ταπεινόφρονας, κοσμίους, καὶ τὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐκπληροῦν καθήκοντα, ζητοῦντες παρὰ Σοῦ ἰσχύν, καὶ εὐρίσκοντας νέαν ζωάν, καὶ ἐναντίον ἡμῶν αὐτῶν βοάθειαν καὶ ἀρωγάν.

Δὸς ἡμῖν, ὡς πρέπει Θεοσεβέσι, θεωρεῖν τὰ σύμπαντα, καὶ τοὺς συμπληροῦντας αὐτὰ ἀπείρους κόσμους, καὶ ἐς τὰν Σὴν ἐκ τούτων ἀνάγεσθαι θεωρίαν, καὶ ὑμνεῖν καὶ μεγαλύνειν Σε, πάντοτε καὶ πανταχοῦ Σοὶ μόνῳ λατρεύοντας.

Παράσχου ἡμῖν ἀδίστακτον τὰν ἐς Σὲ πίστιν, ζέουσαν καὶ ἐνεργὸν τὰν ἀγάπην, καὶ τὰν διὰ Σὲ πρὸς πάντας φιλανδρωπίαν, καὶ τὰν ὑπὲρ τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν αὐτῶν συμφερόντων συμπάθειαν.

Ἀποδίωξον ἀπὸ τῶν καρδιῶν ἡμῶν τὰν ὀλεθρίαν αὐτοφιλαυτίαν, καὶ τῷ Σῷ παναγίῳ θελάματι ὅλως ὑπέικειν καταξίωσον.

Ἐς Σὲ πάσας τὰς ἐλπίδας ἡμῶν ἀνατιθέμεθα· διάδες Αὐτός, ὡς βούλει, τὰ καθ' ἡμᾶς.

Εὐλόγει τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν, καὶ δίδου, ἃ οἶδας συμφέροντα.

Ἐλέησέ καὶ σῶσε μας χάρις στὸ ἅγιο Ὄνομά Σου καὶ τὸ ἄμετρο ἔλεός Σου.

Συγχώρησε τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα μας παραπτώματα, καὶ δῶσε μας τὴν δύναμι νὰ κρίνουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ νὰ ἔχουμε ἐπίγνωσι τῆς ταλαιπωρίας μας· καὶ νὰ μετανοοῦμε εἰλικρινῶς καὶ ἐγκαρδίως γιὰ ὅλα ὅσα σφάλλαμε, κατανοῶντας ὅτι χωρὶς Ἑσένα δὲν μποροῦμε νὰ πράξουμε τίποτε τὸ ἀγαθό.

Χάρισέ μας τὸ νὰ προσβλέπουμε σὲ Σένα παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ νὰ Σὲ ἔχουμε γιὰ πάντα στὸν νοῦ καὶ στὴν καρδιά μας καὶ νὰ εἴμασθε νηφάλιοι καὶ νὰ ἐπαγρυπνοῦμε καὶ στὴν διάνοια καὶ στοὺς λόγους καὶ στίς πράξεις, καὶ νὰ μὴ πέφτουμε εἰς τὸ ἐξῆς στὰ ἴδια παραπτώματα· ἀλλὰ νὰ εἴμασθε γιὰ πάντα πιστοὶ σὲ Σένα, συνετοὶ κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σέ, σῶφρονες, δίκαιοι, καρτερικοί, ταπεινόφρονες, κόσμιοι, ἐκπληρώνοντας τὰ καθήκοντά μας καὶ ζητώντας ἀπὸ Σένα ἰσχύ, καὶ βρίσκοντας νέα ζωὴ καὶ πρὸς ἐμᾶς βοήθεια καὶ ἀρωγή.

Δώσε μας νὰ ἀτενίζουμε τὰ σύμπαντα καὶ τοὺς ἀπείρους κόσμους ποὺ τὰ συμπληρώνουν, καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ ἀναγώμασθε στὴν δική Σου ἐνατένισι, ὑμνῶντας Σε καὶ μεγαλύνοντάς Σε, λατρεύοντας Ἑσένα παντοῦ καὶ πάντοτε, ὅπως ἀρμόζει στοὺς Θεοσεβεῖς.

Πάρεχέ μας ἀκλόνητη πίστι σὲ Σένα, ἐνθερμη καὶ ἐνεργητικὴ ἀγάπη, διὰ Σὲ φιλανθρωπία πρὸς ὅλους καὶ τὴν προτίμησι γιὰ τὰ ὅσα ὠφελοῦν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα.

Διῶξε ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὴν ὀλέθρια φιλαυτία καὶ ἀξιώσέ μας νὰ ὑποτασσομάσθε ἐντελῶς στὸ πανάγιό Σου θέλημα.

Σὲ Σένα ἀναθέτουμε ὅλες μας τίς ἐλπίδες· διευθέτησε Σὺ ὁ Ὅτιος, ὅπως θέλεις, τίς ὑποθέσεις μας.

Εὐλόγησε τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας καὶ δίδε μας ὅ,τι γνωρίζεις ὅτι μᾶς ὠφελεῖ.

Ἄ δὲ ἐς τὰν Σὰν Παντοδυναμίαν καὶ Ἀγαθόταδα ἀσά-
λευτος ἐλπίς καὶ πεποιθήσεις, ὑποστηρίζοι ἀμᾶς ἐν νόσοις, ἐν
στενοχωρίαις, ἐν ταλαιπωρίαις καὶ δυστυχίαις, καὶ πάσαις τοῦ
πολυταράχου τούτου βίου ταῖς περιστάσεσι.

Ταῦτα, ὁ μόνος Πολυέλεος καὶ Μακρόθυμος, καὶ τῶς
γονεῦσι ἀμῶν καὶ συγγενέσι, καὶ εὐεργέταις, καὶ ἐχθροῖς καὶ
φίλοις, καὶ πᾶσι τῶς ἐπικαλουμένοις Σε χάρισαι.

Ἐπίβλεψον ὁ Θεὸς ἐν ἐλέει καὶ ἐπὶ τοὺς μὴ γινώσκοντάς
Σε, καὶ οἴκτιρον αὐτούς, καὶ δὸς αὐτοῖς Σε γνῶναι καὶ
ὁμολογεῖν, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύειν.

Ἐπάκουσον δᾶς δεήσεως ἀμῶν, καὶ ἐλέασον καὶ σῶσον
ἀμᾶς.

Εἶθε ἐν εἰράνῃ ὑπνώσοιμεν, καὶ ἔτοιμοι ἐς τὸ ἀποδοῦναι
Σοὶ τὰς εὐχὰς ἀμῶν ἐγερωθῆμεν, καὶ πρόθυμοι ἐς τὸ βαδίζειν
τὰν ἱερὰν τῶν καθηκόντων ὁδόν, τὰν ὑπὸ Σοῦ Αὐτοῦ ἀμῶν
δεικνυομένην, πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ Σοῦ παναγίου
Ὀνόματος. Γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου
γένειτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Μεθ' ὃ ὁ ΠΑΤΗΡ, ἢ ἕτερός τις δύο ἢ τρεῖς ἱερὰς
ἀναπτύσσει περικοπὰς.

Εἶτα ὁ ΠΑΤΗΡ ἐπισυνάπτει λέγων:

Ἐλέασον ὁ Θεός, πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς.

Ἐλέασον τὰν Ἀδελφότητα ἀμῶν, καὶ τοὺς τὰ κατ' αὐτὰν
διεξάγοντας φώτισον καὶ ἐνίσχυσον, ἐς ἐπίγνωσιν δᾶς ἀληθείας,
καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ Σοῦ παναγίου θελάματος.

Τοὺς γονεῖς ἀμῶν καὶ συγγενεῖς, καὶ εὐεργέτας, καὶ ἐχ-
θρούς, καὶ φίλους ἐλέασον.

Τοὺς διώκοντας καὶ ἐπηρεάζοντας ἀμᾶς ἐλέασον, καὶ
φώτισον αὐτούς, ὅπως Σε γνῶσι τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ
Σοὶ μόνῳ λατρεύωσι.

Καὶ ἡ ἀκλόνητη ἐλπίδα καὶ πεποίθησις στὴν Παντοδυναμία καὶ τὴν Ἀγαθότητά Σου ἅς μᾶς στηρίζει στὶς ἀσθένειες, στὶς στενοχώριες, στὶς ταλαιπωρίες καὶ στὶς δυστυχίες καὶ σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις τοῦ πολυτάραχου αὐτοῦ βίου.

Ὁ μόνος Πολυέλεος καὶ Μακρόθυμος, χάρισε τὰ παραπάνω καὶ στοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς μας, στοὺς εὐεργέτες, στοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς φίλους καὶ σὲ ὅλους ὅσους Σὲ ἐπικαλοῦνται.

Ἐπίβλεψε, ὁ Θεός, μὲ ἔλεος καὶ ὅσους δὲν Σὲ γνωρίζουν, καὶ λυπήσου τους· κάνε τους νὰ σὲ γνωρίζουν καὶ νὰ Σὲ ὁμολογοῦν καὶ νὰ λατρεύουν μόνον ἐσένα.

Εἰσάκουσε τὴν δέησί μας· ἐλέησε καὶ σῶσε μας.

Εἶθε νὰ κοιμηθοῦμε ἐν εἰρήνῃ, ἔτοιμοι νὰ σοῦ ἀπευθύνουμε τὴν προσευχή μας μόλις ξυπνήσουμε καὶ πρόθυμοι νὰ βαδίζουμε τὴν ἱερὰ ὁδὸ τοῦ καθήκοντος, πρὸς δόξαν καὶ αἰνεσὶν τοῦ παναγίου Σου ὀνόματος. Γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Κατόπιν ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ ἢ κάποιος ἄλλος ἀναπτύσσει δύο ἢ τρεῖς ἱερὲς περικοπές. Ὑστερα ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ συνεχίζει λέγοντας:

Ἐλέησε, ὁ Θεός, ὅλους τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς.

Ἐλέησε τὴν Ἀδελφότητά μας· φώτισε, συνέτισε καὶ ἐνίσχυσε ὅσους ζοῦν σ' αὐτήν, στὴν ἐπίγνωσι τῆς Ἀληθείας Σου καὶ στὴν ἐκτέλεσι τοῦ παναγίου Σου θελήματος.

Ἐλέησε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς μας, τοὺς εὐεργέτες, τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς φίλους.

Ἐλέησε ὅσους μᾶς καταδιώκουν καὶ μᾶς ὀχλοῦν καὶ φώτισέ τους, ὥστε νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ λατρεύουν Ἐσένα, τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό.

Τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ πάντας ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ψυχικοῦ τε καὶ σωματικοῦ, διαφύλαξον.

Τοὺς δὲ ἐξ ἁμῶν μεταστάντας ἐν Σοὶ ὁ Θεὸς τῶν οἰκτιρισμῶν καὶ δᾶς ἀγαθότατος ἀνάπαυσον.

Ἐκάστῳ δὲ ἁμῶν δώρασαι, ὡς πρέπει Θεοσεβέσι, τὰν ἀμέραν ταῦταν διελθεῖν, καὶ ἀμέμπτως ἐς τὸν δᾶς ἐσπερινᾶς θείας ἐντεύξεως φθάσαι καιρόν, πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ Σοῦ παναγίου Ὄνόματος. Γένοιτο, γένοιτο.

Μετὰ τοῦτο λαμβάνων ὁ νεώτερος τὸ κιβώτιον τῶν προσφορῶν, περιφέρει· ἕκαστος δὲ τὸ κατὰ δύναμιν προσφέρει.

Τούτου περαιωθέντος, ἐπέυχεται ὁ ΠΑΤΗΡ λέγων:

Ἄ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινωνία τῶν Αὐτοῦ δωρεῶν καὶ χαρισμάτων, ἡ κοινωνία τοῦ Αὐτοῦ πνεύματος, ᾧ μετὰ πάντων ἁμῶν, ᾧ μετὰ τοῦ πνεύματος ἁμῶν. Γένοιτο, γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

ΠΑΤΗΡ: Ἴωμεν, ᾧ ἀδελφοί, τὸν Θεὸν διὰ παντὸς σεβόμενοι καὶ κατὰ τὸ πανάγιον Αὐτοῦ διαβιοῦντες θέλαμα.

Ἴωμεν, ᾧ ἀδελφοί, κατὰ Θεὸν ἀδόλως καὶ εἰλικρινῶς ἀλλήλους ἀγαπῶντες, καὶ δᾶς ἐς Αὐτὸν πίστεως καὶ ἐλπίδος καὶ ἀγάπας ἄείποτε ἀντεχόμενοι.

Ἴωμεν.

ὡς ἐν τῇ ἐωθινῇ προσευχῇ.

Καὶ οὕτω μὲν καθ' ἑκάστην ἢ ἐωθινὴν καὶ ἐσπερινὴν γίνεται ἰδιαίτερα προσευχή. Ὁ δὲ βουλούμενος ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω ἄλλας λέγει εὐχάς, κατὰ τὰς ἡμέρας καὶ τὰς λοιπὰς περιστάσεις συντάττω[ν] αὐτάς.

Φύλαξε αὐτοὺς ποὺ μένουν στὸν οἶκο τοῦτο ἀπὸ κάθε κακό, ψυχικό καὶ σωματικό.

Ἀνάπαυσε ὁ Θεὸς τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τῆς ἀγαθότητος ὅσους ἀπὸ ἐμᾶς ἔχουν ἀποβιώσει.

Δώρισε στὸν κάθε ἕναν τὸ νὰ διανύσει τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὅπως ἀρμόζει στοὺς Θεοσεβεῖς, καὶ νὰ φθάσει ἄμεμπτος στὸν χρόνο τῆς ἐσπερινῆς ἀκολουθίας, πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ παναγίου Σου Ὄνόματος. Γένοιτο, γένοιτο.

Κατόπιν ὁ νεώτερος λαμβάνει τὸ κιβώτιο τῶν προσφορῶν καὶ τὸ περιφέρει· ὁ κάθε ἕνας προσφέρει τὸ κατὰ δύναμιν.

Ἔστερα ὁ ΠΑΤΕΡΑΣ συνεχίζει:

Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινωνία τῶν δωρεῶν καὶ χαρισμάτων Του, ἡ κοινωνία τοῦ Πνεύματός Του, ἃς εἶναι μὲ ὅλους μας καὶ μὲ τὸ πνεῦμα μας.

Γένοιτο, γένοιτο.

ΧΟΡΟΣ: Γένοιτο, γένοιτο, γένοιτο ὁ Θεός, ὁ Θεός μου γένοιτο· ὁ Θεός μου γένοιτο.

Ἄς πηγαίνουμε, ἀδελφοί, πάντοτε σεβόμενοι τὸν Θεὸ καὶ ζῶντας κατὰ τὸ πανάγιο θέλημά Του.

Ἄς πηγαίνουμε, ἀγαπῶντας οἱ μὲν τοὺς δὲ ἄδολα καὶ εἰλικρινὰ καὶ στηριζόμενοι πάντοτε στὴν πίστι καὶ τὴν ἐλπίδα πρὸς Αὐτόν.

Ἄς πηγαίνουμε.

Ἔτσι λοιπὸν τελεῖται ἡ καθημερινὴ ἑωθινὴ καὶ ἐσπερινὴ ἰδιαίτερη προσευχή. Ὅποιος θέλει, μπορεῖ ἀντ' αὐτῶν νὰ λέγει ἄλλες, συντάσσοντας αὐτὲς κατὰ τὶς ἡμέρες καὶ τὶς λοιπὲς περιστάσεις.

Ἑωθινή προσευχή τῶν παιδῶν

Μετὰ τὸ νιοθῆναι καὶ ἐνδυθῆναι, εἰς ἓν τῶν παιδῶν συναχθέντων, ἄρχεται ὁ τὴν ἡλικίαν προβεβηκῶς λέγων·

Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Δεῦτε Θεοσεβεῖς, τὸν νοῦν καὶ τὰν καρδίαν ἀμῶν ἐς Θεὸν ἀνατείνωμεν.

Δεῦτε τὸν Θεὸν ἐπικαλεσώμεθα. Σὲ ὑμνοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν ὁ Θεός, ὁ Θεός καὶ Πατὴρ ἀμῶν. Σοὶ εὐχαριστοῦμεν ὑπὲρ πασῶν τῶν πρὸς ἡμᾶς ἀνεκφράστων Σου δωρεῶν, καὶ ὅτι ὑγιεῖς τὸν τοῦ ἕννου διανύσαι καιρὸν, καὶ τὸ φῶς δᾶς ἀμέρας πάλιν ἐπιθεῖν ἡμᾶς κατηξίωσας.

Ἀλλὰ Σοῦ δεόμεθα, ὁ πάντων τῶν ἀγαθῶν δοτὴρ καὶ παροχεύς, δὸς ἡμῖν σύνεσιν τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν τὸ Σὸν πανάγιον θέλημα.

Χάρισαι προθυμίαν καὶ ἰσχὺν τοῦ κατ' αὐτὸ ἀείποτε διαβιοῦν, Σὲ ἐν νῷ καὶ ἐν καρδίᾳ διὰ παντὸς ἔχοντας.

Ἐμφύτευσον ἐν ταῖς καρδίαις ἀμῶν τὰν ἐς Σὲ ἀδίστακτον πίστιν καὶ ἐλπίδα, τὸν ἀγνὸν καὶ ἅγιον φόβον Σου τὰν ἀγάπην Σου, τὰν ἀγάπην δᾶς κατὰ Σὲ σοφίας καὶ ἀρετᾶς, ὅπως δᾶ Σᾶ εὐδοκία καὶ χάριτι μορφωθέντες, καὶ τῷ κατὰ Σὲ βίῳ παιδιόθεν ἐθισθέντες, κατ' αὐτὸν πολιτευώμεθα, καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ διανοίᾳ τὸ Σὸν πανάγιον δοξάζωμεν ὄνομα, Σοὶ μόνῳ ἀείποτε λατρεύοντες. Γένοιτο.

Ἐλέασον ὁ Θεός πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς.

Ἐλέασον τοὺς γεννήτορας ἀμῶν, προγόνους τε καὶ ἀδελφούς καὶ συγγενεῖς καὶ εὐεργέτας· καὶ διαφύλαξον αὐτοὺς ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ.

Ἑωθινὴ προσευχὴ τῶν παιδιῶν

Ἀφοῦ νιφθοῦν καὶ ἐνδυθοῦν, συγκεντρῶνονται τὰ παιδιά καὶ τὸ μεγαλύτερο ἀρχίζει νὰ λέγει:

Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Ἐλᾶτε, Θεοσεβεῖς, ἅς ἀνατείνουμε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά πρὸς τὸν Θεό.

Ἐλᾶτε νὰ ἐπικαλεσθοῦμε τὸν Θεό.

Σὲ ὑμνοῦμε καὶ Σὲ εὐλογοῦμε ὁ Θεός, ὁ Θεός καὶ Πατέρας μας. Σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλες τὶς ἀνέκφραστες δωρεές Σου πρὸς ἐμᾶς, καὶ διότι μᾶς ἀξίωσες νὰ διανύσουμε τὸν χρόνο τοῦ ὕπνου ὑγιεῖς καὶ νὰ δοῦμε καὶ πάλι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἄλλὰ Σὲ παρακαλοῦμε, ὁ δοτῆρας καὶ παροχέας ὄλων τῶν ἀγαθῶν, δώσε μας σύνεσι γιὰ νὰ κατανοοῦμε σὲ κάθε περίστασι τὸ πανάγιο θέλημά Σου.

Χάρισέ μας προθυμία καὶ ἰσχύ ὥστε νὰ ζοῦμε σύμφωνα μ' αὐτό, ἔχοντας πάντοτε Ἑσένα στὸν νοῦ καὶ στὴν καρδιά μας.

Ἐμφύτευσε στὴν καρδιά μας ἀκλόνητη τὴν πίστι καὶ ἐλπίδα σὲ Σένα, τὸν ἀγνὸ καὶ ἅγιο φόβο Σου, τὴν ἀγάπη Σου, τὴν ἀγάπη τῆς κατὰ Σὲ σοφίας καὶ ἀρετῆς, ὥστε μὲ τὴν εὐδοκία καὶ χάρι Σου, ἔχοντας πλασθῆ καὶ διαμορφωθῆ κατὰ Σέ, καὶ ἔχοντας ἐθισθῆ στὴν κατὰ Σὲ ζωὴ ἀπὸ παιδιά, νὰ ζοῦμε κατ' αὐτήν, δοξάζοντας λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ διανοίᾳ τὸ πανάγιο Σου ὄνομα, λατρεύοντας πάντοτε Ἑσένα μόνον. Γένοιτο.

Ἐλέησε, ὁ Θεός, ὅλους τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς.

Ἐλέησε τοὺς γονεῖς μας, τοὺς προγόνους, ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς καὶ εὐεργέτες· διαφύλαξέ τους ἀπὸ κάθε κακό, ψυχικὸ καὶ σωματικὸ.

Ἐλέασον τοὺς μισοῦντας καὶ ἀγαπῶντας ἀμᾶς, τοὺς διώκοντας καὶ ἐπηρεάζοντας ἀμᾶς.

Τοὺς δὲ ἀπελθόντας συγγενεῖς, καὶ εὐεργέτας καὶ ἐχθροὺς καὶ φίλους ὁ Θεὸς ἀνάπαυσον. Γένοιτο.

Εἶτα ὁ πατήρ, ἢ ἡ μήτηρ, ὁ ἀδελφός, ἢ ἀδελφή, οἱ δυνάμενοι, μίαν ἐξηγοῦσι τῶν ἱερῶν περικοπῶν, ἐφαρμόζοντες αὐτήν κατὰ τὴν τῶν παιδῶν δύναμιν.

Ἐπειτα τέλος ἐπιτίθεται, λεγομένου τοῦ,

Ἄ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινωνία τῶν Αὐτοῦ δωρεῶν καὶ χαρισμάτων, ἡ κοινωνία τοῦ Αὐτοῦ πνεύματος, ᾗ μετὰ πάντων ἀμῶν.

Γένοιτο.

Ἐλέησε ὅσους μᾶς μισοῦν καὶ ὅσους μᾶς ἀγαποῦν·
ὅσους μᾶς καταδιώκουν ἢ μᾶς ὀχλοῦν.

Καὶ τοὺς συγγενεῖς, εὐεργέτες, ἐχθροὺς καὶ φίλους ποὺ
ἔχουν ἀπέλθει, ἀνάπαυσε, ὁ Θεός. Γένοιτο.

*Κατόπιν ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ὁ ἀδελφός ἢ ἡ
ἀδελφή (κάποιος ποὺ μπορεῖ), ἐξηγεῖ μία ἀπὸ τὶς
ἱερές περικοπές, προσαρμόζοντάς την σὲ
ἀντιληπτικὲς δυνατότητες τῶν παιδιῶν.*

Ἵστερα προχωρεῖ σὲ τέλος, λέγοντας:

Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινωνία τῶν δωρεῶν
καὶ χαρισμάτων Του, ἡ κοινωνία τοῦ Πνεύματός Του, ἃς
εἶναι μὲ ὅλους μας.

Γένοιτο.

Ἑσπερινὴ προσευχὴ τῶν παιδῶν

Μετὰ τὸ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων σχολάσαι, τῶν παιδῶν εἰς ἐν συναχθέντων, ὁ τὴν ἡλικίαν προβεβηκῶς ἄρχεται λέγων·

Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Δεῦτε Θεοσεβεῖς, τὸν νοῦν καὶ τὰν καρδίαν ἀμῶν ἐς Θεὸν ἀνατείνωμεν. Δεῦτε τὸν Θεὸν καδικετεύσωμεν.

Ὁ Θεός, ὁ Θεός ἀμῶν, ὁ πάσας δόσεως ἀγαθῶν, καὶ παντὸς τελείου δωράματος χοραγός, ὁ πρὸς τοσοῦτοις καὶ τηλικούτοις ἀγαθοῖς, καὶ τὰν τοῦ υμνου ἀνάπανσιν τῶν ἀνθρώπων δωρασάμενος, πρόσδεξαι τὰς ἑσπερινῶν ἀμῶν εὐχαριστίας, ὑπὲρ ὧν τὰν παρελθούσαν ἀμέραν ἐχαρίσω ἀμῖν δωρεῶν. Καταξίωσον δὲ ἀμᾶς ἐν εἰρήνῃ ὑπνώσαι καὶ ἐγερθῆναι, καὶ ἐς τὸ τὰν ἐωθινὰν ἱεράν ἔντευξιν ἐκτελέσαι προθύμους εἶναι, Σοὶ μόνῳ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρεύοντας.

Οἶδας ὁ μόνος Μακρόθυμος καὶ Πολυέλεος, καὶ ἃ εἶπομεν, καὶ ἃ ἐπράξαμεν σήμερον, καὶ πῶς τὰν ἀμέραν ταύταν διητύσαμεν. Πάριθε τὰ παραπτώματα ἀμῶν, καὶ σῶσον ἀμᾶς διὰ τὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιον.

Χάρισαι ἀμῖν, ὅπως ἐξ αὐτῶν δᾶς παιδικῶς ἡλικίας ἀμῶν καὶ γινώσκειν καὶ ἀπὸ καρδίας ἀγαπᾶν Σε ἀρξώμεθα, κατὰ τὸ Σὸν πανάγιον διαβιοῦντες θέλημα.

Φώτιζε καὶ ἐνίσχυε ἀμᾶς, ἐς ἃ καὶ εἰδέναι καὶ πράττειν χρεῶν.

Ἐνίσχυε ἀμᾶς ἐς τὸ ὡς θεὸν τιμᾶν τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς· ὑπέικειν τῶν διδασκάλους καὶ ἀνωτέρους· ἀγαπᾶν τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς, τοὺς τε συγγενεῖς καὶ γείτονας· καὶ κοσμίους, καὶ ἐπιεικεῖς, καὶ φιλανθρωποὺς εἶναι πρὸς πάντας.

Ἑσπερινὴ προσευχὴ τῶν παιδιῶν

Ἀφοῦ σχολάσουν ἀπὸ τὰ ἔργα τους, τὰ παιδιά συγκεντρώνονται καὶ ὁ μεγαλύτερος στὴν ἡλικία ξεκινᾷ λέγοντας:

Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι, ὁ Θεός μου δόξα Σοι.

Ἐλᾶτε, Θεοσεβεῖς, ἄς ἀνατείνουμε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά πρὸς τὸν Θεό. Ἐλᾶτε νὰ ἱκετεύσουμε τὸν Θεό.

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μας, ὁ χορηγὸς κάθε ἀγαθῆς δωρεᾶς καὶ κάθε τελείου δώρου, ποῦ – πέραν ὅλων τῶν ἄλλων – χάριτες στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν ἀνάπαυσι τοῦ ὕπνου, δέξου τὶς ἔσπερινές μας εὐχαριστίες γιὰ ὅλες τὶς δωρεές ποῦ μᾶς χάριτες κατὰ τὴν παρελθοῦσα ἡμέρα. Ἀξιώσέ μας νὰ κοιμηθοῦμε ἐν εἰρήνῃ καὶ νὰ σηκωθοῦμε πρόθυμοι νὰ τελέσουμε τὴν ἑωθινὴ ἱερὰ ἀκολουθία, λατρεύοντας Ἑσένα μόνον ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ.

Ὁ μόνος Μακρόθυμος καὶ Πολυέλεος, γνωρίζεις ὅλα ὅσα εἶπαμε καὶ διαπράξαμε σήμερα, καὶ τὸ πῶς διανύσαμε αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Παράβλεψε τὰ παραπτώματά μας καὶ σῶσε μας χάρις στὸ ἅγιο ὄνομά Σου.

Χάρισέ μας τὸ νὰ Σὲ γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν παιδική μας ἡλικία καὶ νὰ ἀρχίσουμε νὰ Σὲ ἀγαποῦμε ἀπὸ καρδίας, ζῶντας κατὰ τὸ ἅγιο θέλημά Σου.

Φρόντιζε καὶ ἐνίσχυέ μας σὲ ὅλα ὅσα ὀφείλουμε νὰ γνωρίζουμε καὶ νὰ πράττουμε.

Ἐνίσχυέ μας στὸ νὰ τιμοῦμε ὡς ὀφείλουμε τοὺς γονεῖς μας· νὰ ὑποτασσόμαστε στοὺς διδασκάλους καὶ ἀνωτέρους μας· νὰ ἀγαποῦμε τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφές μας, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γείτονες· καὶ νὰ εἴμαστε κόσμιοι, ἐπιεικεῖς καὶ φιλάνθρωποι πρὸς ὅλους.

Παράσχου ἁμῖν ὁ Θεός τὰ ἀναγκαῖα ψυχῆ τε καὶ σώματι· ὅτι Σὺ ἀγαθὸς ὑπάρχεις, καὶ τὰ ἁμῖν λυσιτελοῦντα καὶ γινώσκεις καὶ παρέχειν δύνασαι, καὶ ὑπὲρ ὃ ἐξαιτεῖσθαι ἰσχύομεν.

Καταξίωσον δὲ ἁμᾶς πάσας τὰς ἀμάρτας δᾶς ζωᾶς ἁμῶν κατὰ Σὲ διανύσαντες, τοῦ τῆ δε ἀπᾶραι βίου, καὶ παρὰ Σοὶ τὴν αἰδῖον καὶ ἀληθινὰν εὐρεῖν ἀνάπαυσιν, πρὸς δόξαν καὶ αἴεσιν τοῦ Σοῦ παναγίου ὀνόματος. Γένοιτο.

Ἐλέασον ὁ Θεός πάντα τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς.

Ἐλέασον τοὺς γεννήτορας ἁμῶν, προγόνους τε καὶ ἀδελφούς καὶ συγγενεῖς καὶ εὐεργέτας· καὶ διαφύλαξον αὐτοὺς ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ.

Ἐλέασον τοὺς μισοῦντας καὶ ἀγαπῶντας ἁμᾶς, τοὺς διώκοντας καὶ ἐπηρεάζοντας ἁμᾶς.

Τοὺς δὲ ἀπελθόντας συγγενεῖς, καὶ εὐεργέτας καὶ ἐχθρούς καὶ φίλους ὁ Θεός ἀνάπαυσον. Γένοιτο.

Εἶτα ὁ πατήρ, ἢ ἡ μήτηρ, ὁ ἀδελφός, ἢ ἀδελφή, οἱ δυνάμενοι, μίαν ἐξηγοῦσι τῶν ἱερῶν περικοπῶν, ἐφαρμόζοντες αὐτὴν κατὰ τὴν τῶν παιδῶν δύναμιν.

Ἐπειτα τέλος ἐπιτίθεται, λεγομένου τοῦ,

Ἄ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινωνία τῶν Αὐτοῦ δωρεῶν καὶ χαρισμάτων, ἡ κοινωνία τοῦ Αὐτοῦ πνεύματος, ᾧ μετὰ πάντων ἁμῶν.

Γένοιτο.

Χάρισε μας ὁ Θεὸς τὰ ἀναγκαῖα στὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα·
διότι Σὺ εἶσαι ἀγαθὸς καὶ δύνασαι καὶ νὰ γνωρίζεις καὶ νὰ
παρέχεις τὰ ὠφέλιμα γιὰ μᾶς, καθὼς καὶ τὸ τί μποροῦμε νὰ
ζητοῦμε.

Ἄξιωσε μας ὅλες τὶς ἡμέρες τὶς ζωῆς μας νὰ διαβιοῦμε
κατὰ Σέ, κατόπιν δὲ νὰ ἀποχωρήσουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ζωὴ
καὶ ν' ἀνεύρουμε αἰώνια καὶ ἀληθινὴ ἀνάπαυσι κοντὰ Σου,
πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ παναγίου Σου ὀνόματος.
Γένοιτο.

Ἐλέησε, ὁ Θεός, ὅλους τοὺς ἀπανταχοῦ Θεοσεβεῖς.

Ἐλέησε τοὺς γονεῖς μας, τοὺς προγόνους, ἀδελφοὺς καὶ
συγγενεῖς καὶ εὐεργέτες· διαφύλαξέ τους ἀπὸ κάθε κακό,
ψυχικὸ καὶ σωματικόν.

Ἐλέησε ὅσους μᾶς μισοῦν καὶ ὅσους μᾶς ἀγαποῦν·
ὅσους μᾶς καταδιώκουν ἢ μᾶς ὀχλοῦν.

Καὶ τοὺς συγγενεῖς, εὐεργέτες, ἐχθροὺς καὶ φίλους ποὺ
ἔχουν ἀπέλθει, ἀνάπαυσε, ὁ Θεός. Γένοιτο.

*Κατόπιν ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ὁ ἀδελφός ἢ ἡ
ἀδελφή (κάποιος ποὺ μπορεῖ), ἐξηγεῖ μία ἀπὸ τὶς
ἱερὲς περικοπές, προσαρμόζοντάς τὴν σὲ
ἀντιληπτικὲς δυνατότητες τῶν παιδιῶν.*

Ἵστερα προχωρεῖ στὸ τέλος, λέγοντας:

Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ κοινωνία τῶν δωρεῶν
καὶ χαρισμάτων Του, ἡ κοινωνία τοῦ Πνεύματός Του, ἅς
εἶναι μὲ ὅλους μας.

Γένοιτο.

ΔΤΟ ΕΤΕΡΑΙ ΕΤΧΑΙ,
ΑΣ ΑΝΤΙ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΛΕΓΕΙ Ο ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ

Ἐωθινή

Πρὸς Σὲ ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἀμῶν αἴρειν τολμῶμεν τὸν νοῦν καὶ τὰν καρδίαν, τὰν Σὰν ἐν ταπεινώσει βαθεῖα ἐπι-καλούμενοι ἀντίληψιν, ἐπὶ τῷ προσαγαγεῖν ἀπὸ πρωΐας τὰς προσφορὰς ἀμῶν Σοὶ τῷ Δημιουργῷ καὶ Συντηρατῷ καὶ Προνοατῷ τῶν ἀπάντων, καὶ μόνῳ Πλάστῃ καὶ Σωτῆρι, καὶ αἰωνίῳ τῶν ψυχῶν ἀμῶν εὐεργέτῃ.

Σὲ τῶνν αἰνοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν, ὃν τὰ σύμπαντα ὑπερῦψοῖ, τὰν Σὰν διὰ παντὸς κηρύττοντα καὶ Δύναμιν, καὶ Σοφίαν, καὶ Ἀγαθόταδα, καὶ Δόξαν.

Σοὶ ἐγκαρδίους χάριτας ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἐν Σοὶ καὶ ζῶμεν, καὶ κινούμεθα, καὶ ἐσμέν.

Σοὶ εὐχαριστοῦμεν ὅτι τὰν παρελθοῦσαν νύκτα ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων κινδύνων ἀμᾶς διετήρασας, καὶ τὰν ἀρχὰν δᾶς ἀμέρας ταύτας ἐπίδειν, καὶ Σοὶ ἐντυγχάνειν, καὶ τὰν ἑωθινὰν ταύταν προσάγειν Σοι λατρείαν, Σὲ μόνον ἐπικαλουμένους, καὶ Σὲ μόνον καθικετεύοντας κατηξίωσας.

Ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους, τῶν οἰκτιριμῶν καὶ δᾶς χάριτος, ἔσο μεθ' ἀμῶν τὰν ἀμέραν ταύταν, καὶ πάσας τὰς ἀμέρας δᾶς ζωᾶς ἀμῶν μὴ ἐγκαταλίπῃς ἀμᾶς.

Δὸς ἀμῖν φέρειν κατὰ νοῦν, ὅτι Σὺ ἀκαταπαύστως ἐπιβλέπεις ἐφ' ἀμᾶς, ὅτι πάντα οἶδας, πάντα γινώσκεις, κατὰ πᾶσαν ὥραν τὰν ζωὰν ἀμῶν ἀφελεῖν δύνασαι, καὶ πρὸς Σεαυτὸν καλέσαι, ὡς λόγον ἀποδώσοντας τῶν ἐννοιῶν, τῶν διαθέσεων, τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων ἀμῶν.

ΔΥΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΙ
ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΑΝΤΙ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐωθινὴ

Πρὸς Ἑσένα, ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας μας, τολμοῦμε νὰ ὑψώσουμε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας, ἐπικαλούμενοι μὲ βαθεῖα ταπεινῶσι τὴν βοήθειά Σου, ὥστε νὰ προσφέρουμε ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἰς τις προσφορές μας σὲ Σένα τὸν Δημιουργὸ καὶ Συντηρητὴ καὶ Προνοητὴ τοῦ παντός, τὸν μόνο Πλάστη καὶ Σωτῆρα καὶ αἰώνιον εὐεργέτη τῶν ψυχῶν μας.

Σὲ αἰνοῦμε λοιπὸν καὶ Σ' εὐλογοῦμε, Ἑσένα ποὺ ὑπερ-υψώνουν τὰ σύμπαντα, διακηρύσσοντας διὰ παντός τὴν Δύναμι, τὴν Σοφία, τὴν Ἀγαθότητα καὶ τὴν Δόξα Σου.

Σ' εὐχαριστοῦμε ἀπὸ καρδίας, διότι ἐν Σοὶ ζοῦμε καὶ κινούμασθε καὶ εἴμασθε.

Σ' εὐχαριστοῦμε, διότι τὴν παρελθοῦσα νύκτα μᾶς διε-φύλαξες ἐν μέσῳ τόσων κινδύνων καὶ μᾶς ἀξίωσες νὰ δοῦμε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς τῆς ἡμέρας καὶ νὰ Σὲ συναντήσουμε καὶ νὰ Σοῦ προσφέρουμε τὴν ἑωθινὴ αὐτὴν λατρεία, ἐπικαλούμενοι καὶ ἰκετεύοντας Ἑσένα μόνον.

Ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους, τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τῆς χάριτος, ἔσο μαζί μας κατ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα· καὶ μὴ μᾶς ἐγκαταλείψεις καμμία ἡμέρα τῆς ζωῆς μας.

Δῶσε μας νὰ ἔχουμε κατὰ νοῦν τὸ ὅτι Σὺ μᾶς βλέπεις ἀκαταπαύστως· ὅτι γνωρίζεις τὰ πάντα· ὅτι μπορείς νὰ ἀφαιρέσεις τὴν ζωὴ μας ἀνὰ πᾶσα στιγμή καὶ νὰ μᾶς καλέσεις πρὸς Ἑσένα, γιὰ νὰ δώσουμε λόγο γιὰ τίς ἔννοιες, τίς διαθέσεις, τοὺς λόγους καὶ τίς πράξεις μας.

Ἀπόσπασον τὰς ἐφέσεις ἁμῶν ἀπὸ τῶν ματαιῶν τοῦ Κόσμου τούτου, καὶ ἀνύψωσον αὐτὰς πρὸς Σὲ Αὐτόν, ὅπου πάντα ὑπάρχει τὰ αἰώνια ἀγαθά, δι' ἃ ἡμᾶς ἔπλασας.

Ἐπίχεε ἐπὶ τὰς ψυχὰς ἁμῶν τὸ πνεῦμα Σου τὸ ἅγιον, τὸ ἀναγεννῶν καὶ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντας τοὺς Σοὶ μόνῳ λατρεύοντας.

Ἐντύπωσον ἐν ταῖς καρδίαις ἁμῶν τὴν ἀγάπην Σου, καὶ τὸν ἄγνον καὶ ἅγιον φόβον Σου.

Δὸς ἡμῖν διὰ Σὲ Αὐτόν ἀγαπᾶν καὶ τοὺς ἀδελφούς ἁμῶν, καὶ τὴν δικαιοσύναν, καὶ εὐδύταδα, καὶ εἰλικρίνειαν, καὶ φιλανθρωπίαν ἀσκεῖν.

Ἔστωσαν δὲ Σοὶ εὐάρεστα τὰ διανοήματα, οἱ λόγοι, αἱ πράξεις, καὶ τὰ ἔργα ἁμῶν.

Μὴ ἐάσης ἡμᾶς ἁμαρτίαις περιπεσεῖν· ἐὰν δὲ ἂ τρωμερὰ αὐτὰ συμβῇ ἡμῖν δυστυχία διὰ τὴν ἀμέλειαν καὶ ἀπροσεξίαν ἁμῶν, εἶδε ταχέως ἐγερωθῆμεν μετὰ συντετριμμένων καὶ τεταπεινωμένων καρδιῶν, πρὸς Σὲ ἐπιστρέφοντες, καὶ φέροντες κατὰ νοῦν τὸν θάνατον, τὴν κρίσιν, τὴν αἰωνιότητα, τὴν καταδίκην τῶν ἀπὸ Σοῦ ἀφισταμένων, καὶ τῶν Σοὶ εὐαρεστούντων τὴν μακαριότητα.

Ἀπόβαλε ἀφ' ἁμῶν τὰς ἀφορμὰς καὶ τὴν πικρίαν δᾶς ἁμαρτίας, καὶ χάρισαι ἡμῖν τοὺς καρπούς τοῦ πνεύματος, ἀγάπην, χαρὰν, εἰρήναν, ὑπομονάν, πραότητα, χρηστότητα, μακροθυμίαν, ἐγκράτειαν.

Εἶ δὲ καὶ παιδεύειν ἡμᾶς ἐπευδοκεῖς πρὸς σωτηρίαν ἁμῶν, εἶδε ἐν ὑπομονῇ ἀποδεχοίμεθα τὴν παιδείαν ταύταν, τῷ Σῷ παναγίῳ εἰπεύκοντες θελάματι.

Σοὶ τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς ἁμῶν ἀφοσιοῦμεν, τὴν ζωάν, τὰ ἔργα, καὶ πάντα τὰ ἐφ' ἡμῖν.

Πρόσδεξαι ὁ Θεὸς τὴν προσφορὰν ταύταν, καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς πᾶσι τούτοις πρὸς Σὲ μόναν δόξαν χρήσασθαι.

Ἀπόσπασε τις ἐπιθυμίες μας ἀπὸ τις ματαιότητες αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ ἀνύψωσε τες πρὸς Σὲ τὸν Ἴδιο, ὅπου ὑπάρχουν ὅλα τὰ αἰώνια ἀγαθὰ, γιὰ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπλασες.

Ἐπίχεε στὶς ψυχές μας τὸ ἅγιο πνεῦμα Σου, τὸ ὁποῖον ἀναγεννᾷ καὶ φωτίζει καὶ ἀγιάζει ὅλους ὅσοι λατρεύουν μόνον Ἐσένα.

Ἐντύπωσε στὴν καρδιά μας τὴν ἀγάπη Σου καὶ τὸν ἀγνὸ καὶ ἅγιο φόβο Σου.

Δῶσε μας νὰ ἀγαποῦμε καὶ τοὺς ἀδελφούς μας καὶ νὰ ἀσκοῦμε τὴν δικαιοσύνη, τὴν εὐθύτητα, τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν φιλανθρωπία διὰ Σέ.

Ἄς Σοῦ εἶναι εὐάρεστα τὰ διανοήματα, οἱ λόγοι, οἱ πράξεις καὶ τὰ ἔργα μας.

Μὴ μᾶς ἀφήσεις νὰ περιπέσουμε σὲ ἁμαρτίες· ἐὰν ὅμως συμβῆ αὐτὴ ἢ τρομερὴ δυστυχία ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ἀπροσεξία μας, εἶθε νὰ σηκωθοῦμε ταχέως μὲ συντετριμμένη καὶ ταπεινωμένη καρδιά καὶ νὰ ἐπανέλθουμε σὲ Σένα, φέροντας στὸν νοῦ μας τὸν θάνατο, τὴν κρίσι, τὴν αἰωνιότητα, τὴν καταδίκη ὧν ἀφίστανται ἀπὸ Σένα καὶ τὴν μακαριότητα ἐκείνων μὲ τοὺς ὁποίους εὐαρεστεῖσαι.

Ἀπόβαλε ἀπὸ μᾶς τις ἀφορμές καὶ τὴν πικρία τῆς ἁμαρτίας. Χάρισέ μας τοὺς καρπούς τοῦ πνεύματος, ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, ὑπομονή, πραότητα, χρηστότητα, μακροθυμία, ἐγκράτεια.

Κι ἂν εὐδοκήσεις νὰ μᾶς ἐκπαιδεύσεις γιὰ τὴν σωτηρία μας, ἄς ἀποδεχθοῦμε τὴν παιδεία αὐτὴ μὲ ὑπομονή, ὑποτασσόμενοι στὸ πανάγιο θέλημά Σου.

Σοῦ ἀφιερώνουμε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ μας, τὴν ζωὴ, τὰ ἔργα, καὶ ὅλα ὅσα ἔχουμε.

Δέξου, ὁ Θεός, τὴν προσφορὰ αὐτὴν, καὶ ἀξιώσέ μας νὰ χρησιμοποιοῦμε ὅλα αὐτὰ μόνον πρὸς δόξαν Σου.

Εὐλόγει τὰ δίκαια ἁμῶν ἔργα, καὶ δίδου ἃ οἶδας συμφέροντα.

Εὐλόγει τὴν Ἐκκλησίαν Σου, τοὺς Λειτουργούς Σου, τὸν λαόν Σου, καὶ τοὺς τὰ κατ' αὐτὸν συμφώνως τῷ Σῶ παναγίῳ διακυβερνῶντας θελάματι.

Οἴκτειρον τοὺς θλιβομένους, καὶ μάλιστα σοὺς διὰ τὴν λατρείαν Σου διωκομένους καὶ ταλαιπωρουμένους.

Σοὶ παρατιθέμεθα τοὺς γεννήτορας καὶ συγγενεῖς ἁμῶν, τοὺς φίλους καὶ εὐεργέτας, τοὺς ἐχθραίνοντας καὶ διώκοντας καὶ ἐπηρεάζοντας ἁμᾶς.

Δὸς πᾶσιν ὃ οἶδας ἀναγκαῖον ἐπὶ τῷ διελθεῖν τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐν τῷ φόβῳ Σου, ἀπελθεῖν τοῦ τῆ δε βίου ἐν δᾶ εἰράνα Σου, καὶ εἰσελθεῖν ἐς τὴν παρὰ Σοὶ αἰώνιον μακαριότητα, ὅπου τῶν Σοὶ εὐαρεστούντων ἐπαναπαύονται τὰ μακάρια πνεύματα.

Ἐπάκουσον ὁ Θεὸς δᾶς δεάσεως ἁμῶν, καὶ σῶσον ἁμᾶς διὰ τὸ Ὄνομά Σου τὸ ἅγιον.

Γένοιτο.

Εὐλόγησε τὰ δίκαια ἔργα μας καὶ δίδε μας ὅσα γνωρίζεις ὅτι μᾶς ὠφελοῦν.

Εὐλόγησε τὴν Ἐκκλησίαν Σου, τοὺς Λειτουργοὺς Σου, τὸν λαὸν Σου, καὶ ὅσους διευθετοῦν τὰ ζητήματά του σύμφωνα μὲ τὸ πανάγιο θέλημά Σου.

Οἴκτιρε τοὺς θλιβομένους καὶ ἰδίως ὅσους διώκονται καὶ ταλαιπωροῦνται γιὰ τὴν λατρεία Σου.

Σοῦ παραθέτουμε τοὺς γεννήτορες καὶ συγγενεῖς μας, τοὺς φίλους καὶ εὐεργέτες, ὅσους μᾶς ἐχθρεύονται, μᾶς καταδιώκουν ἢ μᾶς ἐνοχλοῦν.

Δῶσε σὲ ὅλους ὅ,τι γνωρίζεις ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο ὥστε νὰ διέλθουν τὴν ζωὴ τους ἐν τῷ φόβῳ Σου καὶ νὰ ἀπέλθουν ἐν τῇ εἰρήνῃ Σου, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν αἰώνια μακαριότητα πού εἶναι κοντά Σου, ὅπου ἀναπαύονται τὰ μακάρια πνεύματα ὅσων Σὲ εὐαρέστησαν.

Εἰσάκουσε, ὁ Θεός, τὴν δέησί μας καὶ σῶσε μας χάρις στοῦ ἁγίου ὀνομά Σου.

Γένοιτο.

Ἑσπερινή

Ὁ Θεός, ὁ Θεός καὶ Πατὴρ ἀμῶν, οὗ ἀσύγκριτος ἡ Δύναμις, ἀνεξιχνίαστος ἡ Σοφία, ἀνείκαστος ἡ Ἀγαθότης, καὶ τὸ Ἔλεος ἄπειρον, ἐνώπιόν Σου ἐπὶ τῷ προσάγειν Σοὶ τὰς ἑσπερινὰς ἱκεσίας παριστάμενοι, τὰν Σὰν ἐν ταπεινώσει βαθεῖα ἐπικαλούμεθα ἀντίληψιν.

Ἐλέασον καὶ σῶσον ἀμᾶς, ὁ Θεός. Πᾶσαν δὲ ἔννοιαν ἀπρεπῆ, καὶ πάντα ῥεμβασμὸν τῷ δᾶς Σᾶς ἀπανταχοῦ Παρουσίας ἐγκαρδίῳ συναισθήματι ἀφ' ἀμῶν ἀποδίωξον.

Προσῆλωσον τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας ἀμῶν, δᾶ θεία καὶ ἱερᾶ ταύτῃ ἐντεύξει, καταξιῶν ἀμᾶς ὡς δέον ἐντυγχάνειν Σοὶ, τὰς ἐννοίας καὶ τὰς ἐφέσεις ἀμῶν ἐς Σὲ ἀνυψοῦντας, καὶ Σοὶ τὰς ἑσπερινὰς ταύτας αἰνέσεις, καὶ εὐχαριστίας, καὶ δεάσεις, ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι καὶ ἀγάπῃ προσάγοντας,

Σοὶ τῶννυ τῷ ὄντως Ὅντι καὶ παντὸς ἀγαθοῦ δοτήρι, δόξαν καὶ τιμᾶν καὶ προσκύνασιν, ὕμνους καὶ αἰνέσεις, τῷ Σῷ Ἐλέει θαρρόντες, καὶ δᾶ Σᾶ Χάριτι ἐνυσχυόμενοι ἀναπέμπειν τολμῶμεν, ὑπὲρ τῶν θαυμασίων δᾶς Κτίσεως, ἃ τὰν Σὰν διαγγέλειν Δόξαν καὶ Δύναμιν καὶ Σοφίαν οὐ παύεται.

Σὲ ὑμνοῦμεν ὑπὲρ τῶν δᾶς Προνοίας καὶ Χάριτός Σου δωρεῶν, ὧν πλήρη ἐστὶ τὰ σύμπαντα.

Σὲ δοξολογοῦμεν, ὑπὲρ ὧν τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, καὶ παντὶ θεοσεβικῷ ὄντι ἐχαρίσω εὐεργεσιῶν, ὧν καὶ ἀμᾶς αὐτοὺς μετόχους ἐπίσασ.

Σοὶ εὐχαριστοῦμεν, ὅτι τὸ Σὸν ἐπικαλεῖσθαι Ὅνομα, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύειν ἠξίωσας.

Εὐχαριστοῦμεν Σοὶ, ὅτι διετήρησας ἀμᾶς καὶ κατὰ τὰν ἀμέραν ταύταν, καὶ ἐς τὸ πέρασ αὐτὰς φιλανθρωπῶς ἐπὶ σωτηρία δῆπου ἀμῶν ἤγαγες.

Ἑσπερινή

Ὁ Θεός, ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας μας, τοῦ Ὁποίου εἶναι ἀσύγκριτη ἡ Δύναμις, ἀνεξιχνίαστη ἡ Ἀγαθότης καὶ ἄπειρο τὸ Ἔλεος, ἐπικαλούμαστε μὲ βαθεῖα ταπεινώσι τὴν βοήθειά Σου, παριστάμενοι ἐνώπιόν Σου γιὰ νὰ Σοῦ προσφέρουμε τὶς ἑσπερινές μας ἱκεσίες.

Ἐλέησέ μας καὶ σῶσε μας, ὁ Θεός. Ἀπόδιωξε ἀπὸ μᾶς κάθε ἀπρεπὴ ἰδέα καὶ ρεμβασμὸ διὰ τοῦ ἐγκαρδίου συναισθήματος τῆς ἀπανταχοῦ παρουσίας Σου.

Προσήλωσε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας σ' αὐτὴ τὴν θεία καὶ ἱερὰ ἐντευξὶ καὶ ἀξίωσέ μας νὰ Σὲ συναντοῦμε ὅπως πρέπει, ἀνυψώνοντας σὲ Σένα τὶς ἔννοιες καὶ τὶς ἐπιθυμίες μας καὶ προσφέροντάς Σου μὲ πίστι, ἐλπίδα καὶ ἀγάπη τὶς ἑσπερινές αὐτὲς αἰνέσεις, εὐχαριστίες καὶ δεήσεις.

Σὲ Σένα λοιπόν, τὸν ὄντως ὄντα καὶ παροχέα παντὸς ἀγαθοῦ, τολᾶμε καὶ ἀναπέμπουμε δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησι, ὕμνους καὶ αἰνέσεις, λαμβάνοντας θάρρος ἀπὸ τὸ Ἔλεός Σου καὶ ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τὴν Χάρι Σου, γιὰ τὰ θαύματα τῆς κτίσεως, ἡ ὁποία δὲν παύει νὰ διακηρύσσει τὴν Δόξα καὶ τὴν Δύναμι καὶ τὴν Σοφία Σου.

Σὲ ὑμνοῦμε γιὰ τὶς δωρεές τῆς Προνοίας καὶ τῆς Χάριτός Σου, τῶν ὁποίων τὰ σύμπαντα εἶναι πλήρη.

Σὲ δοξολογοῦμε γιὰ ὅλες τὶς εὐεργεσίες τὶς ὁποῖες χάριτες στὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ σὲ ὅλα τὰ θεοσεβικὰ ὄντα, τῶν ὁποίων μᾶς κατέστησες μετόχους.

Σὲ εὐχαριστοῦμε, διότι μᾶς ἀξίωσες νὰ ἐπικαλούμαστε τὸ Ὄνομά Σου καὶ νὰ λατρεύουμε μόνον Ἐσένα.

Σὲ εὐχαριστοῦμε, διότι μᾶς διετήρησες καὶ κατ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα καὶ μᾶς ὁδήγησες στὸ τέλος τῆς κατὰ τρόπο φιλάνθρωπο καὶ γιὰ τὴν σωτηρία μας.

Εὐχαριστοῦμεν Σοι ὑπὲρ πάντων, καὶ ὑπὲρ ὧν κατ' αὐτὰν ἐδώρισω ἀμῖν δωραμάτων.

Ἀλλὰ Σοῦ δεόμεθα, ὁ Πατὴρ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρῶν, πάριδε ἀμῶν τὰ παραπτώματα, καὶ δὸς ἀμῖν πρὸς τὰν Σὰν δόξαν καὶ τιμὰν τοῦ Σοῦ παναγίου Ὄνόματος, καὶ δᾶς Σᾶς ἀληθοῦς λατρείας προαγωγάν, πάσαις ταῖς πρὸς ἀμᾶς χρῆσθαι εὐεργεσίαις Σου.

Ἐμπνευσον ἀμῖν ἀληθῆ ἐπὶ τῷς ἐπταισμένοις μετάνοιαν, καὶ πάσαν ἔφεισιν πονηράν ἀπὸ τῶν καρδιῶν ἀμῶν ἄφελε.

Φώτισον καὶ ἐνίσχυσον ἀμᾶς πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἐνόχων ἀμῶν παθῶν, καὶ πρὸς τὰν κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ τῶν καθηκόντων ἀμῶν ἐκπλήρωσιν.

Χάρισαι ἀμῖν τὰ Σὰ σκέπτεσθαι καὶ μελετᾶν, τὰ Σὰ φρονεῖν καὶ ἀγαπᾶν, τὰ Σὰ καὶ λέγειν καὶ πράττειν, κατὰ τὸ Σὸν πανάγιον διαβιοῦντες θέλημα.

Δὸς ἀμῖν εὐσέβειαν, φρόνασιν, σωφροσύναν καὶ ἀγνείαν, δικαιοσύναν καὶ φιλανθρωπίαν, πραόταδα καὶ ἐπιείκειαν, καὶ μακροθυμίαν, καὶ ταπεινοφροσύναν, καὶ πᾶσαν κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ ἀσκεῖν ἀγαθοεργίαν.

Δὸς ἀμῖν τὰν ἐς τὸ ἀγαθὸν ἐπιμονάν, καὶ τὰν ἀναγκαίαν κατὰ τῶν ἐπερχομένων κινδύνων καὶ πειρασμῶν ὑπομονάν καὶ εὐστάθειαν.

Εὐλόγει τὰ δίκαια ἀμῶν ἔργα καὶ τὰς δικαίας ἐπιχειρήσεις, διδάσκων ἀμᾶς πῶς δεῖ τὰ χρειώδη κτᾶσθαι, καὶ μόνον παρέχων ψυχᾷ τε καὶ σώματι τὰ συμφέροντα, καὶ τὰ πρὸς σωτηρίαν συντείνοντα.

Εὐλόγει τὰν Ἀδελφότητα ἀμῶν, καὶ πάντας τοὺς τὰ κατ' αὐτὰν διακυβερνῶντας, καὶ τοὺς Λειτουργοὺς Σου, οδογῶν αὐτοὺς ἐς τὰν ἀρμοδίαν τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἐκπλήρωσιν.

Σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα καὶ γιὰ ὅσες δωρεές μᾶς δώρισεσ σήμερα.

Ἄλλὰ σὲ παρακαλοῦμε, Πατέρα τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, παράβλεψε τὰ παραπτώματά μας καὶ κάνε μας νὰ χρησιμοποιοῦμε ὅλα τὰ εὐεργετήματά Σου πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ παναγίου Σου Ὄνόματος καὶ γιὰ τὴν προαγωγή τῆς ἀληθινῆς Σου λατρείας.

Ἐμπνευσέ μας ἀληθινὴ μετάνοια γιὰ τὰ σφάλματά μας καὶ ἀφαίρεσε ἀπὸ τὴν καρδιά μας κάθε πονηρὴ τάσι.

Φώτισε καὶ ἐνίσχυσέ μας ὥστε νὰ ἐξαλείψουμε τὰ ἔνοχα πάθη μας καὶ νὰ ἐκπληρώνουμε τὰ καθήκοντά μας πρὸς Ἐσένα.

Χάρισέ μας τὸ νὰ σκεπτόμασθε καὶ νὰ διαλογιζόμασθε τὰ δικά Σου, νὰ φρονοῦμε καὶ νὰ ἀγαποῦμε τὰ δικά Σου, νὰ λέγουμε καὶ νὰ πράττουμε τὰ δικά Σου, ζῶντας κατὰ τὸ πανάγιο θέλημά Σου.

Δῶσε μας εὐσέβεια, φρόνησι, σωφροσύνη καὶ ἀγνότητα, δικαιοσύνη καὶ φιλανθρωπία, πραότητα καὶ ἐπιείκεια, μακροθυμία καὶ ταπεινοφροσύνη, καὶ νὰ ἀσκοῦμε κάθε ἀγαθοεργία κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σέ.

Δῶσε μας ἐπιμονὴ στὸ ἀγαθὸ καὶ τὴν ἀναγκαία υπομονὴ καὶ εὐστάθεια κατὰ τῶν ἐπερχομένων κινδύνων καὶ πειρασμῶν.

Εὐλόγησε τὰ δίκαια ἔργα καὶ ἐγχειρήματά μας καὶ δίδασκέ μας πῶς νὰ ἀποκτοῦμε τὰ ἀναγκαῖα καὶ νὰ παρέχουμε στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα ὅσα τὰ ὀφελοῦν καὶ συντείνουν πρὸς τὴν σωτηρία.

Εὐλόγησε τὴν Ἀδελφότητά μας καὶ ὅσους τὴν διοικοῦν, καθὼς καὶ τοὺς Λειτουργούς Σου, ὀδηγῶντας τους στὴν ἐκπλήρωσι τῶν ἀρμοδίων τους καθηκόντων.

Τοὺς γεννήτορας καὶ ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς ἀμῶν, καὶ εὐεργέτας, καὶ ἐχθροὺς, καὶ φίλους, τοὺς διώκοντας καὶ ἐπηρεάζοντας ἀμᾶς, καὶ πάντας ἀνθρώπους ἐλέασον, ἐξάγων αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ σκότους τοῦ ψεύδους καὶ ὁδῶ ἀπάτας τῷ φωτὶ ὁδοῦ ἀληθείας Σου, καὶ ὁδοῦ Σῶ Χάριτι ἐπὶ τῷ Σὲ μόνον γινώκειν, καὶ Σὲ μόνον ἀγαπᾶν τὸν ὄντως Ὄντα Θεόν, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύειν ἐνισχύων.

Πάντας τοὺς ἐν ἀνάγκαις ὄντας ἐλέασον, καὶ δὸς ἀμῖν αὐτῶν μεμνᾶσθαι, καὶ κατὰ δύναμιν ψυχικῶς τε καὶ σωματικῶς προθύμως βοασθεῖν.

Καταξιώσον καὶ ἀμᾶς ἐν εἰρήνῃ κοιμαθέντας, καὶ ὕπνῳ ἐλαφρῶ παραδοθέντας, καὶ τὰς ἐκλιπούσας φυσικὰς δυνάμεις ἀμῶν ἀνακτησησάμενους, προθυμωτέρους ἐπὶ τὰν αὐριον ἐγερθεῖναι, ἐς ἀκριβεστέραν τῶν πρὸς Σέ, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἀμῶν, καὶ τῶν πρὸς ἀμᾶς αὐτοὺς καθηκόντων ἐκπλήρωσιν, πρὸς δόξαν Σὴν καὶ αἰῶδιον τοῦ Σοῦ παναγίου Ὄνόματος δοξολογίαν καὶ αἴνεσιν.

Γένοιτο.

Ἐλέησε Τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς συγγενεῖς μας, τοὺς εὐεργέτες, τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς φίλους, ὅσους μᾶς διώκουν καὶ μᾶς ὀχλοῦν, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἐξάγοντας αὐτοὺς ἀπὸ τὸ σκοτὸς τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης διὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας Σου καὶ ἐνισχύοντάς τους ὥστε νὰ γνωρίζουν μόνον Ἐσένα καὶ νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ λατρεύουν Ἐσένα, τὸν μόνον ὄντως ὄντα Θεό.

Ἐλέησε ὅσους εὐρίσκονται σὲ ἀνάγκη καὶ κάνε μας νὰ τοὺς θυμώμασθε καὶ νὰ τοὺς βοηθοῦμε μὲ προθυμία, σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, ὅσο μποροῦμε.

Ἀξιώσέ μας, ἀφοῦ παραδοθοῦμε σὲ ἕλαφρὸ ὕπνο καὶ κοιμηθοῦμε ἐν εἰρήνῃ, νὰ ἀνακτήσουμε τίς φυσικὲς μας δυνάμεις· καὶ νὰ σηκωθοῦμε αὔριο προθυμότεροι ὡς πρὸς τὴν ἀκριβέστερη ἐκπλήρωσι τῶν καθηκόντων μας πρὸς Ἐσένα, πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς μας καὶ πρὸς τὸν ἑαυτό μας, πρὸς δόξαν καὶ γιὰ τὴν αἰωνία δοξολογία καὶ αἶνεσι τοῦ παναγίου Σου Ὄνόματος.

Γένοιτο.

Ἐωθινή τῶν προβεβηκότων ἐπικοίτιος εὐχή

Σὲ εὐλογῶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, καὶ Σοὶ ἐκ βάθους καρδίας εὐχαριστῶ, ὅτι ἠξίωσάς με ἀπὸ τῶν σωματικῶν πόνων ἀνάπαυσιν εὐρόντα, ἐξ ὕπνου ἀναστᾶναι, καὶ τὸ ἡμερινὸν ἐπιθεῖν φῶς.

Ἀλλὰ δέομαί Σου, ὁ μόνος Ἐλεάμων καὶ Φιλάνθρωπος, ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέασόν με.

Διάνοιξόν μου καὶ τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμούς, καὶ φώτισόν με Σὲ Αὐτός, ὅπως κατανοῶ τί ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον, καὶ Σοὶ μόνῳ εὐάρεστον.

Χάρισαί μοι καὶ προθυμίαν καὶ ἰσχύν τοῦ κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ πάντα τὸν χρόνον δᾶς ζωᾶς μου διαβιοῦν καὶ πολιτεύεσθαι, ἐς Σὲ ἀφορῶντα, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύοντα, πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ Σοῦ παναγίου ὀνόματος.

Γένοιτο.

Ἐσπερινή τῶν προβεβηκότων ἐπικοίτιος εὐχή

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εὐχαριστῶ Σοι, ὅτι ἠξίωσάς με τὰ ἀμέραν διελθόντα, ἐς ὕπνον τραπήναι ἤδη ἔτοιμον εἶναι.

Ἀλλ' ὁ μόνος Πανάγαθος καὶ ἀντοδύναμος, διαφύλαξόν με ἀπὸ πάσας ἁμαρτίας, καὶ χάρισαί μοι ἀνάπαυσιν ψυχᾶς καὶ σώματος.

Δὸς δέ μοι ὁ Θεός, ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐκ ὕπνου ἀναστάντα, τὰν ἑωθινὰν προσενηγεῖν Σοι προσφοράν, καὶ τῶν ἰδιαιτέρων, ὡς πρέπει Θεοσεβεῖ, ἄψασθαι ἔργων μου· ὅπως κατὰ τὸ Σὸν πανάγιον διάγων θέλαμα, Σὲ ὑμῶ καὶ δοξάζω, καὶ Σοὶ μόνῳ ἀείποτες λατρεύων διατελῶ.

Γένοιτο.

Ἐωθινὴ προσευχὴ τῶν μεγαλυτέρων (ἐπὶ τῆς κλίνης)

Σὲ εὐλογῶ ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, καὶ Σὲ εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, διότι – ἀφοῦ βρῆκα στὸν ὕπνο ἀνάπαυσι ἀπὸ τοὺς σωματικούς κόπους – με ἀξίωσες νὰ ἐγερθῶ ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ νὰ δῶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἄλλὰ Σὲ παρακαλῶ, ὁ μόνος Ἐλεήμων καὶ Φιλάνθρωπος, κοίταξέ με καὶ ἐλέησέ με.

Διάνοιξέ μου καὶ τοὺς ψυχικούς μου ὀφθαλμούς καὶ φώτισέ με, ὥστε νὰ κατανοῶ τί εἶναι ἀγαθὸ καὶ τέλειο καὶ εὐάρεστο σὲ Σένα.

Χάρισέ μου προθυμία καὶ ἰσχύ ὥστε νὰ ζῶ καὶ νὰ συμπεριφέρομαι ὅλον τὸν χρόνο τῆς ζωῆς μου κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σέ, προσβλέποντας σὲ Σένα καὶ λατρεύοντας μόνον Ἐσένα, πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ παναγίου Ὀνόματός Σου. Γένοιτο.

Ἐωθινὴ προσευχὴ τῶν μεγαλυτέρων (ἐπὶ τῆς κλίνης)

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, Σὲ εὐχαριστῶ, διότι με ἀξίωσες νὰ διέλθω τὴν ἡμέρα καὶ νὰ ἐτοιμάζομαι ἤδη νὰ πέσω γιὰ ὕπνο.

Ἄλλ' ὁ μόνος Πανάγαθος καὶ Παντοδύναμος, φύλαξέ με ἀπὸ κάθε ἁμαρτία καὶ χάρισέ μου ἀνάπαυσι ψυχῆς καὶ σώματος.

Κι ὅταν ἐγερθῶ ἀπὸ τὸν ὕπνο τὴν κατάλληλη ὥρα, κάνε με νὰ σοῦ προσφέρω τὴν ἑωθινὴ προσφορά καὶ νὰ καταπιασθῶ μὲ τὰ ιδιαίτερα ἔργα μου, ὅπως ἀρμόζει στοὺς Θεοσεβεῖς, ὥστε – ζώντας κατὰ τὸ πανάγιο θέλημά Σου – νὰ Σὲ ὑμνῶ καὶ νὰ Σὲ δοξάζω, λατρεύοντας πάντοτε καὶ μόνον Ἐσένα. Γένοιτο.

Ἐωθινὴ τῶν παιδῶν ἐπικοίτιος εὐχή

Εὐχαριστῶ Σοι, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ὅτι ἠξιώσάς με καὶ σήμερον ἐξ ὕπνου ἀναστᾶναι. Ἄλλ' ὁ μόνος Πανάγαθος καὶ Παντοδύναμος, Σοὶ ἑμαυτὸν παρατίθῃμι, καὶ Σὲ καθικετεύω, χάρισαί μοι καὶ τὰν ἐνεστῶσαν ἡμέραν κατὰ Σὲ διελθεῖν· φώτισον τὸν νοῦν μου, ἀγάθυνον τὰν καρδίαν μου, καὶ ἐνίσχυσόν με ἐς τὸ προθύμως κατὰ τὸ Σὸν πανάγιον διάγειν θέλημα, πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ Σοῦ ὑπερυμνάτου ὀνόματος.

Ἐσπερινὴ τῶν παιδῶν ἐπικοίτιος εὐχή

Ἐς ὕπνον τραπῆναι ἔτοιμος ὢν ἤδη ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, Σοὶ ἑμαυτὸν παρατίθῃμι, καὶ Σὲ ἐπικαλοῦμαι.

Ὁ μόνος Ἐλεάμων καὶ φιλόανθρωπος ἐλέασόν με, καὶ διαφύλαξόν με ἀγνὸν καὶ καθαρὸν ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, Σὺ Αὐτὸς ἐπαγρυπνῶν ἐπ' ἐμοὶ ὑπνώττοντι. Χάρισαι δέ μοι ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχᾶς, ὅπως ἐν Σοὶ ἐπαναπαυόμενος, καὶ διὰ Σὲ ἐγχειρόμενος, Σοὶ μόνῳ λατρεύω, Σὲ αἰνῶν καὶ εὐλογῶν, καὶ δᾶ Σᾶ εὐδοκία καὶ χάριτι τὸ Σοὶ μόνῳ εὐάρεστον διὰ παντὸς ἐργαζόμενος.

Γένοιτο.

Ἑωθινὴ προσευχὴ τῶν παιδιῶν (ἐπὶ τῆς κλίνης)

Σὲ εὐχαριστῶ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, διότι μὲ ἀξίωσες καὶ σήμερα νὰ ἐγερθῶ ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ἄλλ' ὁ μόνος Πανάγαθος καὶ Παντοδύναμος, Σοῦ παραδίδω τὸν ἑαυτό μου καὶ Σὲ ἱκετεύω νὰ μοῦ χαρίσεις τὸ νὰ περάσω κατὰ Σὲ κι αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Φώτισε τὸν νοῦ μου, ἀγάθυνε τὴν καρδιά μου καὶ ἐνίσχυσέ με ὥστε νὰ ζῶ μὲ προθυμία κατὰ τὸ πανάγιο θέλημά Σου, πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ ὑπερύμνητου Ὀνόματός Σου.

Ἑσπερινὴ προσευχὴ τῶν παιδιῶν (ἐπὶ τῆς κλίνης)

Ἐτοιμος ἤδη νὰ πέσω γιὰ ὕμνο, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, παραδίδω σὲ Σένα τὸν ἑαυτό μου καὶ Σὲ ἐπικαλοῦμαι.

Ὁ μόνος Ἐλεήμων καὶ Φιλάνθρωπος, ἐλέησέ με καὶ διαφύλαξέ με ἀγνὸ καὶ καθαρὸ ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, ἐπαγρυπνῶντας ἐπάνω ἀπὸ μένα καθὼς θὰ κοιμᾶμαι. Χάρισέ μου ἀνάπαυσι σώματος καὶ ψυχῆς, ὥστε – ἀναπαυόμενος ἐν Σοὶ καὶ ἐγειρόμενος διὰ Σέ – νὰ λατρεύω μόνον Ἐσένα, αἰνῶντας καὶ εὐλογῶντας Σε καὶ ἀπεργαζόμενος τὰ εὐάρεστα σὲ Σένα μὲ τὴν δική Σου χάρι καὶ εὐδοκία.

Γένοιτο.

Εὐχή πρὸ τοῦ ἔργου

Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι, ὅτι ἠξίωσάς με τοῦ ἰδιαιτέρου ἡδὴ ἄψασθαι ἔργου μου.

Ἀλλὰ δέομαί Σου, ὁ Θεός δᾶς ἀγαθόταδος, δός μοι κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σὲ αὐτὸ ἐργάζεσθαι.

Εὐλόγει καὶ ἀγίαζε αὐτό, καὶ πάρεχέ μοι τὰ ψυχᾶ τε καὶ σώματι ἀναγκαῖα, ὥστε με καὶ τῶς ἐνδεέσι τὸ κατὰ δύναμιν ἐπαρκεῖν.

Χάρισαι δέ μοι καὶ ἐργαζόμενον δᾶς ἀπανταχοῦ μεμνᾶσθαι παρουσίας πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν τοῦ Σοῦ παναγίου ὀνόματος.

Εὐχή μετὰ τὸ ἔργον

Εὐχαριστῶ Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ὅτι ἠξίωσάς με τοῦ ἰδιαιτέρου παύσασθαι ἔργου.

Ἀλλὰ δέομαί Σου, δός μοι πάντοτε καὶ πανταχοῦ Σοῦ μεμνᾶσθαι, καὶ Σοὶ μόνῳ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρεύειν αἰετοτε.

Γένοιτο.

Εὐχή πρὶν ἀπὸ τὸ ἔργο

Δόξα Σοι, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου δόξα Σοι, διότι ἤδη με ἀξίωσες νὰ καταπιασθῶ μετὰ τὸ ἰδιαίτερό μου ἔργο.

Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, ὁ Θεός τῆς ἀγαθότητος, δῶσε μου νὰ ἐργάζομαι σ' αὐτὸ κατὰ Σὲ καὶ διὰ Σέ.

Εὐλόγησέ το καὶ καθαγιάσέ το· παρέχε μου τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μου, ὥστε νὰ βοηθῶ ἐπαρκῶς καὶ τοὺς εὐρισκομένους σὲ ἀνάγκη.

Κάνε με ὥστε καὶ ἐργαζόμενος νὰ θυμᾶμαι τὴν ἀπανταχοῦ παρουσίαν Σου πρὸς δόξαν καὶ αἰνεσὶν τοῦ παναγίου Σου Ὄνόματος.

Γένοιτο.

Εὐχή μετὰ τὸ ἔργο

Σὲ εὐχαριστῶ, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, διότι με ἀξίωσες νὰ παύσω τὸ ἰδιαίτερο ἔργο μου.

Ἀλλὰ Σὲ παρακαλῶ, κάνε με νὰ Σὲ θυμᾶμαι παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ νὰ λατρεύω πάντοτε καὶ μόνον Ἐσένα ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ.

Γένοιτο.

Εὐχή πρὸ τῆς τραπέζης

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, εὐχαριστῶ Σοι ἐπὶ δᾶ προκειμένα βρώσει καὶ πόσει, καὶ ἐπὶ πᾶσιν οἷς παρέσχου, καὶ καθ' ἑκάστην παρέχη μοι ἀγαθοῖς.

Ἀλλὰ δέομαί Σου, δός μοι τούτων ἀπολαύοντα ἐς Σὲ διὰ παντός ἀφορᾶν· ἐς Σὲ δὲ ἀφορῶντα, καὶ Σὲ ἐν νῶ καὶ ἐν καρδίᾳ ἔχοντα, Σὲ αἰνεῖν καὶ Σὲ εὐλογεῖν, καὶ Σοὶ μόνῳ λατρεύειν, πάντοτε καὶ νῦν καὶ αἰείποτε.

Εὐχή μετὰ τὴν τράπεζαν

Δόξα Σοι ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ὅτι ἔδωκάς μοι καὶ σήμερον τὴν ἀναγκαίαν τῷ σώματί μου τροφάν.

Ἀλλὰ δέομαί Σου πλήρωσον καὶ τὴν καρδίαν μου δᾶς πρὸς Σὲ ὀφειλομένας εὐγνωμοσύνας μου, ὅπως πάντοτε καὶ πανταχοῦ ὑμῶν, εὐλογῶ καὶ δοξάζω τὸ Σὸν πανάγιον ὄνομα.

Γένοιτο.

Εὐχή ἐν ἀνέσει

Καὶ ἀνέσεως ἐπαπολαύοντι πάρεσό μοι Σὺ Αὐτὸς ὁ δᾶς ἀγαθότατος καὶ ἀγιωσύνας Θεός· καὶ ῥύθμιζε καὶ ἐννοίας καὶ λόγους καὶ τρόπους, ἀπὸ ὀργᾶς καὶ ψεύδους καὶ κακολογίας καὶ δολιότατος, καὶ πάσας ἀκοσμίας διαφυλάττων με· περιβάλλων δέ με εὐκοσμία καὶ χρηστόταδι, ὥστε μὴ μόνον ἀμεταμέλατον, ἀλλὰ καὶ ψυχῇ καὶ σώματι ἐπωφελῆ τὰν ἄνεσιν γενέσθαι μοι.

Γένοιτο.

Εὐχή πρὶν ἀπὸ τὴν τράπεζα

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, Σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προκείμενη βρῶσι καὶ πόσι καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ποῦ μᾶς παρέσχες καὶ μᾶς παρέχεις καθημερινῶς.

Ἀλλὰ Σὲ παρακαλῶ, ἀπολαμβάνοντας αὐτά, κάνε με νὰ προσβλέπω πάντοτε σὲ Σένα· καὶ προσβλέποντας σὲ Σένα καὶ ἔχοντας Ἐσένα στὴν καρδιά καὶ στὸν νοῦ, ἀξιωσέ με νὰ Σὲ αἰνῶ καὶ νὰ Σὲ εὐλογῶ καὶ Σένα μόνον νὰ λατρεύω, πάντοτε καὶ τώρα καὶ γιὰ πάντα.

Εὐχή μετὰ ἀπὸ τὴν τράπεζα

Δόξα Σοι, ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, διότι καὶ σήμερα μοῦ ἔδωσες τὴν ἀναγκαῖα τροφή γιὰ τὸ σῶμα μου.

Ἀλλὰ Σὲ παρακαλῶ, γέμισε καὶ τὴν καρδιά μου μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη ποῦ Σοῦ ὀφείλω, ὥστε παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ ὑμνῶ, νὰ εὐλογῶ καὶ νὰ δοξάζω τὸ πανάγιο Ὄνομά Σου.

Γένοιτο.

Εὐχή σὲ ἄνεσι

Ἀπολαμβάνοντας ἄνεσι, ἔσο μαζί μου Σὺ ὁ Θεός τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀγιοσύνης· ρύθμιζε τὶς ἔννοιες καὶ τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους μου, διαφυλάσσοντάς με ἀπὸ τὴν ὀργή, τὸ ψεῦδος, τὴν κακολογία καὶ τὴν δολιότητα, καθὼς καὶ ἀπὸ κάθε ἀπρέπεια. Περιβάλε με μὲ εὐκοσμία καὶ χρηστότητα, ὥστε ἡ ἄνεσίς μου αὐτὴ νὰ εἶναι ὄχι ἀπλῶς ἀμεταμέλητη, ἀλλὰ καὶ ἐπωφελῆς στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα μου.

Γένοιτο.

978-618-83509-1-5